COLECȚIA ROMANTIC

Caragh O'Brien

309

RĂSARE STEAUA POLARĂ

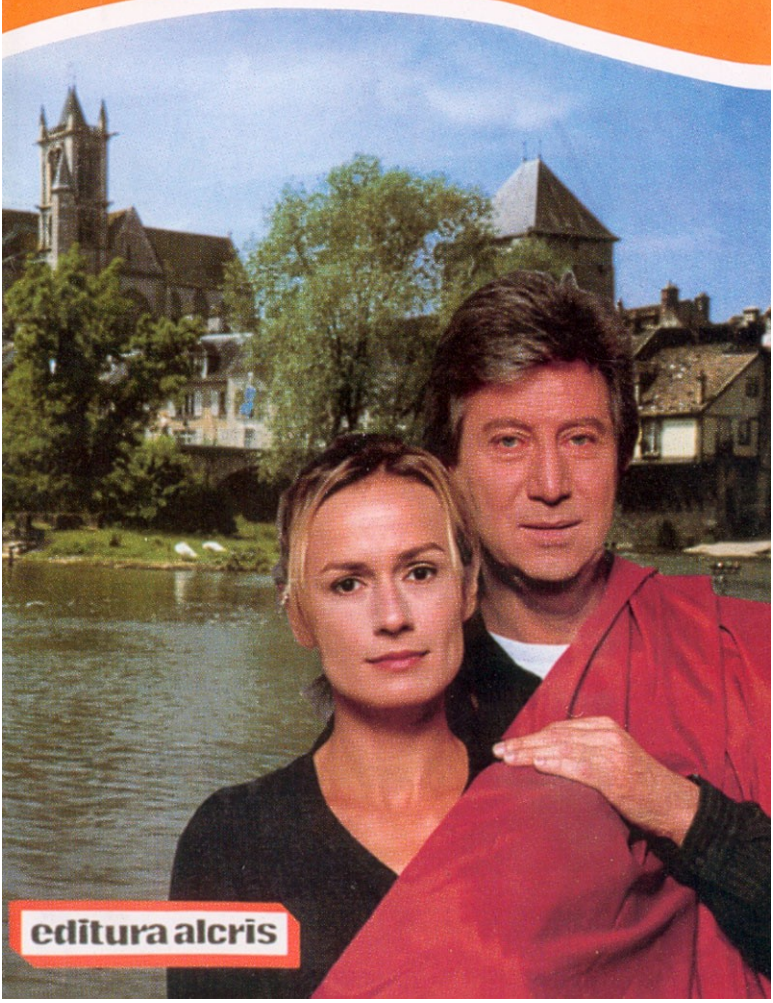

editura alcris

CARAGH O’BRIEN

RĂSARE STEAUA POLARĂ

— Mai râzi o dată aşa, şi va trebui să te sărut…

A crezut că visa, când a zărit-o pe femeia de pe balcon, dar Josh Kita descoperise, intrigat, că Julieta din fantezia lui era fermecător de reală! De profesie ghid fluvial, Amy Larkspur îşi purta rochia de domnişoară de onoare ca pe un costum de teatru, dar sărutul pe care i-l dădu chipeşului văduv o făcea să se simtă femeie, nu băieţoi. Oare un bărbat care râvnea la o iubire stabilă putea preţui o visătoare cu speranţele avântate până la cer?

Meşteşugind un roman de o imprevizibilitate la fel de încântătoare ca a însufleţitei sale eroine, ***Caragh O’Brien*** *ne oferă o nouă povestire despre eterna enigmă a atracţiei – şi delicioasele plăceri pe care le poate prilejui rezolvarea ei! Era exact genul de problemă pe care el jurase că n-o căuta, dar s-ar fi putut ca acea captivantă ţigancă să-l ademenească spre a mai acorda doar o singură şansă dragostei?*

CARAGH O’BRIEN

RĂSARE STEAUA POLARĂ

Traducere de
SERGHEI MANIU

Pentru Nancy R.E. O’Brien

Capitolul 1

Amy îşi rezemă braţele de balustrada balconului şi-şi scoase picioarele torturate din pantofii cu tocuri-cui,

aproape dorindu-şi să-i fi putut arunca în lac.

— O, ce n-aş da pentru nişte cizme de teren, murmură ea.

Prin uşile deschise în spate, le auzi pe celelalte domnişoare de onoare râzând de o glumă a Brianei, iar sunetul melodios al râsetelor lor o făcu să zâmbească, oricât de rău o dureau picioarele.

În faţa ei, apele perlate ale Lacului Eloise din Darwin, Montana, se întindeau în valea adâncă dintre munţi, sfârşindu-se cu treapta albă a unui gheţar îndepărtat. Pe cer pluteau suspendaţi trei nori, ca şi cum un pictor ar fi aruncat acolo nişte ghemotoace uriaşe de vată, ca să vadă cum arătau umbrele lor pe versanţii muntoşi. Într-una din umbre, Chiteau Lake Eloise decora ţărmul nordic al lacului, un elegant hotel de modă veche, din piatră, cu multe balcoane ca al ei şi o terasă întinsă dedesubt. Peste o oră, avea să se oficieze nunta, în sala de bal ce se deschidea pe aceeaşi terasă, iar angajaţii hotelului aranjau deja scaunele. Amy inspiră aerul răcoros de mai, încercând să absoarbă frumuseţea şi vraja dimineţii, când izbucni un nou val de râsete.

Se întoarse, atentă să nu-şi agaţe ciorapii de nylon, şi privi în salon, unde mireasa şi celelalte trei domnişoare de onoare încercau să potrivească sutienul fără bretele al Brianei sub rochia de nuntă. Se auzi o bătaie în uşă, iar Briana, cu o mutră înţepată, îşi acoperi pieptul cu braţele încrucişate.

Din uşă ciripi o femeie:

— A venit fotograful!

Tinerele râseră din nou.

— Trimite-l de-aici!

— Adu-l încoace!

Briana ţipă ascuţit.

Zâmbind, Amy se retrase puţin mai încolo pe balcon, în afara vederii. Nu se ascundea efectiv. Avea să intre imediat ce aveau nevoie de ea, dar acum n-ar fi făcut decât

să le deranjeze. În plus, toată dimineaţa avusese parte numai de machiaj, lenjerie de nylon şi o rochie care i se multă atât de strâns pe sâni şi talie încât ar fi putut să jure că-i dezvăluia toate contururile trupului. Celelalte femei nu făceau caz. Dimpotrivă, se vedea limpede că transformarea le încânta, dansând încoace şi-ncolo prin faţa oglinzii mari şi gratificându-se cu complimente. Amy fusese declarată deja fermecătoare, dată dracului şi tubulară. Ca un tsunami în toată regula, după părerea ei.

De dragul Brianei, Amy accepta să se supună acestei înfăţişări ultrafeminine. Dar se simţea ca o impostoare, cu rimelul, fondul de ten şi rujul asortat cu al celorlalte domnişoare de onoare. O coafeză îi aranjase părul blond, adunându-l în creştet, adăugând perle false şi pulverizând fixativ până ajunsese să pară că avea o cască pe cap, când într-o asemenea dimineaţă şi într-un asemenea loc Amy jinduia să nu facă altceva decât să umble pe coclauri. Sau, şi mai bine… Scrută lacul în lung, spre locul unde un canotor singuratic lopăta agil spre Chiteau.

— Ce mult mi-ar plăcea în acea canoe, spuse ea, cu invidie.

Îl privi pe canotor, la început într-o doară, apoi cu mai mult interes, în timp ce trecea lin cu barca peste apă. În primele momente, crezu că se grăbea de plăcere, dar pe măsură ce siajul ambarcaţiunii se prelungea tot mai mult în urma lui, iar braţele continuau să penduleze în acelaşi ritm constant, tăind cu putere valurile, trupul ei se încordă într-o stranie tensiune, străbătându-l un fior de energie. Ştia perfect de bine câtă forţă era necesară pentru a vâsli cu o asemenea viteză.

Omul lopăta cu puterea unui vâslaş înfruntând torenţi şi buşteni, nu ca pe suprafaţa senină a unui lac liniştit. Era fie posedat, îşi spuse ea, fie un maniac al exerciţiului fizic. Vâslea sprijinit într-un genunchi la pupa, astfel că prova bărcii ieşea puţin din apă, şi îşi ridicase mânecile până la coate, dezvăluindu-şi antebraţele goale,

de aceeaşi culoare cu lemnul lopeţii. Instinctiv, Amy şi frecă degetele de palme, pipăindu-şi bătăturile. Omul îşi muta pagaia de la babord la tribord, sincronizându-şi mişcările cu o graţie fluidă, fără a rata niciun moment.

Era încă departe pe lac, dar într-un minut avea să ajungă chiar sub Chiteau. Amy era curioasă să vadă cum arăta de aproape, dar calculă, după unghiul de deplasare, că n-avea să-l poată vedea, o dată ce ajungă la debarcaderul centrului de închirieri. Se aplecă şi mai mult peste balustrada balconului, mijind ochii.

Chiar în acel moment, norul de deasupra castelului se îndepărtă, iar umbra trecu vizibil peste lac, urcând muntele, înainte de a dispărea. Amy clipi din ochi sub asaltul luminii, ridicând o mână ca să se apere. Când coborî din nou privirea spre vâslaş, lacul strălucea aproape dureros de puternic, orbind-o cu sclipirile sale de lumină reflectată, care conturau barca, prin contrast, ca pe o siluetă aproape neagră. Chiar sub balcon, canotorul se opri din vâslit, cu pagaia rezemată de genunchi, lăsând canoea să alunece fără zgomot pe apa scânteietoare.

Lui Amy i se opri respiraţia, sub impactul magnetismului ce emana dinspre acel om. Îi vedea pieptul dilatându-se în ritmul respiraţiei rapide, distingea stropii de apă care picurau tăcut de pe pana lopeţii în lac. Apoi, ridică privirea. Nu scrută malul, nici restul castelului sau debarcaderul de închirieri. Ochii lui se aţintiră direct spre balcon, fixând-o drept pe Amy. Ştia că la ea se uita, după poziţia stabilă, neşovăitoare, a capului, şi dintr-o tulburare abia perceptibilă a câmpului ei magnetic interior.

Îşi rezemă ambele mâini pe balustrada de piatră, ca să-şi ţină echilibrul. Mâneca de şifon i se înfoia pe umăr, iar briza îi adia peste faţă, împingându-i o şuviţă de păr prin dreptul frunţii, dar continua să se uite în jos, aşteptând ca privirea lui să treacă mai departe, imediat ce-şi dădea seama că nu o cunoştea.

În schimb, bărbatul ridică puţin bărbia, după care, cu

subtilitate galantă, dădu din cap în semn de salut.

Amy fu atât de surprinsă încât încremeni, privindu-l fix. Nu-şi putea muta ochii de la el; nu putea să reacţioneze. Nu era în stare decât să aştepte, pe când imaginea lui i se întipărea în memorie: antebraţele goale, claia de păr brunet şi puterea masculină statornică, reţinută, evidentă din echilibrul perfect al canoei pe apa strălucitoare. Necunoscutul înclină capul într-o parte, parcă pentru a-şi destinde tensiunea gâtului, apoi afişă cel mai arogant şi mai cuceritor zâmbet pe care-l văzuse în viaţa ei.

— Unde-a dispărut? strigă Briana. Hei, Aim! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Cu inima bătându-i dezordonat, Amy se întoarse, pentru a o vedea pe mireasă în uşă, zâmbind. Briana rostise fraza pe care o foloseau în copilărie, la jocurile de-a v-aţi ascunselea. Rochia ei albă era un vis de satin şi perle, la fel de elegantă şi caldă ca Briana însăşi, iar Amy simţi un val de bucurie pentru prietena ei ajunsă în ziua nunţii.

— Am rezolvat problema cu sutienul, zâmbi Briana. E timpul să ne pozăm.

Abia atunci se simţi Amy cuprinsă de nevricale, care nu aveau nicio legătură cu fotografiile. Privi din nou spre apă, de unde canotorul continua s-o studieze, ca şi cum ar fi ştiut că avea să mai întoarcă o dată capul spre el. Apoi, într-o atitudine mândră, se răsuci dinspre balustrada balconului şi-şi luă pantofii.

Amy jurase că n-avea să se facă de râs în timpul ceremoniei, dar plânse totuşi, pradă unui amestec de emoţii îmbătătoare – fericirea pentru Briana, tristeţea de a-şi pierde prietena favorită şi un dor puternic, inexplicabil, care însoţea acordurile obsedante ale piesei solo de vioară. Când mirele şi mireasa străbătură naosul, prin mulţimea de prieteni şi rude, ochii lui Amy erau atât de înlăcrimaţi, încât abia îi mai putea urmări cu privirea.

Se agăţă de braţul unui cavaler de onoare, lăsându-l s-o conducă prin naos, şi întâmpină cu bucurie liniştea dintr-un holişor unde tânărul se opri, oferindu-i discret o batistă. Restul suitei nupţiale cotise la dreapta spre terasă, dar Amy abia dacă observase.

Înecată de un ultim suspin, porni către colţul cel mai apropiat, unde-şi suflă sonor nasul în batistă. Din spatele ei se auzi un râs înfundat, iar Amy se uită peste umăr, surprinsă.

— Sănătate, îi ură cavalerul de onoare, arcuind o sprânceană, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor de smoching.

— Nu strănut, răspunse Amy. Bâzâi de-mi ies ochii.

— Ştiu. Ai început să te smiorcăi de pe la jumătatea slujbei.

Câteva lucruri o frapară în acelaşi timp: nu era cavalerul de onoare care-i fusese repartizat, era de departe cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse în viaţa sa şi părea amuzat sincer de amărăciunea ei. Încruntându-se, îi observă poziţia trufaşă a capului, zâmbetul cu care o privea, şi-şi dădu seama că aştepta ceva, vreun semn de recunoaştere.

— Tu eşti, spuse ea, ştergându-şi ultimele lacrimi.

— Josh Kita, dădu din cap tânărul. Iar tu trebuie să fii Julieta. Din celebrul balcon.

Amy râse. Josh Kita era canotorul şi cel de-al patrulea cavaler de onoare, cel ce nu reuşise să ajungă la repetiţia generală din ajun. Datorită poziţiilor în care stătuseră pe parcursul ceremoniei, trebuia să fi fost cavalerul parţial camuflat de aranjamentul floral înalt din jurul lumânării de nuntă. Altfel, l-ar fi remarcat cu siguranţă, chiar şi printre lacrimi. Probabil că Josh făcuse schimb de locuri, pentru a deveni partenerul ei la ieşire.

— De fapt, mă numesc Amy, se prezentă ea. Amy Larkspur. Şi nu mă smiorcăi niciodată.

Îşi coborî privirea spre batistă, începând s-o

împăturească.

— Spune-mi că nu mi-a curs rimelul, îi ceru ea, privindu-l cu încredere, iar Josh fu nevoit să-şi ţină respiraţia.

Al dracului de drăguţă mai era, îşi spuse el. Mult prea drăguţă.

Când acceptase să-i fie cavaler de onoare prietenului său Lee, Josh ştiuse că prezenţa la o nuntă avea să-i provoace un amestec de simţăminte, dar niciun moment nu se aşteptase la aşa ceva. De la divorţ, cu cinci ani în urmă, evitase nunţile, parţial în virtutea temerii superstiţioase că ar fi atras asupra mirilor ghinionul propriei sale căsnicii. Ştia că aşa ceva era absurd, un simplu pretext de a ocoli confruntarea cu adevăratul motiv pentru care nu-i plăceau nunţile, dar cu toate acestea se ţinuse la distanţă, deliberat, tocmai de asemenea situaţii.

Era destul de chinuitor să vadă cât de fericiţi erau Lee şi Briana. Păreau un cuplu ideal de potrivit şi delirant de îndrăgostit, plini de speranţe magice care pe Josh îl făceau să se simtă ca un nesimţit, de invidios ce era. Era dureros să-şi aducă aminte cât de fugitiv fusese propriul său extaz conjugal şi să ştie ce greşeli îl împinseseră, în cele din urmă, spre propriul său infern privat. Dacă în aparenţă participa la sărbătoare, pe dinăuntru se simţea mai izolat decât oricând.

— Arăţi bine, spuse el, cu glasul mai răguşit decât intenţionase.

Amy zâmbi întrebător.

— Nu superb? Nici ca o scorpie?

— Aşa eşti obişnuită să ţi se spună?

Imaginându-şi că vreunul dintre colegii ei de canotaj ar fi numit-o „superbă”, Amy nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nu, răspunse ea, vârând absentă în poşetă batista lui Josh.

Pielea sensibilă de sub ochi continua s-o furnice după uşoara lui atingere şi-şi simţea gâtul şi braţele dezgolite

devenind mult prea conştiente de distanţa minimă care-i despărţea. Era mai vârstnic decât ea, cu trăsături puternice, regulate, şi ochi cenuşii, de o formă vag asiatică. Încercă să-i observe degetul inelar, dar el îşi ţinea în buzunar mâna stângă.

Zi ceva, se îndemnă în sinea ei Amy. Dar dacă spunea cine ştie ce prostie sau platitudine? *Atunci, flirtează.* Habar n-avea cum. *Bine, idioată ce eşti, măcar gândeşte ca o domnişoară de onoare!*

— A trebuit vreodată să umbli cu pantofi care te strângeau atât de tare încât nu te puteai gândi la altceva decât cum să scapi mai repede de ei? izbucni ea.

— La asta te gândeşti acum?

Amy dădu din cap.

— Altceva nu-ţi trece prin minte?

Ascultându-l cum vorbea, îi privi ochii, încântată de umorul lor cald.

— Nu.

Îi văzu privirea coborând spre buzele ei, pentru a stărui într-acolo, ca şi cum le-ar fi examinat forma conturată de ruj. O curioasă senzaţie de gol începu să i se învârtească prin stomac. Ochii lui reveniră către ai ei, hazul fiind acum însoţit de un interes care-i declanşă un fulger prin toată fiinţa.

— Atunci, scoate-i, spuse el încet.

Să-şi scoată *ce?* Josh făcu un pas înapoi, privind cu un zâmbet spre pantofii ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se descalţe pe loc.

Amy nu se putea clinti.

— Poftim?

— Cel puţin, pentru moment.

Simţind un val de fierbinţeală care o cuprindea de jos în sus, îşi muşcă buza, privind dincolo de el pentru a vedea că holul se golise şi erau singuri. Îşi ridică poala largă a rochiei peste genunchi şi se aplecă să-şi privească pantofii, doi escarpeni mici şi drăgălaşi, de culoarea somonului, ca

să se asorteze cu rochia. Nu păreau s-o strângă, dar erau cu un număr mai mici.

— Şi-n fond, ce naiba? spuse ea, ridicând un picior să-şi scoată pantoful.

În clipa când îşi pierdu echilibrul, Josh întinse pe dată o mână, apucând-o de cot.

— Ştii, va trebui să mă încalţ la loc, înainte de a ajunge la recepţie, spuse ea. Chiar dacă *sunt* prea mici. S-a produs o încurcătură cu comenzile.

— Cine te obligă să-i porţi?

Nu putea vorbi serios. Amy zâmbi din nou, observând că, fără tocuri, trebuia să se uite în sus pentru a-l privi în ochi. Era înalt; bărbia ei abia îi ajungea la nivelul umerilor laţi. Ochii ei, însă, se aflau la aceeaşi înălţime cu gura lui, iar surâsul de un farmec devastator îi stârnea o uşoară panică. *Cine* era individul?

— Există un cod vestimentar al domnişoarelor de onoare, în caz că n-ai observat, spuse ea, în timp ce-şi mişca degetele de la picioare în ciorapii de nylon, relaxându-şi-le mulţumită. Ridică o mână să-şi atingă coafura fantezistă şi, cu acel prilej, simţi că buclele ei blonde erau moi, în pofida fixativului; jenată, începu să-şi înfăşoare pe deget o şuviţă liberă de la ceafă. Include părul, machiajul, rochia asta fantastică, poşetuţa asortată şi, bineînţeles, pantofii.

Înainte ca ea să-i înţeleagă intenţia, Josh îi desprinse uşurel pantofii din mâini.

— Şi dacă, din întâmplare, pantofii se rătăcesc? întrebă el. La fel cum, tot din întâmplare, au fost de mărime nepotrivită?

Alarmată, îl văzu vârând un pantof în buzunarul smochingului.

— Nu poţi face asta, întinse ea mâna să-şi ia înapoi celălalt pantof, înainte de a dispărea şi el.

Josh se mulţumi să-l ridice suficient de sus pentru ca ea să nu-l mai poată ajunge.

— Dacă, în loc de a intra la recepţie, ai face o plimbare cu mine, până la magazinul de după colţ, ca să cumpărăm o pereche de mocasini? arătă el spre uşa care dădea în holul hotelului, aşteptându-se vizibil să-l urmeze. Amy privi mocheta tentantă, preţ de-un trădător moment, înainte de a-şi da seama că ar fi fost o nebunie să accepte.

Înălţându-se pe vârfuri, cu o privire încruntată, îi smulse pantoful dintre degete.

— Şi celălalt, ceru ea cu severitate, întinzând mâna.

— Nişte mocasini moi şi comozi. De o singură mărime, potrivită pentru orice picior.

Amy refuză să zâmbească.

— Am o îndatorire. Inclusiv în materie de pantofi, şi nu mă las coruptă. Dă-l încoace.

Încet, Josh scoase celălalt pantof din buzunar şi i-l restitui. Rezemându-se de perete, Amy îi încălţă la loc pe amândoi, înainte ca Josh să poată încerca vreo altă năzbâtie. Când pantoful drept îi atinse partea dinapoi a călcâiului, văzu că i se formase o băşică. Dacă nu-şi aplica pe ea cât mai curând un leucoplast, avea să şchiopăteze. Dădu vina tot pe Josh.

Acesta chicoti gros, din gâtlej:

— Cât pe ce să ţi-o fac.

— Cât pe ce să i-o faci *pantofului*. E o nesimţire să mă ispiteşti cu mocasinii, când sunt hotărâtă să arăt şi eu ca o doamnă, măcar o dată în viaţă.

În timp ce pornea pe lângă el, Josh îşi încrucişă braţele pe piept, continuând să zâmbească.

— Data viitoare, va trebui să te ispitesc cu ceva mai irezistibil.

Se întoarse să-l privească, nedumerită, iar expresia de pe chipul lui îi spori incertitudinea. Vorbea ca şi cum s-ar fi ţinut după ea. Numai că nu se compara nici pe departe cu ceilalţi bărbaţi care-i făceau curte în mod normal. Dar, în fond, nici ea nu arăta ca de obicei. La fel de bine ar fi putut să fie deghizată.

Ascunzându-şi un zâmbet, Amy se întoarse şi porni spre ceilalţi invitaţi din sala de bal, unde scaunele de la ceremonie fuseseră date la o parte ca să facă loc pentru dans. Cu un sentiment de uşurare care dăinuia, observă că uşile culisante fuseseră deschise, dezvăluind un bufet somptuos, iar într-un colţ, un cvartet de coarde cânta melodii romantice din anii treizeci şi patruzeci. Toţi cei o sută cincizeci de nuntaşi erau îmbrăcaţi în smochinguri şi rochii lungi, dar îmbrăcămintea formalistă nu părea să-i inhibe deloc – ba chiar dimpotrivă, de peste tot auzindu-se râsete şi conversaţii vesele, în contrapunct cu muzica.

Lui Amy îi plăceau cel mai mult lumânările. Deşi era abia jumătatea după-amiezii, lumina lumânărilor răspândea o aură blândă de-a lungul pereţilor de lemn lustruit şi al grinzilor din interiorul rustic dar elegant, accentuând frumuseţea naturală a lemnăriei geluite cu migală. Avea senzaţia că se afla într-o altă epocă, pe vremea când oamenii trăiau mai aproape de păduri şi de pământ, lucru care se reflecta şi în locuinţele lor. Prin uşile cu geamuri, vedea terasa de piatră şi albastrul-verzui al Lacului Eloise de afară. Totul arăta ca şi cum tinerii căsătoriţi ar fi adus întreaga suită nupţială într-un loc ideal pentru luna de miere.

Cunoscând-o pe Briana, Amy nu se mira că nunta era pregătită perfect. Copilăriseră împreună în Harmony, Minnesota, şi chiar când familia Brianei se mutase în Montana, cele două prietene rămăseseră apropiate, comunicând prin telefon şi scrisori. Văzând în depărtare mireasa, Amy simţi un ciudat junghi de singurătate şi, pentru a suta oară, îi ură în gând numai fericire.

Petrecerea evolua cu uşurinţă, printre apetitive şi antreuri, spre masa de cină, în timp ce oaspeţii propuneau toasturi spontane pentru tânăra pereche. Amy conversa cu vechi prieteni, făcea cunoştinţă cu alţii, noi, şi se distra de minune, mai ales după ce se furişase afară timp suficient ca să-şi aplice un plasture pe călcâi. În timpul primului

dans al Brianei cu Lee, din tavan coborî un glob cu oglinzi, împrăştiind puncte de lumină prin toată sala. Unii râdeau, alţii oftau, iar Amy trase concluzia că, la urma urmei, se putea ca nunţile să nu fie chiar atât de plicticoase.

După care, întrucât nu se mai putea abţine, începu să caute silueta înaltă cu umeri laţi a lui Josh Kita, ştiind că prin statura lui ieşea în evidenţă dintre majoritatea bărbaţilor prezenţi. Negăsindu-l, constată că avea un sentiment de dezamăgire şi privi prin uşile deschise, spre terasă şi lac, peste care se lăsa o lumină violetă, anunţând înserarea. Unde se dusese? Şi ce anume o făcuse să creadă că avea s-o caute cu mult înaintea acestui moment?

— Dansezi?

Glasul se auzi din spatele ei, ca un murmur scăzut la ureche, iar Amy, întorcând capul, îl văzu. Ochii lui cenuşii erau atenţi, receptivi, făcând-o să simtă ceva diferit.

— Cu tine?

Josh râse încetişor:

— Nu, cu unchiul George.

Amy aruncă o privire spre masa principală, unde stătea aşezat unchiul George, cu piciorul în gips proptit pe un scaun.

— Mi-ar plăcea să dansez cu unchiul George, replică ea.

— Şi mie, dar trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Îi luă mâna şi şi-o potrivi pe braţ, pentru a o conduce printre mese, spre ringul de dans.

Întrucât anii ei de iniţiere într-ale dansului coinciseseră cu voga disco, primele acorduri ale unui vals o făcură să tremure serios, dar îşi strecură mâna dreaptă în stânga lui, ridicată, iar degetele mâinii stângi i le puse pe umăr. Îi simţi mâna cuprinzându-i talia şi se apropie, lăsându-se călăuzită de instinct, spre cel mai firesc loc dintre braţele lui. Peste o clipă, Josh începu s-o plimbe graţios împrejurul ringului. Fie era un dansator incredibil de abil, fie Amy stătea cu picioarele pe pantofii lui.

Închise ochii, lăsându-se pradă închipuirii că o trăgea şi mai aproape, pentru a-i simţi părul cu bărbia. La turul următor, Josh slăbi strânsoarea braţelor, iar Amy ridică privirea şi-l văzu zâmbind.

— Suntem vecini, spuse el.

— Cum?

— Locuieşti în Harmony, Minnesota, nu? Eu stau în Blue Gill.

Fu atât de surprinsă, încât pentru prima oară pierdu ritmul, dar îşi reveni repede. Presupusese că locuia în Montana, sau poate undeva în est. Dar, la proporţiile statului Minnesota, stăteau practic gard în gard.

— Până acolo sunt doar două ore de drum, spuse Amy.

— Exact.

Îl văzu aşteptându-i reacţia, iar unghiul peste măsură de politicos al sprâncenelor lui îi trezi pe dată suspiciunile.

— Şi ce mai ştii despre mine? îl întrebă.

— Păi, n-am avut la dispoziţie decât vreo două ore pentru investigaţii.

O conduse cu dibăcie pe lângă o altă pereche de dansatori.

— Ar trebui să fie de ajuns pentru a-mi fi cunoscut toată viaţa.

Josh râse:

— Nu tocmai. Doar datele cele mai importante.

— Ca de pildă?

— Eşti necăsătorită.

Ca să vezi.

— Nu ţi-au spus dacă am sau nu un prieten?

El clătină din cap.

— Dacă era important, ar fi fost aici, cu tine.

Cam asta era şi părerea ei. Totuşi, o amintire neplăcută o făcu să se indispună.

— Şi altceva, ce ţi-au mai spus despre mine?

Probabil putea ghici şi singură. Avea aceeaşi vârstă

cu Briana – douăzeci şi şase de ani. Lucra la o firmă de echipamente pentru canotaj, care deservea principalele parcuri naturale din nordul statului Minnesota. Părinţii săi fuseseră invitaţi şi ei la nuntă, dar locuiau în Irlanda, la Dublin, şi nu putuseră veni. Nimeni, în afară de Briana, nu cunoştea detaliile mai complicate ale vieţii ei sentimentale, şi se îndoia că Domnul Inspector o interogase pe mireasă.

— Au spus că eşti la fel de independentă ca un elan, continuă el. Dar mai deşteaptă.

Amy râse scurt.

— Cu cine-ai vorbit?

— Am promis să nu spun.

În continuare, Josh începu s-o conducă împrejurul ringului cu mişcări mai fluide, iar Amy îşi dădu seama că până atunci nu făcuse decât s-o lase să se familiarizeze cu ritmul valsului. Încerca să nu se concentreze prea tare, lăsându-se în voia muzicii şi a încrederii în braţele sigure şi ferme ale bărbatului care o învârtea cu el fără efort, printre ceilalţi dansatori, până când luminile şi culorile dinapoia umărului lui se învălmăşiră într-un colaj ameţitor.

Când în sfârşit încetini, Amy simţea cum toată faţa îi radia de plăcere şi văzu în ochii lui negri satisfacţia de a fi reuşit.

— Ai experienţă la dans, îi spuse ea.

Josh zâmbi.

— Puţin.

Era prea modest.

— N-am întrebat nimic despre tine. Eşti celibatar?

O clipă, păru aproape nemulţumit, ca şi cum l-ar fi iritat faptul că nu ceruse relaţii despre el. Valsul se sfârşi, iar Amy se desprinse din braţele lui, întorcându-se spre instrumentişti să-i aplaude şi observând cum reflectau oglinzile globului lumina până în cele mai îndepărtate colţuri ale sălii.

Ridică ochii spre el.

— Voi lua tăcerea asta meditativă drept un răspuns

afirmativ.

— Scuză-mă, o rugă el. Credeam că răspunsesem.

— Ţi se întâmplă adesea? Să uiţi să vorbeşti?

— Numai când gândesc.

— Nu ştiam că gândirea şi vorbirea se exclud reciproc.

Josh surâse, cu ochii îngustându-i-se uşor la colţuri.

— Te-ai mira să afli.

Instrumentiştii începură o piesă disco, iar Amy se crispă în sinea ei.

— E cam cald aici, spuse ea. Ce zici, încercăm terasa?

Îl luă de braţ şi ieşi cu el pe terasa scăldată în lumina înserării. Ridică privirea spre primele stele, aproape înecate în razele lunii pline; nu-i venea să creadă că, peste doar câteva ore, trebuia să părăsească locul acela minunat. Îşi scoase ceasul din poşetă şi îl ridică în lumina slabă, pentru a privi cadranul: şapte şi două minute.

— Ce fel de ceas e ăsta? întrebă Josh.

Îi observă surprinderea şi ascunse repede ceasul la loc în poşetă. Era un mic ceas de scufundări, pe care-l cumpărase pentru că era antiacvatic şi rezistent. Deşi era mult prea masiv şi negru ca să-l poarte cu rochia, nu-i plăcea să se despartă de el, aşa că găsise un folos poşetei.

— Un ceas ca oricare altul.

Umblând cu degetele prin materialul moale, se încruntă şi scoase batista.

— Batista ta a rămas la mine.

Josh clătină din cap şi se săltă cu un şold pe balustrada terasei, făcând ca prin deschizătura sacoului să i se vadă albul rece al cămăşii şi dungile subţiri ale vestei şi pantalonilor. În spatele lor, muzica şi lumina lumânărilor pluteau blând prin uşile cu geamuri.

— Îmi dau seama că n-ai petrecut nicio clipă gândindu-te la mine, spuse el.

Zâmbind, Amy îi oferi batista.

— Poftim.

— Păstreaz-o tu.

Un moment, fu nedumerită, apoi o introduse la loc în poşetă, ezitând.

— Eşti sigur?

— Dacă n-ai vrut să primeşti mocasinii, măcar acceptă batista. Şi, dacă tot veni vorba, cum te mai descurci cu pantofii?

— Nu-ncepe iar. N-am să mi-i scot.

Josh râse.

— Sper numai că nu i-am călcat prea mult în picioare, când dansam.

— Ştii bine că nu i-ai călcat.

Se întoarse cu faţa spre apă, rezemată de balustradă. Lumina lunii lucea argintiu pe valuri, iar dincolo de lac se distingeau formele uriaşe ale munţilor, conturând un orizont înalt şi colţuros pe cer. Era atât de diferit de orizonturile pe care le cunoştea de-acasă, dar de o frumuseţe mirifică, iar Amy nu putea să nu se pătrundă de vraja nopţii.

— Briana a ales ziua nunţii într-o perioadă cu lună plină, spuse ea încet.

— La ultima lună plină, unde erai?

Îi plăcu întrebarea. Fu nevoită să se gândească.

— Acasă. Am observat-o când mă întorceam de la cumpărături.

Fără voie, îşi aminti cum în aceeaşi seară ascultase şi mesajul lui Andy pe robot, dar alungă imediat gândul.

— Faci cumpărături seara?

— Ţi se pare ciudat? Atunci am timp. Tu unde-ai fost, la ultima lună plină?

Josh îşi schimbă poziţia, întorcându-se şi el cu faţa spre lac, iar Amy îi studie profilul. Simţea că voia să-i spună ceva, un lucru pe care n-avea să-l dezvăluie decât dacă ea aştepta cu răbdare.

— Am fost la înmormântarea fostei mele soţii, spuse

el încet. În noaptea aceea, am văzut luna de pe treapta din faţă a casei ei, după plecarea ultimilor participanţi.

Amy avu nevoie de câteva secunde pentru a desluşi toate informaţiile: Josh fusese însurat. Divorţase. Iar acum, recent, fosta lui soţie murise. Era o poveste enorm de complicată. Nu-şi putea imagina nici pe departe sentimentele lui. Cât de diferită trebuia să fi fost pentru el nunta de azi, câtă vreme pentru ea fusese plină de veselie şi dulci doruri.

— Ai copii? îl întrebă, cu voce blândă şi scăzută.

În lumina lunii, îl văzu întorcând capul pentru a o privi, cu ochi indescifrabili. Nu avea idee la ce se gândea, nici de ce o privea aşa, dar simţi că o durea inima pentru el.

— Am două fete. Chloe are opt ani, iar Hannah, şase.

— Şi locuiesc cu tine?

— Le-am primit înapoi abia acum o lună, când a murit mama lor. Pe timpul cât am venit aici, la nuntă, stau cu ele părinţii mei.

— I-auzi, murmură ea încet.

Sunetul îngroşat cu care răspunse John nu era decât în parte un râset.

— Că bine zici.

Şi atunci, Amy făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse în viaţa ei. Ştia că nu era bine. Ştia că era împotriva tuturor codurilor de comportament pe care le cunoscuse vreodată. Dar instinctul îi spunea că Josh se simţea singur şi, fără îndoială, trecea printr-o perioadă dificilă. Fără a cunoaşte niciun detaliu, ştia că suferea şi era îndurerat de pierdere. Inima ei era plină de romantismul şi speranţele generoase ale nunţii, iar trupul încă mai păstra căldura valsului. Îşi puse mâna peste a lui, aşa cum stătea rezemată pe balustradă, iar când Josh întoarse capul spre ea, se apropie de el, ridicând faţa. Cu buzele uşor despărţite, îl privi, încercând să vadă în adâncurile ochilor lui negri.

Îl auzi gemând, după care Josh închise ochii.

— Eşti o diavoliţă trimisă să mă tortureze, aşa-i?

Când îi deschise din nou, în ei lucea o expresie crudă, autoironică.

Amy simţi cum o străbătea o dorinţă delicios de dureroasă şi i se opri respiraţia. Mai rămase astfel o clipă, dorind ca Josh să-i răspundă, apoi îşi dădu seama că-şi pierduse minţile. Privirea îi şovăi.

— Nu pleca, şopti el, şi o trase încetişor în braţele lui puternice.

Ochii săi cenuşii păreau s-o devoreze, iar Amy îşi aminti din nou puterea îndârjită cu care vâslise pe lac. O fi fost Josh Kita graţios şi controlat în timpul valsului, dar îşi reprima o putere feroce, care pândea înapoia pleoapelor lui coborâte. Revelaţia o surescită, făcând s-o străbată un fior de nerăbdare pe şira spinării.

„Ce naiba m-a apucat?” se întreba Josh, înfrânându-şi necruţător dorinţa. Cu ochii ei de ţigancă şi bărbia o idee prea ascuţită, era fermecătoare şi luminoasă ca luna reflectată în părul ei imposibil. Iar el… Josh nici nu mai ştia ce să spună despre sine însuşi, dar n-avea nicio îndoială că nu era bine ce se întâmpla. Nu putea s-o sărute, nu aşa cum ar fi dorit, când abia se cunoşteau, când cea care vorbea era lumina lunii, iar el era destul de matur ca să nu se lase amăgit.

Pe buze i se ivi acel zâmbet pieziş care-l făcea să nu-şi mai amintească prea uşor că era un gentleman.

— Pe cine încerci să protejezi? îl întrebă ea.

— Aş prefera să nu-mi citeşti gândurile.

— Atunci, opreşte-mă.

La auzul seducţiei latente din vocea ei, i se încordară toţi muşchii din trup. Nu putea să aibă idee ce efect puternic avea asupra lui. Dar al dracului să fie dacă mai era în stare să reziste multă vreme.

Cu un braţ petrecut în jurul ei, îi ridică bărbia, pentru a-i înclina faţa în lumina lunii, jurând să-şi

dăruiască sieşi ceva la care să viseze, s-o vadă cât mai bine, înainte de a-i da drumul şi a reveni cu picioarele pe pământ. Linia curbă a gurii ei puţin cam prea late se potrivea de minune cu surâsul dulce şi dornic din ochi.

O, Doamne, deja ajunsese prea departe. Dacă la un moment dat avusese cât de cât situaţia sub control, de mult nu mai era cazul.

Imediat ce-l văzu apropiindu-şi chipul de ea, Amy închise ochii şi înălţă capul, simţind prima atingere a sărutării lui ca pe o forţă pârjolitoare ce destrăma toate celelalte forţe din viaţa ei, inclusiv cea gravitaţională. Se ridică pe vârfuri, lăsându-şi braţele să-l cuprindă pe după gât, din proprie iniţiativă. Josh o strângea cu putere, clătinându-se, astfel încât se agăţă de el, simţindu-i fierbinţeala trupului prin materialul subţire al rochiei. Buzele lui erau calde şi maleabile, iar în clipa următoare, poruncitoare şi flămânde, azvârlind-o în plină suprasarcină senzorială. Mirosea a nuntă, cumva, a excitaţie şi mirodenii, iar când în sfârşit îşi desprinse gura de a ei, emoţiile care i se învolburau în piept o făcură să exclame uşor.

O coborî din nou cu tălpile pe pardoseala terasei.

Deschizând ochii, Amy se concentră intens asupra papionului lui, înfruntându-şi un val de sfială ce ameninţa fericirea pe care o simţea. Îi netezi reverele smochingului cu mâinile, rezemându-şi-le apoi pe pieptul lui, în timp ce el continua s-o ţină în braţe. Gândurile îi goneau năvalnic, dar amuţise complet. Nu ştia ce aştepta de la el să spună, dar se ruga să nu întârzie prea mult.

Brusc, Josh îi dădu drumul. Fu atât de surprinsă, încât trebui să se ţină de balustradă pentru a-şi păstra echilibrul, iar ochii i se înălţară spre ai lui. Privea spre sala de bal, unde stătea în uşă un grup de oameni, părând să se uite la ei.

Amy simţi că obrajii i se înroşeau ca focul şi se întoarse spre lac. Lângă ea, îl simţi pe Josh devenind rigid.

— Mi se pare că avem de ales, spuse el.

Tonul lui nu-i plăcea deloc. Era prea încordat, prea distant.

— Între ce şi ce?

— Am putea să ne întoarcem în sala de bal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ha! Slabe şanse.

— Sau?

— Sau, am putea urca în camera mea, să terminăm ce-am început.

Vorbea cu un glas tăios, absolut diferit de tot ceea ce-i dezvăluise până atunci. Lezată şi nedumerită, Amy îi cercetă expresia. Părea aproape să încerce a fi crud, să reducă sărutul lor la un schimb sordid care urma să se finalizeze printr-un raport sexual între doi oameni practic necunoscuţi.

Făcu un pas înapoi, strângând pumnii. O durea inima de dezamăgire.

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat, spuse ea, dar n-a fost deloc aşa ceva.

Preţ de încă un moment, Josh păru încremenit în trufia sa, apoi se apropie.

— Amy, îmi pare rău…

— Nu e cazul, îl întrerupse ea. Ce ţi-a trecut prin cap? Chiar mă credeai sincer în stare să…

Apoi, însă, îşi aminti că ea iniţiase contactul, aruncându-se efectiv în braţele lui. Obrajii i se aprinseră de umilinţă.

— O, Doamne!

— Bineînţeles că ştiu că nu eşti o…

Se opri.

O tăcere sfâşietoare se prelungi între ei, convingând-o pe Amy că nimeni nu se simţise vreodată mai penibil şi jenant. Privi orbeşte spre lac, iar în clipa următoare se întâmplă cel mai rău lucru cu putinţă. Josh începu să chicotească. Fu atât de şocată, încât avu nevoie de o clipă

ca să-şi dea seama că acel sunet nu putea fi interpretat altfel decât ca o expresie de amuzament.

— Ce Dumnezeu e aşa de comic? întrebă ea.

— Iartă-mă, îi ceru Josh, grăbit. N-am vrut să…

— Trebuie să plec, i-o reteză Amy, îndepărtându-se de el.

Nu mai suporta. Toată seara aceea magică era distrusă. Mai întâi, o luase drept un flirt ieftin. Iar apoi, avusese tupeul să râdă de ea.

— Stai o clipă…

— Pierd avionul, mai aruncă ea peste umăr, făcând încă un pas.

— Pleci în seara asta?

— La revedere.

Şi îl lăsă pe terasă. „Acum sper că ţi-a venit mintea la cap, Aim”, se dojeni ea, cu inima sfâşiată de amărăciune şi umilinţă. „Proastă mai eşti, Amy, proastă făcută grămadă”. Nici măcar durerea de picioare n-o mai simţi, în timp ce urca în goană scara lungă, fugind din răsputeri spre camera ei.

Capitolul 2

Josh reglă mai tare volumul muzicii, pentru fetele care stăteau pe bancheta din spate, şi încercă să se concentreze asupra drumului nefamiliar. În ultimele două săptămâni se simţise ca un nesimţit, iar acest lucru îl făcea să fie nervos şi să se orienteze greu. N-ar fi trebuit s-o sărute pe Amy. Fusese o greşeală evidentă. Iar apoi, văzând-o furioasă, râsese de ea. O mitocănie absolută. Se mândrea cu faptul de a fi, în esenţă, un om bine crescut.

— Nu şi cu Amy, mormăi el.

— N-auzim muzica! strigă Chloe. Dă-o mai tare.

— Adineaori am dat-o.

Dar mai roti puţin, totuşi, butonul.

Deşi fusese ocupat să jongleze cu termenele de

predare şi fetele, se gândise mult la Amy în săptămânile de după nuntă, ştiind că-i datora scuze, simţind apăsarea reproşurilor pe măsură ce amâna să ia legătura cu ea. De ce o invitase în cameră? Dacă şi-ar fi ascultat cât de cât instinctele, ar fi ştiut că n-o interesau aventurile de-o noapte. Şi nu era numai atât. O făcuse anume ca s-o rănească. Ca să se oprească înainte de a începe. Ca să fie absolut sigur că nu se mai gândea la el după nuntă, nici nu încerca să iniţieze vreo relaţie de la mare distanţă. Faţa ei încrezătoare, întoarsă în sus, şi gura plină de vrajă, îi reveniră în memorie pe neaşteptate, făcându-l să se încrunte înverşunat, cu privirea la drum. Nu conta că un singur sărut îi amorţise efectiv creierul, cu toate circuitele dincolo de punctul de topire. Nu-l interesa nici nu fel de relaţie, de la mare sau mică distanţă. Era mai bine că aflase adevărul despre el.

Şi atunci, de ce se mai gândea s-o caute? Un fior de emoţie încercă să-i penetreze conştiinţa, dar şi-l înăbuşi. Lua-o-ar dracu'! O scuză civilizată. Asta era. Nimic mai mult. Apoi, îşi putea vedea de viaţa lui, cu conştiinţa împăcată. Încercă să şi-o imagineze în biroul unei companii de echipamente de canotaj şi mai aruncă o privire pe hartă.

— Asta e! Asta e! strigă Chloe, de pe bancheta din spate.

Văzu firma: o pancartă albastră cu un râu înspumat şi o canoe roşie străbătând curenţii printre bolovani ameninţători. Textul spunea: *HOME TRAIL OUTFITTERS*, 5 MILE. V-AŢI ÎNCHEIAT VESTA DE SIGURANŢĂ? Următoarele patru pancarte prezentau imagini la fel de senzaţionale şi alte întrebări menite să trezească interesul canotorilor de perspectivă. Josh recunoştea oricând reclamele eficiente şi presupuse că firma lui Amy avea la bază un capital considerabil. Când ajunseră la ultima curbă, începetinind să intre în parcare, Chloe şi Hannah îşi smulseră înnebunite centurile, nerăbdătoare să privească

în jur.

Din parcare, văzură că Labyrinth River se lărgea spre un lac lung şi îngust, iar din dreapta se revărsa o cascadă, pe sub un frumos pod arcuit. Dincolo de lac şi în spatele recepţiei se vedeau zone de picnic, iar mai multe indicatoare de lemn arătau traseele pentru excursii. Priveliştea era naturală şi atrăgătoare, de la suprafaţa rece şi lucioasă ca oglinda a lacului până la un pâlc de narcise viu colorate, la umbra deasă a unui brad.

— Nu stăm mult, e clar? le preveni Josh. Am doar de vorbit cu cineva de-aici, un minut. Ce-ar fi să mergeţi să vă uitaţi la pod? Dar aveţi grijă să nu dispăreţi.

Fetele, cu jambierele şi puloverele pe care le purtaseră la cursurile de patinaj pe gheaţă, se luară de mână şi porniră cuminţi spre pod, surprinzându-l cu maturitatea şi autocontrolul pe care le demonstrau întotdeauna în public. Încă nu era obişnuit cu toate modurile diferite în care se puteau comporta într-un interval de câteva minute, dar ştia că fosta lui soţie le educase foarte sever în privinţa bunelor maniere şi a respectului, iar în prezenţa străinilor erau destul de previzibile. Cu un junghi, îşi aminti cum îi arătaseră şi lui aceeaşi politeţe, exilându-l la statutul de străin, până se obişnuiseră din nou cu el, în timpul vizitelor de custodie.

Josh îşi vârî cheile în buzunar şi porni spre birou. Cu fiecare pas, se simţea tot mai neliniştit, temător chiar, iar în acelaşi timp îl încerca o nevoie aproape fizică de a o vedea pe Amy. Avea să se producă aceeaşi afinitate intensă pe care o simţiseră prima dată, sau fusese cumva numai un produs secundar al nunţii şi al luminii lunii? Avea să-i fie mult mai uşor, dacă biochimia îi lăsa în pace.

Aruncă o privire scurtă spre pod. Fiicele lui erau tot acolo, legănând fire lungi de iarbă spre apă. Apoi, îşi lăsă privirea să alunece peste zona debarcaderului. Aceasta era mai populată. În lungul ţărmului, doi bărbaţi trăgeau de o frânghie cu geamanduri şi greutăţi. Auzea scârţâitul unui

ferăstrău dintr-un hambar aflat în spatele biroului, iar când zări contururile câtorva canoe şi caiace, presupuse că acolo se afla un atelier de reparaţii. O altă anexă avea în faţa ei două mese cu umbrele, în timp ce un menu scris cu litere de culoare albastră vie anunţa papricaşul ca specialitatea casei. Pe pancarta de deasupra scria BUFETUL LUI DIN AH. Biroul era ataşat la o clădire joasă şi prelungă, cu ferestre largi, şi putea vedea chiar de afară că era plină cu toate felurile de echipamente pe care le-ar fi putut închiria sau cumpăra un canotor. Deşi localul nu era prea aglomerat, în parcare staţionau cel puţin zece – douăsprezece maşini, iar Josh presupuse că vreo câteva grupuri porniseră pe râu. Pentru o după-amiază de la începutul lunii iunie, nu era deloc rău.

„Tragi de timp”, se dojeni el, simţind cum îi creştea neliniştea în pântec.

Se opri la uşa biroului, privind un cuplu vârstnic care debarca dintr-o canoe, pe ponton. Se aplecară să-şi ia pagaiele, pălăriile şi un răcitor, în timp ce un salariat, stând în apă până la genunchi, le ţinea barca să nu se clatine. Josh îi privi cum râdeau în timp ce veneau spre el, apoi se uită din nou la canoe, surprins să vadă că angajatul o ridicase în aer şi mergea ţinând-o deasupra capului, cu ajutorul unei proptele de umăr, spre un rastel.

„Are ceva forţă amicul”, îşi spuse Josh.

Omul înclină uşurel canoea, rezemând-o de suport, apoi ieşi de sub ea, cu părul blond revărsându-i-se peste vesta de salvare.

Josh simţi că-i îngheţa sângele în vene. Amy?

Privirea îi fu atrasă irezistibil spre ea, în timp ce încerca să reconcilieze amintirea feţei în rochie din şifon de culoarea somonului cu femeia puternică şi agilă care venea spre el. Îşi scoase jacheta de salvare, iar Josh observă că, deşi după-amiaza era răcoroasă, purta numai un maiou care-i lăsa să se vadă braţele musculoase, bronzate, şi umerii puternici. Sânii îi erau plini şi tari sub

bumbacul alb al maioului, cu conturul unui sutien de dantelă abia vizibil prin material. Purta maioul vârât în pantalonii scurţi, încinşi cu o curea de piele roasă ce-i accentua mijlocul îngust. Şortul kaki avea manşete ce-i scoteau în evidenţă picioarele musculoase dar zvelte, iar în locul pantofilor cu tocuri purta acum şosete de lână gri şi ghete de teren. Ghetele, remarcă el, erau ude. Intrase cu ele în lac.

Ţinând vesta de salvare în mână, Amy privi spre birou, pentru a-l vedea pe Josh Kita stând pe treapta uşii.

O, Doamne – Dumnezeule! Vesta îi scăpă dintre degete, căzând la pământ. Se aplecă repede s-o ridice.

Se trezise la ora cinci şi jumătate dimineaţă şi, de două ore, învăţase perechi de cetăţeni locali vârstnici cum să lopăteze ca nişte navigatori de pe vremuri şi să mănânce la picnicuri ca nişte omnivori moderni. Era munca pe care o iubea, un program pe care ea singură îl concepuse, dar nu avea nevoie să se uite în jos la sine însăşi pentru a şti ce echipament purta şi cum arăta în ochii lui Josh.

Nu că i-ar fi păsat cu ceva, îşi spuse, simţind fierbinţeala care i se întindea încet peste obraji. El ar fi trebuit să roşească, nu ea. *Vino în camera mea.* Cu o furie calmă, îşi reaminti cuvintele lui jignitoare. Îi aruncă o privire tăioasă, judecând că nu i-ar fi stricat deloc puţină roşeaţă pe chip, şi refuză să recunoască faptul că, în pofida palorii şi a lipsei smochingului, tot devastator de atractiv era.

— Scuză-mă, spuse ea, deschizând uşa, mai-mai să-l lovească în faţă. Am de luat nişte cupoane.

Se retrase în birou şi întinse mâna peste tejghea, după cupoane şi un catalog. Ce căuta acolo? Încercă să-şi calmeze bătăile neregulate ale inimii în piept. Venise cu *adevărat*.

Aruncă o privire pe fereastră şi îl văzu mergând agale spre pod, cu mâinile în buzunare şi o atitudine

relaxată. Soarele îi lumina părul brunet şi umerii puloverului maro, iar Amy fu imediat nemulţumită să vadă că se simţea ca acasă. Larry, contabilul stătea de vorbă cu Rex în camera din spate, şi amândoi se uitară afară să vadă dacă nu cumva intrase un client care avea nevoie de ajutor. Amy le făcu un semn cu cupoanele, înainte de a ieşi.

Avu nevoie doar de un moment pentru a-şi lua rămas bun de la Maude şi Hart Lovelace. Apoi, nu-i mai rămase decât să-l urmeze pe Josh spre pod, pentru a afla de ce venise. Trase adânc aer în piept, ca să-şi calmeze nervii. De ce avea un asemenea efect asupra ei? Era ca un extemporal la matematică. Sau o vizită la dentist. Ori creasta unui val uriaş.

Îşi aruncă peste umăr părul împletit într-o coadă şi porni către pod. Acolo, două fete se jucau cu fire de iarbă, legănându-şi picioarele printre gratiile balustradei. Una dintre fete avea şireturile desfăcute şi, împotriva propriei voinţe, Amy zâmbi la vederea atrăgătoarei imagini pe care o alcătuiau. Josh se oprise sub bradul mare de la capătul podului, lângă o bancă, cu privirea spre fete, astfel încât Amy îl vedea din profil, dar era sigură că el îi simţea apropierea.

Încetini pasul, încercând să nu se simtă stânjenită în momentul când Josh se întoarse în sfârşit spre ea. Ochii lui cenuşii o priveau cu o căldură intensă, ca şi cum ar fi fost o întâlnire plăcută între doi prieteni. Nici într-un milion de ani, îşi spuse ea.

— Fiicele tale? îl întrebă.

Josh dădu din cap.

— Am fost la cursurile de patinaj de pe Nadja Rink.

Cunoştea patinoarul; nu era departe de Labyrinth Lake.

— Nu-i un drum cam lung pentru lecţiile de patinaj? ridică ea puţin vocea, peste vuietul vesel al râului, oprindu-se la doi paşi distanţă.

Josh îşi trecu o mână prin păr.

— Am un mic hidroavion şi l-am garat la o staţiune din oraş. Dar aş parcurge oricum cele două ore de drum cu maşina. Patinajul e una dintre cele mai mari plăceri ale lor, şi m-am gândit că tranziţia ar fi mai uşoară dacă păstrează o anumită continuitate.

Amy zâmbi, impresionată în secret de felul cum menţionase în treacăt că avea un avion. Nu toţi taţii devotaţi dispuneau de mijloace ca să le satisfacă atât de complet copiilor lor orice necesităţi.

— Cu atât mai bine pentru ele.

— Nu-i cine ştie ce, râse el uşor. Înainte, mă gândeam că părinţii se-nnebunesc după lucrurile pe care le-ar face pentru copiii lor. Iar acum, fac şi eu acelaşi lucru şi nu mi se pare mare scofală.

Părea atât surprins, cât şi mulţumit de sine, iar Amy, în ciuda hotărârii ei de a menţine un dezinteres politicos, se pomeni întrebându-se care fusese situaţia dintre Josh şi fiicele sale. Nu împărţise custodia cu fosta lui soţie? De cât timp erau divorţaţi?

— Patinajul a uşurat tranziţia? întrebă ea.

Josh miji uşor ochii, privindu-şi fetele.

— Greu de spus. Cred că le place.

Lupta neexprimată din subînţelesul cuvintelor lui o făcu să simtă un junghi de compasiune şi nu mai ştiu ce să spună. Josh se uită spre parcare, când intră încă o maşină.

— Probabil eşti ocupată.

— Sunt.

Poate ajungea mai repede la scopul vizitei, ca să se poată întoarce şi ea la treburi.

— Pare o firmă plăcută. De când lucrezi aici?

— Intermitent, de când am terminat liceul. În timpul colegiului, vara lucram ca ghid. Anul ăsta, m-am întors să supervizez expansiunea. E un an critic pentru patron, Rex: sau se extinde, sau dă faliment.

O altă maşină intrând în parcare îi atrase din nou atenţia lui Josh.

— Am impresia că prosperă.

Amy luă acest comentariu ca pe un compliment personal şi zâmbi. Nu-şi îngăduia să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă nu era o vară de succes pentru Rex.

— Am rezervat locurile până la sfârşitul lunii. Pe urmă, vom vedea ce se mai întâmplă.

Josh întoarse capul, pentru a-şi supraveghea fetele, care coborau de pe pod, îndreptându-se spre leagăne. Amy se simţea tot mai stingherită, încă nesigură de ce venise el acolo.

— N-am ştiut că şi tu eşti ghid, spuse el.

După expresia cu care privirea lui i se opri spre umeri, înţelese că se gândea la felul cum dusese acea canoe. Era mai mult o chestiune de practică şi echilibru, dar îl vedea privindu-i braţele ca şi cum în orice moment ar fi putut apărea nişte muşchi de halterofil.

— De ce, e ceva în neregulă cu asta?

— N-nuuu… răspunse el încet.

Amy râse.

— N-nuuu… îl îngână. Mai avem o femeie printre ghizi. Nu ţi-ar plăcea ca fetele tale să ştie că, atunci când vor creşte mari, au să poată fi cândva ghizi prin ţinuturile sălbatice, dacă vor?

— Sigur că da, replică Josh, fără ezitare.

— Ei, vezi?

— Dar spuneai că ai venit aici ca să supraveghezi extinderea, îi aminti el.

Zâmbind, Amy îl ţinti cu un deget.

— Aşa e. Conduc excursii numai când am ocazia. În rest, mă ocup de reclame, concep programe noi, public catalogul firmei şi-mi frământ creierii să găsesc cât mai multe mijloace de a ne dezvolta. Rex răspunde de angajări şi de operaţiunile de pe-o zi pe alta. Larry face contabilitatea, iar fiica lui Rex, Dinah, conduce serviciul de aprovizionare cu alimente. Suntem aproape ca într-o

familie.

Sprâncenele lui Josh se înălţară, cu o mirare care nu mai contenea.

— Care e trecutul tău profesional?

„Ce te interesează?” replică Amy în sinea ei, tot mai nerăbdătoare să afle de ce venise.

— Nu am niciun masterat, dacă la asta te referi. Am absolvit ştiinţele economice şi se pare că am fler la acţiunile de extindere.

Se gândi la toată munca prestată pentru fratele ei, Sean, şi soţia lui, Cottie, când îşi înfiinţaseră firma de servicii foto şi video, şi cum aceasta dusese la alte posturi de consultanţă, dar pe Josh nu-l interesau toate astea. Sean o rugase să rămână în companie, devenindu-i parteneră, dar Amy n-ar fi putut niciodată să fie mulţumită cu o slujbă care nu avea legătură cu traseele sălbatice din nord.

Un moment, se gândi să-i spună despre călătorii franco-canadieni care-i fuseseră strămoşi şi iubirea pentru natură pe care o moştenise de la tatăl ei. Dar el o întrebase despre antecedentele profesionale, nu despre adevăratul trecut, cel care conta.

— În fine, încheie ea, e o poveste plictisitoare.

Josh dădu încet din cap, ca şi cum ar fi fost de aceeaşi părere. O intriga. O nedumerea total.

Motivul pentru care-l plăcea pe Josh Kita era acela că, pe tot parcursul nunţii, n-o privise nici măcar o dată ca pe o fâşneaţă. Păruse serios, respectuos din fire şi plin de o energie magnetică, fascinantă. I se părea că văzuse în ea o femeie integră, inteligentă, dezirabilă şi plină de vitalitate. Mai bine zis, până la acea insultă supremă. Atunci, dovedise că nu o considera decât un trup. Pe urmă, rămăsese cu gura căscată, când o văzuse cărând barca. Iar acum, observând cum o privea în timp ce stătea lângă el, remarcă în ochii lui o expresie gânditoare, analitică, şi înţelese ce se întâmpla. Categoria: femeie cu creier şi simţ

al afacerilor. Păzea. Se săturase să tot fie categorisită.

De-ajuns, îşi spuse ea.

Luă o piatră şi o aruncă departe în râu, cu putere.

— În curând va trebui să mă întorc.

— Aşteaptă. Am ceva pentru tine.

Şi, scoţând din buzunar un ceas negru antiacvatic, i-l oferi.

— Ăsta-i al tău?

Privirea ei se ridică de la ceas spre ochii lui şi, zâmbind, întinse mâna să-l ia.

— L-am găsit pe terasă, după ce ne-am… după ce ai plecat, continuă Josh. M-am gândit că poate era al tău.

— Deci, *acolo* îl lăsasem.

Îşi încheie cureluşa neagră şi groasă pe încheietura suplă a mâinii. Fu nevoită să şi-o apese pe piele, în timp ce potrivea acul în prima gaură, ca să i se poată ridica pe antebraţ.

— L-am căutat peste tot. E ceasul meu favorit. Mă gândeam că poate-l pierdusem în camera de hotel. Trebuie să fi căzut, când am scos batista ta.

Emoţia, bucuria îmbătătoare şi furia din seara aceea îi reveniră năvalnic în memorie, împiedicând-o să-l mai poată privi. I se părea ciudat că avusese la el ceasul în tot acel timp, şi totuşi nu-i telefonase. Acum, când îl avea din nou la mână, părea s-o încălzească neobişnuit de tare, ca şi cum, în locul lui, ar fi cuprins-o degetele lui Josh.

Pe dinăuntru, încă mai ardea, de ultima dată când o atinsese.

— Batista ta am aruncat-o, mărturisi ea.

Josh se lovi cu un pumn în piept, făcând-o să-l privească.

— Au! exclamă el, cu un zâmbet strâmb, ştrengăresc.

„Nu-mi veni cu din astea”, spuse ea în gând, deşi simţea că farmecul lui îi submina deja rezistenţa.

— Vreau să lămurim ceva, continuă Josh, din nou serios.

— De-asta ai venit?

— Da.

Îl văzu întorcând din nou capul spre terenul de joacă, unde fetele sale continuau să se dea în leagăne, încântate. Răsucindu-se uşor, porni pe cărarea paralelă cu râul, iar Amy îl urmă pe serpentinele de sub brazii umbroşi, înapoi spre locul de joacă. Seninătatea decorului părea să accentueze tensiunea dintre ei.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la Lake Eloise, începu el. N-ar fi trebuit să te invit în camera mea. A fost deplasat şi nepoliticos, şi-ţi prezint scuzele mele.

Amy nu voia să-şi mai aducă aminte cum se încheiase sărutul lor. Două săptămâni tot încercase să nu ia în seamă durerea, având drept consolare numai mândria, şi nu-i fusese deloc uşor, în pofida eforturilor vitejeşti şi a faptului că-i aruncase batista. Acum, scuzele lui îi aminteau întocmai cât de mult dorise să creadă în vraja singurului lor sărut.

— Un fleac, spuse ea. Las-o baltă.

Josh clătină din cap, nepărând deloc satisfăcut.

— N-am vrut să-ţi dau impresia că m-ar interesa…

Tăcu o clipă.

— Că m-ar interesa ceva de durată. De-asta am spus-o.

Înălţând din sprâncene, Amy îl privi mirată.

— Poftim? Să înţeleg că nu te interesam deloc, sau că te interesam doar ca o relaţie temporară? Care insultă e cea corectă?

Îi văzu tenul palid colorându-se spre roşu şi ochii îngustându-se uşor. Oprindu-se, îşi propti mâinile în şolduri, obligându-l să se întoarcă pentru a o privi.

— Eşti exasperant, spuse ea, descătuşându-şi în sfârşit toate frustrările. Mai întâi mă săruţi, pe urmă mă jigneşti, iar apoi apari pe neanunţate ca să-mi restitui ceasul şi… şi… *şi întârzii pe-aici.* Iar după aceea, din nou mă insulţi. Care-i adevărul, te interesez sau nu?

Josh ridică mâna, tuşind în căuşul palmei.

— Ei? insistă Amy.

Îi răspunse cu un râs dezarmant:

— Bine. În regulă. Mă interesai. Vreau să spun, când te-am întâlnit la Lake Eloise, mă interesai categoric. Aşa a început toată încurcătura asta.

Zâmbetul lui cald îi trezea noi bănuieli.

— „Încurcătură”? repetă ea.

— E cel mai nepotrivit moment. Fosta mea soţie tocmai a murit, fetele mele sunt zdrobite de durere. Tu locuieşti la două ore distanţă şi, probabil, ai cu zece ani mai puţin ca mine. Sunt de o corectitudine ridicolă, gândindu-mă la asta. Dar, în ultima săptămână, am descoperit că nu te puteam uita. Oare ce să însemne?

Glasul îi scăzu la nivelul unui murmur gros, ispititor:

— Spune-mi.

Amy simţi că se îmblânzea considerabil, sub efectul glasului lui senzual. Ca să nu mai pomenească şi sinceritatea. Problema vârstei nu-i trecuse prin minte.

— Câţi ani ai, de fapt?

— Treizeci şi şase.

Îi despărţea, într-adevăr, o diferenţă de zece ani. Îşi relaxă încet braţele, înlănţuindu-şi degetele la spate.

— Jumătate din şaptezeci şi doi, spuse ea, gânditoare.

Apoi, privirea i se îndreptă spre ochii lui.

Josh tresărise, dar imediat se reculese şi răspunse tachinării ei cu un scrâşnet din dinţi:

— Eşti altfel decât la Lake Eloise.

— Mda. Rochia domnişoarei de onoare nu se prea potriveşte cu ghetele. Grea dilemă.

— Totuşi, râse Josh, erai o julietă nemaipomenită.

Amy rămase cu zâmbetul pe buze, deşi simţea un junghi de dezamăgire. Pe balconul acela, *avusese* într-adevăr o senzaţie de magie şi romantism, dar acea latură a ei nu-şi avea locul în viaţa de zi cu zi. Cel mai greu era că

ambele faţete existau împreună, dar hainele nu le puteau înfăţişa decât pe rând.

— Va trebui să mă vezi data viitoare când mai sunt invitată la o nuntă.

— O nuntă unde toate domnişoarele de onoare vor căra câte o canoe, replică el.

Amy râse, cu un sunet vesel şi muzical, care răzbătu printre copaci, spre leagăne. Cele două fete ridicară privirile.

Josh înjură încet şi o trase cu el câţiva paşi, până se ascunseră după un molid gros. Inima ei începuse să bată cu o repeziciune alarmantă.

— Mai râzi o dată aşa, şi va trebui să te sărut, o preveni el.

Amy clătină din cap, zâmbindu-i. Acele aromate de molid arătau înşelător de moi înapoia capului lui, pe când ochii îi stăteau aţintiţi spre ea cu o expresie intensă. Când îi simţi mâinile calde şi puternice cuprinzându-i coatele goale, prin toţi nervii o străbătură panglici de plăcere. Peste puloverul lui cafeniu se învârteau orbitor pete de lumină şi umbră, făcând-o să mijească ochii spre el.

— M-ai săruta chiar şi cu ghetele astea în picioare? îl întrebă.

— Mai ales cu ghetele.

— Dacă te las să mă săruţi, pe urmă nu vei face decât să mă jigneşti din nou.

— N-am să te jignesc, răspunse el, aplecându-se.

Îi vedea genele negre, fir cu fir, mărginindu-i fascinanţii ochi, şi se simţea la fel de vulnerabilă ca un iepuraş hipnotizat de un şarpe.

— Ba da, şopti.

— Ba nu, insistă Josh şi o sărută. Nu făcu decât să-şi aplece faţa, până când Amy nu mai avu încotro decât să închidă ochii, să-şi ridice gura şi să-şi lase buzele în voia alor lui. Trupurile abia li se atinseră, iar sărutul n-o apăsa decât abia simţit, dar pe dinăuntrul ei se rostogoli un val

gros de dogoare lichidă, tăindu-i respiraţia. Se aplecă mai aproape, sporind presiunea buzelor, şi-l auzi scoţând un geamăt scăzut, în timp ce făcea un pas înapoi.

Îi dădu drumul imediat, încrucişându-şi braţele pe piept. Amy îi văzu ochii întunecându-se de o emoţie negrăită, pe când degetele o furnicau să le ridice spre chipul lui, ştiind că avea să fie cald la atingere.

— Şi acum? îl întrebă.

Aproape că nici măcar ea însăşi nu-şi recunoştea vocea, atât de joasă şi senzuală devenise. Zâmbi, cu puţină sfială. Era efectul lui asupra ei. Îi schimba toată făptura, până şi glasul, doar cu un singur sărut.

În ochii lui cu pleoape grele fulgeră o licărire de umor.

— Ştii vreo insultă?

Amy scoase un nou hohot de râs, iar de astă dată cele două fiice ale lui Josh părăsiră leagănele şi veniră după molid, să-i caute. Amy ar fi vrut să-i spună vreo duzină de lucruri, dar fetele îşi trăgeau tatăl de mâini, plângându-se că le era sete.

— Vreau să vă prezint unei prietene, le răspunse Josh. Ea e Amy Larkspur. Ştiţi nunta la care am fost, acum două săptămâni? Era una dintre domnişoarele de onoare. Iar ea este Chloe, puse el mâna pe capul celei mai înalte fete, arătând apoi spre cealaltă: şi ea, Hannah.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zâmbi Amy. Cum a fost patinajul?

— Nasol, răspunse Chloe.

Îi plăcea sinceritatea ei, deşi răspunsul o surprinse.

Ochii expresivi ai lui Chloe se vedeau măriţi printr-o pereche de ochelari, iar părul rar şi şaten îi cădea drept până pe umeri. Avea faţa mai plină decât a surorii ei şi nişte pometi pronunţaţi care nu se armonizau cu ochelarii, dându-i o înfăţişare unghiulară, dar totuşi atrăgătoare.

— Chloe zice că profa ei miroase, anunţă Hannah.

— Nu-i adevărat.

— De parfumul ei zicea. Ce-i ăla mosc?

Amy râse. Părul blond şi ondulat al lui Hannah era legat la spate într-o coadă de cal, nasul îngust se potrivea cu faţa slabă, iar ochii albaştri aveau un farmec exotic. Ridică privirea spre tatăl lor şi recunoscu forma vag asiatică, dacă nu şi coloraţia. Probabil că soţia lui avusese părul şi tenul de un blond foarte deschis, presupuse ea. Fetele îi reţineau atenţia, într-un mod neobişnuit şi extrem de interesant.

— Mi-ar fi cam greu să-ţi explic ce e moscul, spuse Amy. Am auzit cumva că vă e sete? Avem îngheţată pe băţ, dacă tatăl vostru e de acord. Fac eu cinste.

Josh acceptă, aşa că fetele o luară la fugă spre Bufetul lui Dinah, urmate de el şi Amy.

— Ai copii frumoşi, spuse ea.

— Îţi mulţumesc.

— *Kita* e un nume japonez?

— Da. Înseamnă „miazănoapte”. Străbunicii mei au venit la Blue Gill din Japonia.

Amy găsea că era un lucru neobişnuit ca o familie japoneză să vină într-o zonă colonizată în primul rând de emigranţi scandinavi, dar se jenă să-l iscodească în continuare, şi nici el nu spuse mai mult. În timp ce se întorceau, privi spre lac şi îl văzu pe unul dintre ceilalţi ghizi cu o clasă de începători, învăţându-i să-şi balanseze lopeţile. Duse o mână la umăr şi-şi strânse uşor un muşchi care o durea. Privirea lui Josh îi urmări mişcarea.

— Cine are grijă de tine? întrebă el, încet.

Întrebarea, picată din senin, o surprinse.

— Poftim?

— Fetele mă au acum pe mine, iar eu, pe ele. Dar tu?

Amy se întoarse cu faţa spre el, nedumerită de expresia speculativă din ochii lui. Părea să-i pună o întrebare fundamentală, absolută, ca şi cum ar fi întrebat-o cum respira. Nu ştia ce să-i răspundă. Mama şi tatăl ei locuiau în străinătate. În apropiere, avea un frate şi o

cumnată pe care-i iubea din toată inima. Dar ştia că Josh nu despre ei o întrebase. Ar fi putut avea un soţ, de-acum, poate chiar şi copii, dar Andy fusese nepotrivit pentru ea şi nu-şi regreta hotărârile.

— Nu e nevoie să pui sare pe rană, încercă Amy să-şi păstreze vocea indiferentă.

— Umerii tăi par să aibă nevoie de un masaj.

Inima ei făcu un salt straniu.

— Doar nu te oferi tu, sper?

Josh îşi înfundă mâinile în buzunare, iar când sprâncenele i se coborâră într-o expresie enigmatic-încruntată, Amy simţi lumina soarelui începând să se unduiască în spaţiul dintre ei, sub efectul unei subtile tensiuni sexuale. O făcea să se simtă mai înaltă şi cuprinsă de o ciudată expectativă, ca şi cum, chiar în acel moment, nişte degete invizibile ar fi început să-i maseze umerii.

— Cam aşa suna, nu? replică el; părea să fi luat o hotărâre. Te invit la cină.

Amy zâmbi, potrivindu-şi o şuviţă de păr după ureche.

— Ei, şi de ce aş ieşi eu în lume cu un tip mai în vârstă, care are doi copii şi spune că nu-l interesează o relaţie?

— Pentru că n-ai de ales. Ce zici de luni? Te-aş putea lua pe la şase.

— Şi cine va avea grijă de fetele tale?

— Părinţii mei. Locuiesc în Blue Gill, după colţul străzii, şi le supraveghează când eu sunt la serviciu.

— Comodă soluţie, evită ea răspunsul; într-un fel, ideea de a lua cina cu Josh semăna cu o invitaţie să sară în apă din cer. Din ce trăieşti?

— Sunt programator de jocuri pe computer, răspunse el ridicând o sprânceană, în aşteptarea reacţiei.

Amy nu-şi putu înfrâna surprinderea. Părea un om mult prea normal. Mă rog, nu tocmai normal, dar nici atât de sucit încât să fie în genul maniacilor informaticii. Iar ea

nu ştia mai nimic despre computere. Simţea o prăpastie căscându-se între ei. Dar la ce se aşteptase? Să fie avocat, om de afaceri sau agent imobiliar?

— Ce interesant, comentă ea.

Josh, însă, râse, ca şi cum i-ar fi ghicit adevăratele gânduri.

— Ştiu. E o ocupaţie de sonaţi. Totuşi, îmi iubesc meseria şi o fac cu rezultate foarte bune. M-am specializat în jocuri pentru fete. E o profesiune riscantă, cere fantezie şi pot lucra toată noaptea. Îmi convine. Serios. Şi nu-s chiar complet sucit.

Pe ultimele cuvinte, glasul său devenise sardonic, iar Amy îl privi, încercând să descifreze sensul neintenţionat pe care i-l ascundea expresia. Părea să mai fi avut de-a face cu scepticisme faţă de munca lui, ceea ce-i trezea sentimentul că reacţia ei însemna mult pentru el.

Privi spre lac, iar în minte i se ivi o amintie fulgerătoare cu Josh vâslind pe suprafaţa Lacului Eloise. Dacă Amy nu era feminină domnişoară de onoare drept care o luase în prima clipă, atunci nici el nu era exact ceea ce părea a fi.

Reveni cu privirea spre Bufetul lui Dinah, unde Chloe şi Hannah îşi lingeau cu poftă îngheţatele: roşii cu galben.

— Nu mă prea pricep la computere, spuse ea.

Nici la fiice. Şi nici la oamenii atât de bogaţi încât pot avea hidroavioane.

Deşi nu-l privea direct, îi simţi dezamăgirea. O recunoscu în absenţa oricărei glume vesel-nepăsătoare. În felul cum scoase mâna din buzunar şi şi-o trecu prin păr, ca şi cum şi-ar fi amintit altceva, sau pe altcineva.

— Luni la şase, îi mai şopti el la ureche, apoi plecă să-şi ia fetele.

* * *

Harmony, un orăşel fără pretenţii de lângă Birch

Lake, se afla la sud-est de International Falls şi la douăzeci de minute cu avionul spre nord de casa lui din Blue Gill. Gheţarii acoperiseră regiunea de patru ori, înainte ca ultimul să se retragă definitiv, iar fricţiunile scobiseră o zonă imensă în spatele oraşului, lăsând un versant arcuit care cobora spre lacul întins şi adânc. Josh cunoştea terenul din zborurile anterioare, dar în acea seară de luni norii îi stânjeneau vederea, şi ameriză pe lac, plutind apoi cu ajutorul elicei spre debarcaderul staţiunii turistice, unde ajunse la scurt timp înainte de a începe ploaia.

Cumpărase un microbuz, pe care să-l folosească în Harmony când ducea fetele cu avionul la lecţiile de patinaj, şi în timp ce-i descuia portiera, în pacarea staţiunii, încăpătorul autovehicul îi făcu mai mult decât oricând impresia unei maşini de familie. Sau, poate, îi reproşa că venise fără fete.

„Ba nu”, îşi spuse el. „E foarte bine aşa”.

Peste o jumătate de oră, privea prin parbrizul brăzdat de ploaie, citind numărul de pe cutia poştală. Casa lui Amy era o cutiuţă cu două dormitoare şi verande largi închise spre sud şi est, stând agăţată de colina ce domina Harmony, asemenea brazilor noduroşi şi bătuţi de vânt din jurul ei.

Toate ferestrele erau întunecate, ca şi cum căsuţa ar fi încercat să doarmă, sfidând ploaia înverşunată, iar Josh îşi dădu seama de ceea ce se vedea cu ochiul liber: n-o găsise acasă. Totuşi, continuă să spere. *Era* luni. Se îndoia că ea uitase de întâlnire, şi nu părea genul care să întârzie. Poate i se întrerupsese curentul electric.

Ideea îl făcu să zâmbească. Femeia asta avea în ea mai multă energie decât o mie de becuri aprinzându-se simultan. Altfel, ce căuta el acolo? Mai aşteptă cinci minute, după care nerăbdarea şi monotonia ştergătoarelor de parbriz îl învinseră. Orice ar fi fost preferabil, decât să aştepte în maşină.

Când în faţa casei opri o camionetă, ploua torenţial,

iar Josh îşi pierduse ultima urmă a plăcerii romantice de a sta sub copertina ce şiroia, la intrare. O privi cum scotea din maşină un sac cu echipamente, trântind apoi portiera, pentru a se repezi spre uşă, prin ploaie. Abia când ajunse sub copertină îl văzu, iar atunci se strânse lângă el, pe ultima treaptă, singura uscată.

— Ce faci aici? îl întrebă, vorbind tare ca să se audă peste răpăitul ploii.

Excelent. Josh îi deschise uşa cu plasă şi intrară la adăpostul verandei.

— Aveam o întâlnire, răspunse el, cu acelaşi volum vocal.

Amy se uită la ceas.

— Dar ţi-am lăsat trei mesaje. Aştepţi aici de la şase?

— Am ajuns mai devreme.

Încadraţi de părul ud, ochii ei se dilatară de vinovăţie, apoi îl supuse pe Josh unui studiu care nu-i ajuta cu nimic orgoliul. Părea aproape să se bucure, văzând cât de uzi îi erau pantofii negri de piele.

— Crede-mă că-mi pare rău, îl rugă ea. Am încercat să te anunţ. În seara asta am alt program, de care uitasem complet, până ieri. Mi l-am înscris în agendă acum câteva săptămâni şi pur şi simplu nu mi-a venit în minte.

— Mă bucur că te distrezi. Care e celălalt program?

În loc de ai răspunde, îl măsură iar cu privirea, mai încet de astă dată. Josh spera că-şi dădea seama la ce anume renunţa. Pe sub sacou avea o cămaşă albastră apretată, cravată de jazz şi pantaloni negri cadrilaţi. Până şi fetelor le ceruse părerea dacă arăta bine sau nu, şi le crezuse când îi spuseseră că era cel mai fermecător tătic de pe planetă. Acum, se simţea absurd. Când Amy observă că ascundea o mână la spate, el o scoase la iveală, ţinând un fir de cală, alb şi superb arcuit în penumbra înceţoşată de ploaie.

— O, Josh! exclamă ea. E minunat.

În momentul când întinse mâna spre bobocul delicat,

în stradă se trânti cu zgomot o portieră, iar Josh o văzu tresărind alarmată.

— Vai de mine! Intră-n casă, îi deschise ea repede uşa.

Josh privi peste umăr, spre stradă, dar Amy îl zori înăuntru, aprinzând câteva lumini ca să alung atmosfera mohorâtă a serii ploioase. Îşi aruncă sacul la picioarelee scării, apoi îi adresă un zâmbet scurt.

— Încearcă să te porţi firesc.

— Ce se întâmplă?

— Merg s-o pun în apă, porni ea spre bucătărie, cu cala în mână, să găsească o vază. Şi să nu te uiţi pătrat la turban.

Turban? Fusese destul de neplăcut s-o aştepte pe Amy în ploaie, convins că uitase de întâlnire sau, mai rău, avusese vreun accident de circulaţie. Acum, avea altă grijă. Abia aştepta să-l vadă pe celălalt.

Capitolul 3

Se auzi soneria şi, din moment ce Amy se afla încă în bucătărie, Josh deschise uşa. Pe verandă stăteau trei femei, iar dacă el fu surprins, ele arătară de-a dreptul lovite în moalele capului.

Cucoana cu turban albastru vorbi prima:

— Tu cine dracu’ eşti?

— Prietenul sedus şi abandonat al lui Amy, răspunse solemn Josh.

— Nu mai spune! exclamă cea mai tânără dintre femei, o roşcovană mignonă cu un zâmbet victorios şi o siluetă vizibil gravidă; îmbulzindu-se înainte, întinse mâna: Cottie Larkspur, cumnata lui Amy. Era şi timpul să aibă un prieten, dar jur că ar fi putut măcar să ne anunţe, ca să aducem mai mult pui.

Trecu pe lângă el, în casă, ţinând în mână o pungă cu pui la pachet, aromat.

— Amy?

A treia musafiră se ascunse parţial după punga ei cu provizii.

— Eu sunt Olivia, spuse ea – o femeie înaltă şi brunetă, cu ochi timizi, spre cincizeci de ani. Încântată de cunoştinţă. Nu ţi-am reţinut numele…?

— Josh Kita, răspunse el, luându-i punga cu mâncare, pentru a-i strânge mâna caldă.

— Eşti rudă cu acei Kita din St. Paul? Exploatatorii de fier? întrebă autoritară femeia cu turban. Era cu o generaţie sau două mai bătrână decât Amy, rujată peste măsură şi cu gene false ce păreau să se asorteze cu fluturii imprimaţi pe costumul cu pantaloni. Dacă insista, Josh ar fi presupus că-şi petrecea mult timp la tombole şi colectări de fonduri.

— Familia Kita din St. Paul e a unchiului meu, răspunse el.

— Atunci, înseamnă că eşti fiul lui David Kita, spuse femeia cu turban, intrând în living. Eu sunt Madge LaFarge, l-am cunoscut pe tatăl tău în liceu. Cu ani în urmă, după război, făceam excursii la mina bunicilor tăi. Au renunţat la fier înainte de toată afacerea cu taconitul, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Simţea cum i se înroşeau urechile, în timp ce Madge se apuca să-i înşire istoria propriei lui familii, cu tot cu expansiunea minei de fier care adusese averea familiei, în urmă cu trei generaţii. Mai înşiră încă o jumătate de duzină de familii din industria fierului şi a cherestelei, familii care formaseră coloana vertebrală a multor organizaţii profesionale şi filantropice de-atunci şi până în prezent, nume integrate în istoria statului Minnesota. Se vedea clar că o interesa trecutul regiunii, insistând asupra gloriilor dezvoltării urbane, mai degrabă decât asupra efectelor complexe care urmaseră după devastarea resurselor naturale ale statului. În plus, cunoştea toate

informaţiile mai personale despre familia Kita, pe care păreau să le ştie cei din generaţia părinţilor, inclusiv prima lui căsnicie.

— Nu te-ai însurat cu o fată din California? îl întrebă Madge.

Josh aruncă o privire spre Amy, care punea masa în sufragerie, şi avu sentimentul că asculta totul, deşi nu se uita spre ei. Observă că întârziase câteva minute pentru a lua pe ea o fustă albastră, iar materialul bogat îi cădea uşor din jurul taliei subţiri.

— Ba da. Dar soţia mea şi cu mine am divorţat acum cinci ani.

— Ai jucat vreodată bridge cu ea?

Pe buzele lui Josh apăru încet un zâmbet pieziş.

— Nu pot spune că da.

Madge dădu din cap înţelepţeşte, schimbând o privire cu Cottie şi Olivia.

— Dar scrabble? continuă ea.

— Nici scrabble n-am jucat.

— Ei, asta explică totul. Ce se-aude cu farfuriile alea de carton, Amy?

— Masa e pusă, răspunse tânăra.

Împreună cu Cottie, pusese pe masa de sufragerie farfuriile şi o sticlă de vin, apoi răspândise casoletele care conţineau un ospăţ de pui, piure de cartofi, *muffins* de porumb, sos şi mazăre, suficient ca să sature cinci persoane şi să mai rămână. Dacă Amy credea că Josh avea să priceapă aluzia şi să plece, se înşela amarnic, îşi spuse el. Nimic nu l-ar fi făcut să se lipsească de o seară cu Amy şi cu cele trei Furii.

Îşi trase un scaun lângă al ei, iar Amy îi dădu puiul să se servească şi astfel începu o seară stranie cum de mult nu mai avusese.

Madge, Cottie şi Olivia erau la fel de diferite între ele ca şi de Amy, dar le unea o camaraderie sinceră. Mâncară ca nişte camionagii, după care aruncară farfuriile de

carton şi tacâmurile de plastic în coşul de gunoi şi desfăşurară pe masă o fâşie întinsă de fetru verde. Ca o regină a bridge-ului, cu turbanul ei, Madge era partenera lui Amy, jucând fără efort, cu bancuri seci şi comentarii scandaloase, în timp ce-şi mâna alunele învelite în ciocolată. Cottie, care stătea în dreapta lui Amy şi o adora vizibil ca o adevărată soră, tindea să râdă de propriile ei greşeli şi să se scuze când etala cărţile. Olivia juca feroce de concentrată şi nu vorbea decât când licita.

Josh nu mai jucase niciodată bridge, bănuind dintotdeauna că era un joc plicticos, dar în timp ce stătea aşezat lângă Amy, lăsând-o să-l înveţe cunoştinţele elementare ale număratului figurilor şi aşilor, ale licitărilor şi ale încercărilor de a folosi trucuri, i se trezi interesul de a o urmări pe parcursul diferitelor procese. Eventual ar fi putut încerca o schemă de bridge pentru un joc în reţea, îşi spuse el, amintindu-şi un proiect în care se împotmolise.

La un moment dat, când ea era mâna moartă, Amy intră în bucătărie să pună apa pentru ceai şi, la servirea rundei următoare, Josh îi luă cărţile ca să le aşeze în ordine. Revenind, Amy se aplecă peste umărul lui şi inspectă mâna.

— Dă-i drumul, şopti ea.

Aşa că Josh jucă runda în locul ei, consultând-o când nu era sigur ce să depună, iar el şi Madge câştigară cu un mic avantaj.

— Nu-i rău, tinere, comentă Madge. Nu-i rău deloc.

— Îmi plac jocurile.

Era puţin spus. Îi trecu prin minte că niciuna dintre prietenele lui Amy nu-l descususe despre ocupaţia lui, ca şi cum n-ar fi folosit ocupaţia şi poziţia socială pentru a categorisi oamenii. Părea să-l accepte ca prieten al lui Amy, necondiţionat, ceea ce reprezenta o experienţă inedită pentru el. Privind-o îngândurat pe Amy, încerca să descopere cum percepeau prietenele ei calităţile din propria sa personalitate.

Cottie se ridică de la masă, bătându-se cu ambele mâini pe burta rotunjită.

— Eu, una, ştiu când am mâncat bătaie.

Olivia îşi împinse şi ea scaunul.

— Reuşită partidă, spuse. Luna viitoare o facem la mine, da?

— Doar nu plecaţi! protestă Amy. Tocmai am pus de ceai.

Madge strânse cărţile la un loc.

— Ce-mi mai place să câştig la limită!

Sub privirea lui Josh, Amy insista ca prietenele ei să mai stea la o rundă, dar toate păreau grăbite să ajungă acasă şi, peste câteva minute, se îndreptau spre uşă.

— Oferă-i braţul tău unei doamne în vârstă, îi spuse Madge lui Josh.

Arăta cam la fel de fragilă ca un buldozer, dar Josh recunoştea imediat un ordin când îl auzea, aşa că o escortă până la maşină.

— Înveţi repejor, observă Madge.

— Niciodată n-am fost atent la bridge. Văd că prezintă o mulţime de posibilităţi.

— *Mulţimi* de posibilităţi, preciză Madge, cu o expresie complice.

Olivia şi Cottie râseră, în timp ce deschideau portierele maşinii. Madge se aşeză greoi pe fotoliul din faţă şi-şi propti mâna încărcată cu inele pe clanţa interioară a portierei, gata s-o închidă.

— Dacă vrei să joci bridge cu Amy, urmează-mi sfatul şi n-o lăsa să te dea la o parte, cum face cu toţi ceilalţi. Are destui „amici prietenoşi”, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Nu era sigur că înţelegea.

— Ce sfat i-ai da lui Amy?

— Acelaşi dintotdeauna. Fericit e somonul care poate înota în amonte.

Josh râse, iar când Madge trase de portieră, i-o închise. Era o scorpie ţicnită, fără îndoială. Nu trebuia să

uite să le spună părinţilor lui că o întâlnise.

Maşina ocoli capătul fundăturii şi porni în lungul străzii, oprindu-se la intersecţie cu luminile de frână aprinse. Josh ridică privirea spre cerul negru, fără stele, şi observă că deşi ploaia se oprise, aerul era plin de umezeală. Se întoarse şi porni încet spre casă, mirat că se simţea atât de destins cu prietenele lui Amy, după aşa de puţin timp de când se cunoscuseră. Prietenele lui Shannon îl făcuseră întotdeauna să se simtă stingher, străin. Dar, în fond, Amy nici nu se compara cu Shannon.

Amy aştepta în uşă, ţinând în mână o lumânare într-un glob de vânt. Avea pe buze zâmbetul acela dulce, mult prea lătăreţ, care îi plăcea lui Josh atât de mult, şi puse lumânarea pe un taburet scund, în colţul verandei închise. Fusta ei albastră urma contururile şoldurilor şi ale genunchilor, iar picioarele îi erau dezgolite deasupra mocasinilor purtaţi. Un elastic îi ţinea părul blond şi buclat strâns într-o coadă largă, lăsându-i expuse fruntea şi gâtul. Lumina blândă dezvăluia un balansoar de verandă şi frunzele în formă de evantai ale unei plante în hârdău, iar Josh închise cu grijă uşa în urma lui, auzind cum ţăcănea închizătoarea.

— Îţi mulţumesc că ai rămas, spuse ea. Mă duc să-mi iau un pulover. Ţi-e destul de cald?

— Nicio problemă.

Nicio problemă ca să mănânce desertul, îşi spuse Amy, întorcând grăbită capul, pentru a nu-l mai privi. Iarăşi. Intră în casă şi deschise debaraua să-şi ia un cardigan de caşmir călduros, cel roz, pe care i-l trimisese mama sa de ziua ei. Toată seara se uitase numai la el, incapabilă să-şi ia ochii de la expresiile lui în continuă şi subtilă schimbare. În timp ce-şi trăgea pe trup puloverul moale, se înfioră din nou, dându-şi seama că tremura mai mult de nervozitate decât de frig. Era un om absolut incredibil. „Aşa că, încearcă să nu cazi pe spate, idioato!” Se vedea clar că intenţiona să mai rămână un timp prin

preajma ei.

Se opri în bucătărie, să ia două ceşti şi ceainicul, strângându-i toarta cu o mănuşă, în drum spre verandă. Partenerele de bridge plecaseră destul de repede, făcându-şi o ieşire nu tocmai subtilă. Amy era gata să parieze pe o mie de dolari că, lângă maşină, Madge făcuse un comentariu deplasat. Îşi muşcă buza pe dinăuntru, privind prin paravanul de plasă al uşii spre Josh, care stătea lângă balansoarul de pe verandă. De ce venise, în fond? Adevărul continua s-o şocheze: *rămăsese* pentru *bridge*. Câţi bărbaţi ar fi făcut acelaşi lucru?

Deschise uşa cu cotul, iar Josh ridică privirea. Dintr-un pas lung, ajunse la uşă şi i-o ţinu deschisă.

— Mulţumesc, spuse Amy.

— Sper că e destul de fierbinte. Te-ai învineţit în obraji.

— De frică… De *frig*, vreau să zic, se corectă ea; apoi, râse. Lasă, n-am nimic.

Zâmbind, Josh se aşeză lângă ea, pe balansoarul larg, de modă veche, orientat astfel încât să aibă vedere spre oraş şi lac, în zona din acea parte a casei. În cea mai mare parte, întinderea era cufundată într-un întuneric adânc, vineţiu, dar se vedeau licăririle luminoase ale clădirilor din oraş, iar pe malul opus al lacului strălucea o pată roşie. O briză uşoară sufla spre ei, aducând mirosul dens de pământ şi frunze ude.

Amy cuprinse cu palmele ceaşca fierbinte, simţind cum căldura i se infiltra în degetele înfrigurate. Inspirând aroma parfumată a ceaiului, făcu un efort de a-şi relaxa tensiunea din umeri, dar simplul fapt de a sta aşezată lângă Josh avea un efect ciudat asupra ei, ca un fel de crampe la stomac, însă destul de plăcute.

— De când joci bridge? o întrebă el.

— A, cam de vreo trei ani. De fapt, Cottie m-a atras în grupul ăsta. Madge e vecina ei, iar cu Olivia s-a împrietenit când i-a aprobat un împrumut de la bancă. Aveau nevoie

de o a patra parteneră, iar Cottie s-a gândit că nici mie nu mi-ar fi stricat nişte prietene.

Josh zâmbi.

— Şi avea dreptate?

— Cred că da. Aveam prietene la universitate, dar niciuna nu locuieşte prin apropiere şi, mama fiind în Irlanda, Cottie şi fratele meu, Sean, sunt singurele mele rude la îndemână. Grupul de bridge mă ajută să păstrez legătura cu lumea. Dar tu? Nu se poate să nu ai prieteni.

Din ceea ce spusese Madge mai devreme, familia lui era una dintre cele mai bogate în relaţii din Minnesota.

— Toţi prietenii mei sunt pe Internet, răspunse Josh. Corespondăm prin e-mail şi ne întâlnim la convenţiile fabricanţilor de jucării.

Oricât ar fi încercat, nu şi-l putea imagina stând toată ziua în faţa computerului. Într-un fel, părea un temperament mult prea activ. Aruncând o privire spre coapsele lui suple, conturate de pantalonii negri, avu impresia că trupul îi era mai masiv decât înainte, aproape înghesuind-o în balansoarul pe care-l împărţeau.

— Altfel, nu prea am timp pentru prieteni, adăugă el, mai ales acum, când s-au întors fetele.

— Astă seară stau cu părinţii tăi?

Josh dădu din cap.

— Tare le-ar mai plăcea să le ia la ei în fiecare seară, dacă s-ar putea. Şi ei încearcă să câştige timpul pierdut.

Amy mai luă o înghiţitură de ceai, după care se împinse cu vârful mocasinului, făcând balansoarul să se legene uşor. Simţi balansul modificându-se, când Josh îşi potrivi mai bine greutatea, apoi începură să se legene încet, în scârţâitul slab al unuia dintre lanţuri; Josh o ajuta să împingă.

— Povesteşte-mi despre fete, îi ceru ea. Câţi ani aveau când aţi divorţat?

— Trei şi unu, râse el încet. Ştii pungile alea de mazăre cu animale de jucărie în ele, care acum sunt aşa de

populare? Fetele mele aveau vreo duzină şi, când am plecat, au început să se joace cu ele de-a înmormântările.

Sprâncenele ei se arcuiră, cu mirare.

— Nu-i puţin cam sinistru?

— Nici nu se compară cu coşmarurile. În ultima vreme, amândouă se tem să doarmă singure. Uneori, nici nu mai ştiu ce să fac. Cel mai greu îi e lui Chloe.

— Cum a murit soţia ta?

— Fosta mea soţie, preciză el. Într-o seară, întorcându-se de la bibliotecă, oprise la stop, iar un adolescent beat a cotit aiurea la dreapta şi a intrat cu camioneta drept în maşina ei. Shannon a murit pe loc.

Amy simţi un fior şi-şi trase mai strâns puloverul pe ea.

— Îmi pare atât de rău.

Vedea în lumina palidă a lumânării trăsăturile cizelate ale lui Josh; chipul lui era serios, cu sprâncenele îmbinate.

— Nimeni nu merită să moară aşa.

În glasul scăzut i se simţea mânia.

— Fetele mele şi-au pierdut mama fiindcă un idiot i-a vândut alcool unui minor.

Tonul lui înverşunat o făcu să tresară. Nu ştia cum să-i răspundă, dar emoţiile lui îi redeşteptau amintirea veche a unei reacţii asemănătoare. Ştia din proprie experienţă că moartea nu ţinea deloc să fie dreaptă. Aşteptă în tăcere, observându-l cum îşi înclina capul, privind în ceaşca de ceai.

— E foarte ciudat. Shannon şi cu mine ne toleram, la limită, de dragul copiilor. Am avut un divorţ urât, iar eu n-am prea încercat să fiu binevoitor sau corect cu ea. Nu mă mândresc cu asta. Dar, când a murit, a început să mă apese un sentiment greu de vinovăţie. Parcă accidentul s-ar fi întâmplat, cumva, din vina mea. Iar acum, nu pot să nu simt o bucurie incredibilă că fetele au revenit în viaţa mea.

Amy simţi un junghi de compasiune. Îl iubise aşa de mult pe tatăl ei şi se temuse de moartea lui atâta vreme, dar când aceasta se întâmplase, fusese un sfârşit al tuturor suferinţelor şi tensiunilor, o eliberare de veghea continuă. Durerea ei fusese amestecată cu uşurare, lucru pentru care se simţise enorm de vinovată.

— Nu ai de ce să te ruşinezi, îi spuse ea.

— Asta e, replică rar Josh. Ai pus degetul pe rană. Mi-e ruşine că, din cauza morţii lui Shannon, fetele sunt acum la mine.

Amy inspiră încet, încercând să înţeleagă ce simţea. Probabil avusese sentimente profunde pentru Shannon, cândva, şi chiar dacă divorţaseră, fără-ndoială că-i era greu să se împace cu gândul morţii ei.

— Se pare că te frământă multe stări contradictorii, spuse ea, într-un târziu. Trebuie că ţi-e dificil să le faci faţă tuturor în acelaşi timp.

Josh ridică din nou faţa, râzând scurt, cu privirea spre lacul întunecat din depărtare.

— Vreau să-mi vorbeşti despre tine. Povesteşte-mi despre acei bărbaţi din viaţa ta la care s-a referit Madge.

Amy gemu, cu obrajii înfierbântându-i-se.

— Asta n-are nicio legătură, răspunse ea, deşi îi respecta dorinţa de a schimba subiectul; îşi lăsă ceaşca jos, rezemându-se mai comod în balansoar, se descălţă de mocasini, strânse genunchii la piept şi lăsă împinsul în seama lui Josh. Să nu-mi spui că Madge a pomenit de tipii ăia prietenoşi.

— Ba chiar despre ei e vorba, replică el, întorcând capul, cu un surâs.

Amy scoase un oftat exagerat.

— Îşi închipuie că ştie totul despre viaţa mea sentimentală, dar nu e deloc aşa. Madge e o combinatoare înveterată. Ea i-a cuplat pe Cottie şi Sean, iar acum se preocupă de mine şi Olivia. Olivia n-are nimic împotrivă. Ea habar n-are de altceva decât de bancă şi e atât de

timidă încât în veci nu s-ar întâlni cu cineva, fără amestecul lui Madge. Dar toţi bărbaţii pe care mi-i prezintă Madge mie sunt… în fine, nu ştiu ce să spun.

Nu-i venea să creadă că discuta cu el aşa ceva.

— Cum sunt? întrebă Josh. Prea plictisitori? Prea leneşi?

— Nu, răspunse ea încet. De obicei sunt deştepţi şi muncesc pe brânci.

— Nu au carismă? Le lipseşte simţul umorului?

Amy râse.

— A, nu! Vreo doi erau adevărate comori. Unul şi-a vopsit motocicleta în roz, ca să mă înveselească.

La fel de comic i se părea să treacă pe roşu, îşi aminti ea.

Josh înclină uşor capul, privind-o.

— Atunci? N-aveau sex-appeal?

Ochii lui Amy se abătură lateral.

— Păi… începu ea.

Se gândi la Brad. Apoi, la Andy. Şi la toţi ceilalţi care încercaseră să ajungă dincolo de sărutările la despărţire. Obrajii i se înfierbântau treptat.

— Nu te-ar interesa povestea asta, spuse.

— Ba da. Mă interesează foarte mult.

— Ba nu prea.

— Ba prea.

— Bine, şi tu? Eşti divorţat de cinci ani. N-au intrat în combinaţie niciun fel de femei?

— Ha! râse el, făcând balansoarul să se legene mai tare, cu o împingere puternică din picior. Shannon a fost de-ajuns ca să mă ţină o viaţă de om, crede-mă.

— Însă chiar nimeni? nu se lăsă Amy. Niciodată, de-atâta timp?

Nu credea că l-ar fi crezut, dacă-i spunea că nu avusese nicio relaţie. Pur şi simplu era prea chipeş. Când Josh nu-i răspunse imediat, se foi incomod în loc, dându-şi seama că dacă-i vorbea despre femeile lui, atunci ar fi fost

cinstit să-i spună şi ea despre Andy. Trecuse o lună de la ultimul lui telefon, dar continua să se crispeze şi acum în sinea ei, când îşi amintea cum o sunase numai ca să-i spună că o ducea bine, chiar foarte bine, atât de bine încât, dincolo de cuvintele rostite, răsuna asurzitor singurătatea. Spera ca Josh să nu fi avut şi el o astfel de iubire pierdută, în trecutul apropiat.

— Ei? insistă ea. Cred că iar ai uitat să-mi răspunzi.

— Era vorba despre femeile din viaţa mea, corect?

— Corect.

Îl vedea studiind-o, parcă încercând să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul.

— Cred că vreo două aventuri de-o noapte nu contează cine ştie ce, spuse el, fără să se avânte. Şi mi-am dat seama destul de repede că sexul de-amorul artei nu-mi oferă satisfacţii de durată. Există şi riscuri. Nu merită.

Amy dădu din cap, trăgându-şi coada în faţă, peste un umăr. Constata că răspunsul lui era mai intim decât se aşteptase şi, din felul dezinvolt cum îşi ridică un picior pentru a-l pune peste celălalt, aprecie că nici el nu rămânea neafectat de conversaţie.

— Îmi pare rău că am ratat întâlnirea, spuse ea.

— Cel puţin, nu m-ai decepţionat complet.

— Crezusem că aveai să-mi auzi mesajele. Te-am căutat de trei ori, serios. Nu-ţi asculţi robotul?

— Oricum le-aş fi ignorat.

Îl privi cu un fior de nerăbdare, aşteptând continuarea.

— Nu accept prea uşor scuzele.

— Şi dacă nu veneam deloc acasă?

Josh ridică dintr-un umăr.

— Ai venit.

În ultima clipă. Amy se încruntă, amintindu-şi cum condusese spre casă, prin ploaie. Fusese atât de furioasă, încât mai mult o punea în pericol propria ei nervozitate decât ploaia, şi făcuse mari eforturi pentru a-şi impune să

şofeze fără riscuri.

— Ce e? întrebă el.

Amy clătină din cap.

— Probleme de serviciu. M-am certat cu Larry.

— El e unul dintre ăia prietenoşii?

În primul moment, nu înţelese la ce se referea, apoi râse scurt.

— Nu. E contabil la Home Trail Outfitters. Nu-i convine cât cheltuiesc pe publicitate, dar Rex mi-a aprobat devizul şi mă înscriu perfect în el. Larry a spus că nu atrag destui clienţi ca să-mi acopăr cheltuielile, dar sunt sigură că am adus chiar mai mulţi decât planificasem iniţial. Când i-am cerut să-mi arate registrele, s-a simţit jignit de moarte. „Fii invitata mea”, a zis. „De ce m-ai crede pe cuvânt?” Aşa că nu le-am mai putut consulta, iar Rex s-a supărat şi el.

Revedea în minte toată scena.

— Pentru mine, acuzaţiile lui Larry nu au niciun sens. Număr bob cu bob oamenii care trec pe la noi şi ştiu că de anul trecut am progresat cu cincizeci la sută. Oamenii ăştia aduc venituri mari.

— Şi şeful tău ce părere are? Rex îl cheamă, nu?

— Rex e hotărât să ne extindem, atât pentru fiica lui, Dinah, cât şi pentru el însuşi. Dar mi-am dat seama că era îngrijorat de ceea ce spunea Larry.

Îşi privi mâinile, încruntată.

— Nici nu ştiu ce să zic. Nu e momentul să facem reduceri, deşi ştiu că Larry asta ar vrea.

Ar fi vrut să afle mai multe despre ocupaţia lui Josh. Spusese cândva că presupunea riscuri, iar Amy se întrebă dacă se frământse vreodată cu situaţii ca asta. Părea improbabil, dar câteva sfaturi i-ar fi fost fără îndoială utile.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Larry e doar omul cifrelor. Datoria lui este să fie zgârcit.

— Nu ştiu ce să spun, repetă Amy. Sunt multe în joc.

Ca de pildă, tot viitorul lui Rex, şi al lui Dinah. Şi al

ei, într-o oarecare măsură. Îşi întinse picioarele lungi şi se încălţă din nou cu mocasinii, prea neliniştită din cauza muncii ca să mai stea locului.

— Vrei să vezi ceva?

— Sigur.

Aprinse un reflector, luminând iarba umedă, de culoare verde-închis, şi îl conduse pe Josh de pe verandă, în josul pantei din partea laterală a curţii, spre un hambar mic şi scund, unde cândva fuseseră depozitate uneltele de grădinărit şi uscătoarele fostului proprietar. Intră înaintea lui, pentru a trage de cordonul unui bec fără abajur din tavan, iar lumina dezvălui un întreg sortiment de obiecte – schiuri, o maşină de tuns iarba, o pubelă de gunoi, două cutii cu vopsea, o bicicletă, o umbrelă veche. Dar cea mai mare parte a magaziei era ocupată de o canoe lungă, lucitoare, pusă cu fundul în sus pe două capre de lemn, de-a lungul unui perete. Cu inima apăsată de o veche tristeţe, Amy atinse lemnul auriu şi lustruit, plimbându-şi încet degetele peste burta arcuită a bărcii, în timp ce înainta prin hambar, urmată de Josh.

Se temea să se uite la el, se temea că ar fi văzut ce însemna pentru ea faptul că-l adusese acolo.

— Nu-i aşa că e minunată? întrebă ea. Tatăl meu mi-a făcut-o.

Nu-şi dădea seama că din vocea ei răguşită şi scăzută răzbătea o stranie nuanţă de dor, iar Josh nu se lăsă amăgit de felul cum îşi ferea ochii de el.

— Tatăl tău?

— M-hmm, murmură Amy. Mi-a făcut-o când am împlinit şaisprezece ani. Când eram mică, îi tot spuneam că voiam să-mi petrec fiecare noapte în câte un alt loc, călătorind la nesfârşit cu canoea şi cortul, liberă şi sălbatică. Aşa că, mi-a făcut o canoe de zestre. Nu o ladă de zestre, ci o canoe. Voia s-o am pentru ziua când urma să mă mărit.

Auzi scârţâitul ţeapăn al lemnului, când Josh se

rezemă cu un umăr de tocul uşii.

— Cred că gândea în viitor, spuse el.

Amy dădu din cap.

— Avea cancer. Ştia că i se apropia sfârşitul. Voia să-mi dăruiască un lucru durabil.

— O, Amy, murmură încet Josh.

Lăsându-şi capul pe spate, Amy clipi din ochi spre haloul ceţos din jurul becului. Încercă să râdă.

— Şi să mai zici de emoţii contradictorii.

— Cum era?

— Era pădurar de parc natural. M-a învăţat de toate. Am ştiut să cârmesc canoea înainte de a şti să merg pe bicicletă. Se pricepea la copaci, la păsări şi la stele. Ne ducea cu canoea în excursii prin locuri pe unde încă nu existau cărări şi putea să zărească o afină coaptă de la o sută de iarzi distanţă.

— Pare să fi fost un om minunat.

— Era un călător al vremurilor noastre, spuse ea. Nu mai exista altul ca el.

Când ridică privirea, ochii lui Josh erau umbriţi de îngrijorare, iar glasul său scăzut răsună încet în spaţiul strâmt al magaziei.

— Îmi pare rău, Amy.

— Vara asta se împlinesc zece ani de la moartea lui. Când m-am întors de la nunta Brianei şi a lui Lee, am promis ceva în sinea mea. Mi-am spus că dacă în vara asta totul iese bine pentru Home Trail Outfitters, îmi voi scoate canoea de zestre într-o croazieră inaugurală. Ca recompensă.

Josh nu zâmbi.

— Tatăl tău voia s-o foloseşti abia când te măritai.

— Tatăl meu n-ar vrea s-o las să mai aştepte aici, nefolosită, replică ea. E o canoe atât de frumoasă.

— N-ai îndrăzni s-o scoţi.

Amy nu ştia de ce siguranţa lui o tulbura atât de mult.

— Ba aş îndrăzni.

— Ia vino aici, o chemă el ursuz, făcând un pas înainte.

În primul moment, nu-i putu răspunde, dar când îi apucă degetele reci într-ale lui şi trase de ele, Amy se întoarse şi păşi în îmbrăţişare, închizând ochii, în timp ce braţele lui puternice îi încercuiau trupul.

— Nunţile sunt îngrozitoare, spuse ea, cu faţa îngropată la umărul lui. Am crezut că plângeam de bucurie pentru Briana, dar de fapt e îngrozitor să-ţi vezi cea mai bună prietenă măritându-se. Te simţi atât de rămasă în urmă.

Josh o strânse la piept, râzând cu blândeţe.

— Pe-asta ţi-aş fi putut-o spune şi eu.

— Înseamnă că sunt egoistă şi meschină?

— Întreabă-l pe omul ai cărui copii se joacă de-a înmormântările cu animalele din pungile cu mazăre, graţie fostei lui soţii decedate.

Ridică din nou privirea spre el.

— Şi nu eşti prea sucit, nu-i aşa?

Râse din nou.

— Nu prea.

Când îşi trecu degetul peste curba obrazului ei, Amy se simţi încântată de senzaţia contactului cu el.

— N-ar trebui să-ţi scoţi canoea de zestre, spuse el. Nici chiar după succesul din vara asta al firmei. E mai bine s-o păstrezi.

Pentru cununie? Pentru adevărata dragoste? Erau idei frumoase, dar Amy îşi abandonase de mult ceţoasele vise din copilărie.

— Tu în ce mai crezi? îl întrebă.

— Cred în prezent, răspunse el. Cred în copiii mei.

Îi cercetă ochi şi ştiu că spusese adevărul şi numai adevărul. Deşi îi admira convingerile, în adâncul ei îl şi invidia. Nu era drept. El avea copii, fiinţe dragi.

— Nu mai tot gândi atâta, ţiganco, murmură el.

— Nu sunt…

Buzele i se lipiră de ale ei, la fel calde şi seducătoare cum fuseseră şi în vis. Amy îşi ridică faţa, rezemându-se de el, conştientă într-o clipă de dulcea eleectricitate a trupului lui tare lipit de al ei. Parcă pielea sa ar fi putut simţi perfect, prin îmbrăcăminte, căldura pieptului lui, fără să se mai sature.

Sărutul deveni mai insistent, potrivindu-i buzele sub ale lui, în timp ce Amy îi simţea mâinile cuprinzându-i talia şi urcând pe spinare, pentru a o strânge şi mai puternic. Îşi încordă genunchii, pentru a nu-şi pierde echilibrul, dar prin trup i se furişa o dorinţă care-i topea toate oasele şi-şi dădu seama cu uşurare că Josh o proptise între lemnul neted al canoei, în spate, şi propriul lui trup solid. O lua cu leşin, când îi simţea apăsarea picioarelor peste ale ei, imobilizând-o de-a binelea, şi-i înlănţui umerii cu braţele, întinzându-şi abdomenul şi sânii în sus, peste trupul lui.

Josh gemu, în vreme ce sărutul cobora spre baza gâtului, unde atingerea lui iscă o reacţie de extaz. Amy îşi strecură degetele în părul lui des, inspirând mirosul curat şi umed ce plutea în juru-i, ca şi cum Josh ar fi făcut parte din ploaie şi noapte. În timp ce gura lui îi cobora şi mai jos pe gât, ea îşi arcui spatele peste canoe, iar când Josh ridică mâna să-şi treacă încet palma pe sub unul dintre sânii ei, o potopi un val de dorinţă ameţitoare.

Câteva petarde miniaturale îi detonară în pântece, lansându-i prin tot trupul o spirală de dorinţe. Gemu şi-şi înclină capul pentru a-i săruta pielea caldă de sub bărbie, în timp ce-şi plimba degetele pe spatele lui, lăsându-şi unghiile să zgârie ţesătura cămăşii. O făcea să se simtă lichefiată, oarbă şi dornică, toate în acelaşi timp.

Canoea se mişcă uşor în spatele ei, iar Josh se îndreptă la loc.

— Te simţi bine? murmură.

Amy deschise ochii, clipind, pentru a se concentra asupra trăsăturilor lui umbrite. Ridică degetul mare, şi-l

sărută, apoi i-l trecu încet peste buze.

Josh scoase un geamăt scăzut, după care îi zâmbi pieziş. În ochi îi licărea o senzualitate leneşă, iar Amy îl simţi masându-i cald spinarea, în timp ce o ţinea îmbrăţişată.

— Ceva îmi dă senzaţia că am mai fost aici, spuse el.

— Cred că nu de magazie vorbeşti.

— Nu de magazie vorbesc.

Îşi trecu încetişor buzele peste o sprânceană a lui Amy, apoi pe obraz, pentru a ezita lângă gură.

Când îi zâmbi, Amy îşi simţi noua moliciune a buzelor. În preajmă nu se mai desfăşura nicio nuntă, ca să le distragă atenţia, niciun copil nu aştepta pe-aproape. Dacă voia, putea să-l invite în casă, pentru a se explora unul pe altul intim, cât de mult pofteau. Ideea o făcu să închidă ochii, cu făgăduiala dorinţei, apoi buzele lui i le atinseră din nou pe ale ei, făcând-o să răspundă pe negândite, cu delectare.

Şi totuşi, chiar în momentul când pasiunea ajunsese pe punctul de a-i scăpa de sub control, din adâncurile minţii ei răsună slab un avertisment. El însuşi mărturisise că era capabil să aibă aventuri de-o noapte cu femeile, dar Amy ştia că ea, una, nu s-ar fi mulţumit niciodată cu o asemenea relaţie. La fel de clar îi dăduse de înţeles că nu-l interesau legăturile de durată, deşi în ultima vreme nu mai repetase acest lucru. Care era concluzia?

Parcă simţindu-i ezitarea, Josh se opri, ridicând gura la un deget distanţă de a ei. Amy încercă să-i descifreze expresia, dar era luminat din spate, având ochii în întuneric, cu pleoapele coborâte. Un zâmbet îi stăruia în colţul buzelor şi, în genere, arăta ca şi cum… Ca şi cum ar fi aşteptat.

— Pot să te întreb ceva? întrebă ea încet.

Ochii i se îngustară, în timp ce-şi apropia capul pentru încă un sărut.

— Sigur că da.

— Ce aştepţi de la mine?

Sprâncenele lui se ridicară uşor, iar braţele i se destinseră, dar nu-i dădu drumul.

— Adică, în afară de seara asta?

Amy avu senzaţia incomodă că tocmai îi răspunsese la întrebare. Se retrase lateral, iar Josh o eliberă în sfârşit. Când ajunse la uşă, el încă mai stătea lângă canoe, încruntat.

— Ce e?

Clătină din cap, încercând să-şi pună în ordine emoţiile năvalnice: regret, dorinţă, frică de a nu-l supăra.

— Nu vreau să te induc în eroare, spuse ea. Mă atragi. Mă atragi cu adevărat. Dar nu mă culc la întâmplare cu oricine.

— Nici nu credeam, replică el.

— Atunci… gesticulă Amy spre locul unde stătuse adineaori.

— A fost un sărut, Amy. Doar un sărut. Sau două.

— Sau trei.

— Sau trei, consimţi Josh. Poate puţin mai fierbinţi decât am fi putut prevedea, dar nimic mai mult.

— Nimic mai mult?

— Mi-a scăpat ceva, cumva?

Cum putea să se arate atât de calm? După doar două minute în braţele lui, ea se excitase mai mult decât într-o noapte întreagă de amor cu Andy. Iar la o comparaţie între Josh şi Brad nu voia nici măcar să se gândească. Din experienţa ei, sexul echivala cu o vătămare afectivă, a ei însăşi sau a altcuiva, şi nu ştia care din două era mai rea. În plus, un sărut ca al lui nu putea fi luat în veci ca un gest indiferent. Purta cuvântul „dormitor” scris cu litere de-o şchioapă.

— Cred că avem definiţii diferite ale formulei „doar un sărut”, spuse ea, sperând să nu pară atât de vulnerabilă pe cât se simţea. Puse mâna pe uşă şi se întoarse, ieşind grăbită pe iarba umedă.

— Amy!

Văzând că nu se oprea, Josh înjură printre dinţi, după care uşa magaziei se trânti. Lui Amy îi tresări inima în piept, propulsând-o înainte, dar Josh o ajunse într-o secundă, pentru a o apuca de mână atât de strâns încât fu nevoită să se răsucească spre el ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Doamne, spuse Josh. Ce-am făcut, ca să crezi că trebuie să fugi de mine?

— Dă-mi drumul, îşi smulse Amy degetele din strânsoare.

— Ascultă-mă, continuă el, insistent. Nu ştiu ce experienţe ai avut cu alţi bărbaţi, dar nu ai niciun motiv să te temi de mine. N-a fost decât un sărut, Amy, nu cine ştie ce şiretlic ca să mă culc cu tine. Sunt un om elementar de civilizat.

— Află că m-am şi culcat cu omul elementar de civilizat. Se numea Andy şi nici nu te compari cu el.

Josh păru surprins, apoi hotărât.

— Vino-aici.

Se încrunta, dar glasul îi suna ca şi cum i-ar fi venit să râdă.

Amy se mai retrase cu un pas.

— Problema e, continuă ea, că *vreau* să mă culc cu tine. Mă ia cu ameţeli când stau, numai, în apropierea ta. Dar nişte adulţi responsabili…

— Vino aici, repetă el şi, de astă dată, când se apropie şi o luă în braţe, Amy se agăţă cu ferocitate, punându-şi gura peste a lui cu toată frustrarea acumulată care o bântuia de când îl văzuse prima oară, în acea canoe afurisită, pe Lake Eloise. N-avea niciun rost să joace teatru, prefăcându-se că nu l-ar fi dorit. Râvnea la el din tot trupul şi numai un idiot nu şi-ar fi dat seama.

* * *

Josh îşi dădea seama, nici vorbă. Aproape că-l omora. În magazie, îi trecuse prin minte că nimic nu-i mai putea opri să continue relaţia intimă în casa lui Amy; sau, de ce nu, chiar acolo unde se aflau. Nu avusese de la bun început planuri ascunse, dar fusese receptiv când i se ivise posibilitatea. Acum, Amy îi pretindea să aibă suficientă voinţă pentru amândoi şi al dracului să fie dacă ştia de unde putea s-o obţină. Era cea mai toridă făptură pe care o cunoscuse vreodată, numai foc şi patimă topită, şi nu era necesar decât un contact infim cu curbele ei feminine, seducătoare, ca să simtă dogoarea aprinzându-se între ei. Amy semăna cu bomboanele dintr-un borcan – în siguranţă, atâta vreme cât borcanul se afla pe raft, inaccesibil, dar de cum era despachetată prima, îi venea să consume doate dulciurile până nu mai rămânea nimic. Şi chiar în acel moment, una dintre acele bomboane i se topea pe limbă.

— Josh, murmură ea.

O strânse şi mai tare, neluându-i în seamă rugămintea. Îi simţea reacţia, percepu clipa exactă când încetă să se mai împotrivească şi descătuşă sexualitatea subtilă, ispititoare, pe care şi-o ţinea în frâu, poate chiar fără a fi conştientă că o făcea. I-o simţea în şolduri, în felul cum nu numai că se apropia, ci se unduia lipită de el, într-un dans îmbietor, intim. Iar degetele ei, care înainte îi trecuseră prin păr, găsiră acum zona sensibilă dinapoia unei urechi şi porniră în lungul maxilarului, cercetând calea pe care aveau s-o urmeze buzele. Îi simţea volumul sânilor pe cuşca toracică şi-şi supse burta, anticipând faptul că se pregăteea să-l atingă pe talie, chiar deasupra cataramei de la curea – ceea ce Amy făcu pe dată.

— O, Doamne, Amy!

În viaţa lui nu se simţise mai puţin cuviincios. Nu voia decât să-i conducă mâna mai jos, să-i simtă degetele prin pantaloni, pe erecţie. Îşi impuse s-o cuprindă strâns cu braţele, imobilizând-o în îmbrăţişare, pentru a o sili să

se oprească. Reflectorul casei scălda zona din curte unde se aflau într-o lumină cenuşie şi prozaică, contopind toate culorile până la o nuanţă neutră. Josh se concentră asupra şiţelor de lemn ale casei, schimbându-şi poziţia pentru ca erecţia să nu-l mai incomodeze. Mişcarea lui o făcu pe Amy să devină rigidă, lăsându-şi apoi capul pe spate ca să-l privească. Dacă Josh se aşteptase la o mirare inocentă, văzu în schimb începutul ademenitor al unui zâmbet de ţigancă.

— Îmi place să fiu cu tine, spuse ea.

— Văd.

— Mă faci să mă simt… altfel.

Josh râse scurt.

— Tu mă faci să mă simt mai mult decât altfel.

Îl privi cu interes sincer, după care ochii i se îngustară, în timp ce-şi ridica răutăcioasă mâna în susul cravatei lui, pentru a ajunge cu dosul degetului pe mărul lui Adam.

— S-ar putea să mă înşel în privinţa dragostei, spuse ea. Poate că nici nu e nevoie să fie ceva atât de serios, atât de plin de aşteptări neexprimate. Poate nu e decât o distracţie. Tu conduci jocul: ce părere ai?

Avea de gând să-l scoată complet din minţi, asta era părerea lui. Îi încovoie mâinile până le putu ţine într-ale lui. Apoi, o sărută amical.

Amy se încruntă.

— Nu cumva mă iei de sus?

— Nu. Mă salvez. Tu, Amy Larkspur, eşti prea seducătoare pentru cuvinte. Nu eşti de nasul meu.

Îşi dădu seama că Amy tocmai articulase deviza amorului sportiv care-l susţinuse în timpul ambelor sale aventuri de o noapte, dar provenind de la ea, suna atât profanator, cât şi incredibil de sexy.

— Ei, haide, insistă ea.

— Vorbesc serios. Aş vrea să spun că mă port cavalereşte, dar îţi declar cu toată sinceritatea că sunt

îngrijorat să nu-mi pierd minţile.

Amy ridică bărbia, iar în jurul lui răsună un râs melodios, înviorător.

— Ce-am mai râs, Josh.

— Eu aş râde dacă aş încerca să spun „amor sportiv” şi „adult responsabil” în aceeaşi frază.

Îl privi întrebătoare, apoi îşi răsfrânse buzele.

— Sunt cam inconsecventă, aşa-i?

— Cea mai prudentă apreciere din seara asta.

Amy râse din nou, încântată.

— Niciodată n-am mai fost inconsecventă cu cineva. De obicei, pentru aşa ceva, femeia trage ponoasele. E destul de drăguţ.

— Excelent. Mă bucur că ai încercat cu mine.

Retrăgându-şi o mână, Amy şi-o potrivi pe cealaltă comod în palma lui şi porniră împreună, ţinându-se de mână, spre intrarea în casă. Josh fu nevoit să facă un mare efort pentru a n-o răsuci din nou spre el, dar se speria să constate cât de mult o dorea.

Ea e aceea, îşi spuse. *Indiferent dacă sunt pregătit sau nu.*

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, când Josh îi telefonă s-o invite la el pentru o după-amiază în Blue Gill, Amy fu uşurată, încântată şi totalmente neliniştită.

— Poate-ar fi bine să-ţi consulţi agenda, ca să eviţi un alt conflict de bridge, adăugă el sec, făcând-o să râdă.

Peste câteva zile, Amy parcurgea încet aleea, coborând geamul şi închizând radioul, pentru a simţi briza dulce pe obraji şi a auzi pietrişul scrâşnind sub cauciucuri. Lumina soarelui, reflectată din tabloul de bord când coti spre casă, o făcu să mijească ochii. Locuinţa lui Josh se afla la o oarecare distanţă de şosea, având o pajişte întinsă, în pantă, cu iarbă necosită şi flori de câmp şi vedere spre

valea râului Blue Gill. Casă, cu faţadă albă, combina stilul ranch cu cel al cabanelor din bârne, înmbinând aspectul de modă veche cu unghiurile contemporane. Îi plăcu uriaşul brad argintiu de lângă clădire şi cele două leagăne agăţate cu frânghii lungi de o ramură. Când opri maşina, observă sub leagăne două dâre de pământ gol, unde iarba lipsea, tocită de picioarele fetelor. Totul, de la cutia poştală neagră până la girueta de aramă coclită din vârful acoperişului, inspira un sentiment de prosperitate dezinvoltă.

Luându-şi cheile, închise portiera camionetei, îşi îndreptă poalele rochiei de vară şi porni prin arşiţa după-amiezii, spre uşa din faţă. Aproape că se aşteptase ca de după colţul casei să apară în fugă bătrânul ei câine Misty şi zâmbi la auzul clinchetului animalelor de cositor care se legănau în vânt, agăţate sub streaşină. Tocmai era pe punctul de a suna, când văzu un bilet lipit pe uşă.

— O, nu, spuse ea, luând fiţuica galbenă între degete. Caligrafia lui Josh era mare, dar cam ilizibilă.

Amy.

Sunt la (indescifrabil) s-o iau pe Chloe. Vin imediat. Intră şi (cutare) ca acasă. Te rog să (cutărică cutărică) dezordinea.

J.

Privind hârtia din diverse unghiuri, deduse că era plecat să-şi ia fiica de la şcoală. Dacă soarele n-ar fi ars atât de tare în curtea din faţă, nici nu s-ar fi gândit să intre în casă, dar ispita de a scăpa de caniculă era irezistibilă, aşa că îşi permise, cu un junghi de vinovăţie, să-şi dea frâu liber curiozităţii, şi deschise uşa.

— Mamăă, şopti, când aerul răcoros îi învălui trupul.

Casa lui Josh era frumoasă, încăpătoare şi aparte. Toate erau albastre, albe şi de un brun-auriu lemnos care o ducea cu gândul la picturile în acuarelă. Coborând câteva

trepte late de cărămizi, ajunse într-un living unde pereţii albi se ridicau drepţi până la grinzile de lemn ale tavanului, cu vreo şapte metri mai sus. Şemineul din piatră, încadrat de rafturi cu cărţi, avea în loc de consolă un ceas straniu, sculptat, ale cărui angrenaje şi pârghii complicate ticăiau sonor. În dreapta, cinci ferestre înalte lăsau să intre şiroaie de lumină care scăldau obiectele de alamă şi tapiţeriile granulate.

Apoi, coborând privirea, văzu că mocheta era acoperită, în faţa canapelei, cu piese de Lego, animale din pungile cu mazăre, abţibilduri, foarfeci şi petice de hârtie. Cel puţin trei proiecte rămăseseră întrerupte la jumătate, formând un câmp minat pentru picioarele desculţe. Se strâmbă în sinea ei.

O tejghea despărţea livingul de zona bucătăriei şi, când se apropie, Amy îşi lăsă ochii să cutreiere cutiile cu cereale şi unt de arahide, ziarele, filtrul de cafea şi cojile de portocale. Adulmecă delicat, apoi aruncă o privire în chiuvetă.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Îgh!

Mai stătu un moment lângă tejghea, nehotărâtă. Trebuia să recunoască un lucru: casa lui Josh o neliniştea. Nu se aşteptase la o bucătărie murdară, nici la un living în dezordine. Dacă se gândise cât de cât la ceea ce o aştepta, presupusese că Josh avea o menajeră, sau că fiicele lui erau ordonate din fire. Dar iată că era ora două după-amiază, iar în chiuvetă încă se mai găseau farfurii cu urme de cereale.

O femeie energică şi plină de voie bună şi-ar fi suflecat mânecile, apucându-se de curăţenie. Ar fi făcut bucătăria lună, cât ai bate din palme. Şi l-ar fi aşteptat cu Josh amestecând cu vioiciune limonada.

Lui Amy îi venea să urle.

Cu un zâmbet amar, reveni spre ferestrele din faţă şi luă alene o figurină miniaturală ce reprezenta un pirat.

Având în vedere biletul lăsat pe uşă, era de presupus că pe Josh nu-l deranja dacă vedea dezordinea. Dar, la o adică, oare ar fi trebuit să se simtă onorată că nu făcuseră curat pentru ea?

Chiar atunci, auzi pe pietrişul aleii un zgomot de pneuri şi ieşi grăbită, pentru a-l vedea pe Josh oprind în faţa casei.

— Salut! strigă el, trântind portiera. Mi-a fost teamă că vei ajunge înaintea mea. Ai găsit uşor adresa?

Dădu din cap. Numai vederea lui era de ajuns pentru a-i face să zâmbească până şi oasele şi, pentru prima oară de când îi găsise mesajul, se bucură sincer că dăduse curs invitaţiei. Josh ocoli maşina şi-i deschise portiera lui Chloe, care coborî încet, târându-şi ghiozdanul după ea.

— E totul în regulă? întrebă Amy.

— Am avut o mică încurcătură la şcoală, răspunse el. Elevii dintr-a doua au lucrat tot semestrul la un musical şi, întrucât Chloe de-abia a venit, evident că nu ştie melodiile. Azi după-amiază, în timp ce ei repetă, ea a primit liber.

— Domnul Perotti m-a pus să stau în picioare pe hol, se plânse Chloe. Şi *nu* făcusem nicio poznă.

Deşi Amy nu voia să-i pună cuvântul la îndoială, bănuia că povestea avea două faţete. Josh îi ciufuli creştetul capului. Fata îşi împinse ochelarii în sus pe nas, privindu-şi tatăl extrem de revoltată.

— Am mai discutat despre asta, spuse el. Toată lumea îşi dă silinţa.

— Mhm, făcu Chloe. Pot să mă duc în apă?

— Mai întâi strânge Lego-ul. Pe urmă, te poţi schimba. Nu intra în apă până nu ieşim pe verandă, Amy şi cu mine. E clar?

— Face şi ea baie?

Amy fu surprinsă de nemulţumirea posacă a fetiţei, dar Josh nu avu nicio reacţie.

— Azi, nu, spuse el. Du-te. Ieşim şi noi, nu peste mult.

În timp ce Chloe intra înaintea lor în casă, Josh se

apropie de Amy şi o îmbrăţişă cald, strâns. Deşi pe trăsăturile lui se simţea o anumită tensiune, privirea îi era atentă, ca şi cum ar fi observat toate detaliile rochiei fără mâneci, ale părului şi ale cerceilor delicaţi.

— Mă bucur că ai venit. Mi-ai văzut biletul?

— Ai un scris deplorabil.

— Ştiu. Mai ales când sunt agitat.

Vorbea cu o încredere care o duse pe Amy cu gândul la un alt soi de agitaţie, şi observă că încordarea chipului lui fusese înlocuită de altceva.

Privirea lui Josh îi coborî spre buze.

— De exemplu, în anumite momente, nici n-aş încerca să mă ating de hârtie şi pix.

— În anumite momente când eşti agitat?

— Mm-hmmm.

Cu degetul mare, îi dădu la o parte uşurel o şuviţă de păr care-i atingea obrazul. Amy îi zâmbi, în aşteptare. Pentru asta mersese două ore cu maşina.

— Acum, de pildă? şopti ea.

Josh chicoti gros, din piept.

— Vrei să afli?

Îi atinse uşurel bărbia, apoi se retrase.

— Hai cu mine în casă. Nu va fi tocmai după-amiaza pe care o plănuisem, dar ce putem face?

Amy porni împreună cu el, când deodată, dintr-o parte a casei, se auzi un chirăit şi un şir de bubuieli cu ecouri, urmate rapid de un ţipăt dinăuntru.

Josh o luă la fugă spre casă.

— Închide uscătorul! răcni el. E o pasăre în conducta de aer, Chloe! Închide-l!

Cârâielile şi pocnetele deveniră şi mai frenetice. În loc de a-l urma pe Josh, Amy ocoli grăbită casă, pe lângă nişte tufe înalte de liliac, spre sursa zgomotului. De perete stătea rezemată o scară, sub o gură de aerisire întoarsă într-un anumit unghi. Pe şindrile erau agăţate scame albe, iar dinăuntru se auzeau zgomotele înnebunite ale păsării.

Tocmai începea să urce scara, când hărmălaia încetă, urmată de un guruit jalnic.

Pe peretele din dreapta se deschise o fereastră şi apăru capul lui Chloe, cu obrajii uzi de lacrimi şi ochelarii aburiţi.

— Am omorât pasărea?

— Nu, nu, răspunse Amy. O aud, e acolo. Probabil s-a speriat doar.

— N-am ştiut! se tângui Chloe.

În spatele ei se ivi şi Josh, strângând-o un moment în braţe.

— Nu-i nimic, Chloe. Cinstit. Am uitat să-ţi spun.

— Nu voiam decât să usuc prosopul!

Amy auzi din gura de ventilaţie un mic sunet nervos. Se părea că pasărea care intrase în conductă era mai mult iritată decât vătămată. Suna exact ca o primadonă mustrând un dirijor. Amy se uită la Josh, care o privea cu o expresie ciudată. După un timp, începu să zâmbească, apoi fu nevoit să-şi mute ochii.

Avea să izbucnească în râs! Lui Amy îi venea să moară. În schimb, Josh pufni şi-i zâmbi fetiţei.

— Chloe, ascultă, spuse el blând, atingându-i obrazul cu degetele. Ascultă.

Chloe se întoarse, apoi scoase capul pe fereastră. Toţi trei ascultară în tăcere, după care pasărea scoase un nou cârâit indignat, poruncitor. Chloe şi Josh îşi zâmbiră, după care toţi trei izbucniră în râs.

— Biata pasăre, spuse Amy.

— Toată dimineaţa am încercat s-o scot de-acolo, replică Josh. Va trebui să rup jumătate din grilaj, ca să ajung la ea.

— Cum a intrat?

— Întreabă-mă ca să te-ntreb. Dar nu mai vrea să iasă.

Chloe râse din nou şi-şi scoase ochelarii, pentru a şi-i şterge cu poalele cămăşii.

— N-o putem lăsa înăuntru până vine bunicul?

— Avem încotro? râse Josh. Poate va şti el cum s-o scoată.

— Eu mă duc să mă schimb, anunţă Chloe şi dispăru.

Amy aruncă o privire spre Josh, simţind un soi de plăcere vrăjită, când îşi dădu seama unde se aflau. Ea stătea la jumătatea unei scări, ţinându-se strâns de treptele calde din aluminiu, iar Josh era în dreapta ei, puţin mai sus, aplecat pe fereastră. Dinspre pasăre nu se mai auzeau decât foieli de pene şi câte un ciripit ocazional, câtă vreme, jos, zeci de crini galbeni îşi înălţau bobocii spre cer.

— Vezi să nu ameţeşti, Julieto, spuse el.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Josh se aplecă şi mai mult pe fereastră.

— Mai urcă o treaptă, îi ceru el, încet.

Amy măsură distanţa şi-şi dădu seama că, dacă Josh risca să se mai aplece puţin, ajungeau destul de aproape ca să se sărute.

— Nu vin.

— Haide, insistă el.

Ar fi vrut. Dumnezeu îi era martor cât o dorea. Expresia lui emana un magnetism viril pur, ajungând până la inima ei, cu un efect enorm. Îi plăcea perspicacitatea care se citea în ochii lui când era amuzat, lenea din momentele de excitaţie, sau combinaţia de acum, între perspicacitate şi lene, cu efectul ei tulburător.

Josh se agăţă de cerceveaua ferestrei şi ridică un genunchi pe pervaz.

— Ai grijă ce faci!

Se mulţumi să râdă, păstrându-şi echilibrul la limita unei căderi în gol.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Amy, ferindu-şi capul, pentru a începe să coboare scara.

— Ne întâlnim pe verandă, spuse el. Fricoaso.

— Căpos eşti tu.

— Şi tu prea te dai mare doamnă.

— Altă dată, m-ai făcut elan! strigă ea, de la baza scării.

Din fereastră, Josh zâmbi sarcastic.

— Am zis că eşti *mai deşteaptă* decât un elan.

— A, asta spune multe.

Josh râse, iar pasărea din conducta de aer scoase un nou cârâit, ca pentru a se stropşi la ei să tacă.

Peste câteva minute, Amy stătea tolănită într-un şezlong comod, sorbind limonadă, cu ochii la Chloe care se bălăcea în piscină, pe când Josh făcea ordine în bucătărie.

Datorită umbrei de pe verandă, în acea latură a casei nu era prea cald, iar uşa glisantă a bucătăriei stătea larg deschisă, pentru a lăsa să intre adierea şi să se audă comentariile ocazionale ale lui Josh. Îi plăcea decorul practic şi degajat al verandei: şezlonguri cu perne şi mese joase de fier. Prin paravanul de plasă, se vedea clar piscina îngrădită, unde Chloe înota şi se juca în apa limpede.

După doar un minut, Josh puse toate vasele în spălător şi se aşeză vizavi de ea, cu paharul său de limonadă.

— Scuză mizeria, spuse el. Între pasăre şi domnul Perotti, a fost ultima prioritate. Noroc.

Zâmbind, Amy ciocni cu paharul.

— Noroc.

Îi privi mişcările gâtului, în timp ce bea cu înghiţituri prelungi jumătate din limonadă, ceea ce-i provoca o sete şi mai mare, deşi avea şi ea un pahar înalt în mână, umezit de condens. „Vino-ţi în fire”, îşi spuse, dar fără să-şi poată înfrâna furnicăturile ce porneau de la tălpi. Din cauza prezenţei lui Chloe, Amy ştia că trebuia ca ea şi Josh să păstreze o anumită distanţă, dar în loc de a se simţi mai îndepărtată de el, era mai conştientă de prezenţa lui ca oricând.

Îşi îndreptă privirea spre piscină.

— De cât timp înoată Chloe? întrebă ea. E foarte

talentată.

Fata se aplecase pe marginea bazinului; după ce se concentră un moment, plonjă în apă, cu capul înainte.

— De la doi ani, răspunse el. Ambele fete au urmat o mulţime de cursuri diferite.

— Ca de pildă?

Josh ridică dintr-un umăr, gest pe care Amy începea să-l identifice ca însemnând că era stânjenit sau nemulţumit.

— Mie mi-a plăcut înotul şi patinajul pe gheaţă. Au mai învăţat balet, gimnastică şi karate, au urmat lecţii de apreciere a muzicii şi au meditaţii de franceză. S-au înscris pentru tabără, în vara asta, dar fireşte că n-au să se mai ducă.

Ultimele cuvinte avuseseră o rezonanţă aparte, iar Amy înţelese că se referea la moartea lui Shannon.

— Toate astea nu le lipsesc, aici, în Blue Gill? îl întrebă.

Josh clătină din cap, privind-o gânditor.

— Nu le lipseşte decât mama lor, spuse el încet.

— Cum era? întrebă Amy, cu voce scăzută.

— Shannon era roşcată.

Avea şi un trup extraordinar, dar pe-asta n-o spuse.

— Era foarte spontană, amuzantă şi extrem de inteligentă. Semăna mult cu Chloe, de fapt, din punct de vedere al personalităţii.

— Cum ai cunoscut-o?

Josh îşi scărpină părul de deasupra urechii.

— Avea un mic capital de investit şi venise să se intereseze la compania de software unde lucram eu, în California. Şeful meu mi-a cerut s-o invit la cină şi s-o informez, aşa că m-am conformat. Era perspicace, trebuie să recunosc.

Shannon era mai mult decât perspicace. În timp ce selecţiona firma în care să investească, alegea pe sprânceană şi o duzină dintre cei mai tari programatori de

software din Silicon Valley, cu intenţia de a-i ademeni să lucreze pentru ea. Cina făcea parte dintr-un plan pe care Shannon îl ticluise cu săptămâni în urmă. Iar mai târziu, când o invitase la un păhărel înainte de culcare, Josh se supusese involuntar aceluiaşi plan.

Dar se întâmplase ceva neprevăzut. Shannon se îndrăgostise. De Josh.

Se uită din nou la Amy, pentru a o vedea privindu-l cu curiozitate.

— Când te gândeşti la Shannon, te încrunţi, spuse ea.

Josh râse, cu un efort conştient de a-şi relaxa muşchii umerilor.

— Avea o companie interesantă, spuse el, încercând să pară neepăsător; îşi schimbă poziţia în scaun, ridicând un picior peste celălalt. Voia să adune primul milion din viaţa ei înainte de a împlini treizeci de ani, iar eu îi admiram ambiţia şi elanul. Ştiam, în teorie, că o asemenea ambiţie presupunea tot felul de sacrificii personale, dar habar n-aveam că aveau să-mi revină *mie*.

Amy îşi rezemă cotul pe masă, proptindu-şi bărbia în pumn.

— Şi ce s-a întâmplat?

— E greu de descris.

De fapt, nu era chiar atât de greu, dar nici plăcut nu era. Shannon ajunsese să-l cunoască mult prea bine. Ori de câte ori Josh începea să se opună acţiunilor ei, mai întâi îl înfrunta, apoi îl ademenea în pat. Dacă el protesta că se deplasa prea des, că o obseda prea mult evoluţia afacerilor, contramanda două călătorii şi făcea dragoste cu el până când iar era nebun după ea, şi imediat ce era convinsă că n-avea să se mai împotrivească, revenea la ritmul frenetic dinainte. Şi iarăşi rămânea singur, frustrat dureros şi cu un sentiment de manipulare.

— Am avut problemele noastre, spuse el. Dar aşa ceva se întâmplă în orice căsnicie. Când Shannon a rămas însărcinată, am presupus că trebuia s-o lase puţin mai

moale, dar dacă poţi să-ţi imaginezi, a început să muncească şi mai abitir, chiar şi când se simţea rău. A completat milionul cu doar o săptămână înainte de naşterea lui Chloe şi, peste cinci săptămâni, era în Hong Kong, să încheie încă o tranzacţie.

Amy nu spuse nimic, deşi avea o expresie îngândurată, gravă chiar. Trecându-şi o mână prin părul de pe frunte, Josh încercă să găsească o cale de a-i explica în ce sens li se stricaseră relaţiile.

— Nu voiam s-o critic. Îi susţineam munca, dar o adoram pe fetiţa noastră şi voiam să stau cu ea cât se putea de mult. Când Shannon era acasă, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să discute despre problemele noastre. Apoi, când Chloe avea doi ani, şi s-a născut Hannah, a început să lipsească două săptămâni din trei. Eu aveam doi copii, o slujbă de şaizeci de ore pe săptămână şi o soţie absentă. După un timp, pur şi simplu n-am mai putut să fac faţă.

Exact în momentul acela, pe uşă apăru un cuplu trecut de cincizeci de ani.

— Ei, bună ziua! Pe cine avem noi aici? exclamă femeia, zâmbindu-i lui Amy.

— Bună, mamă, răspunse Josh, după care se întoarse spre Amy, surâzător. Ei sunt părinţii mei, Kristen şi David Kita. Ea e Amy Larkspur.

— Încântată de cunoştinţă, declară Kristen. Josh ne-a spus că avea o surpriză pentru noi. Da drăgălaşă mai eşti!

În timp ce dădea mâna cu părinţii lui Josh, Amy era sigură că se bucurau s-o cunoască. Dar, pe parcursul următoarei ore, începu să-şi spună că ar fi fost încântaţi să întâlnească orice femeie îl vizita pe Josh. Din aluziile pe care le scăpau la tot pasul, reieşea clar că în ultima vreme nu le mai prezentase nicio prietenă şi începuseră să se întrebe dacă urma să mai aibă vreuna cândva.

Kristen, o femeie înaltă cu ruj aplicat migălos şi un elegant costum cu pantaloni, era deschisă şi prietenoasă.

Tatăl lui Josh era un om tăcut, lansând doar rareori câte un comentariu sec. Îi plăcea să-i citească lui Hannah, părul său brunet şi fizionomia asiatică mai accentuată contrastând cu înfăţişarea ei blondă, copilărească, în timp ce studiau amândoi o pagină. În timp ce stăteau adânciţi în „Mica prinţesă”, iar Chloe aşeza piesele de şah pentru a juca o partidă cu Kristen, Josh atinse braţul lui Amy.

— Am ceva pentru tine, spuse el încet.

Curioasă, îl urmă pe un culoar, până într-o bibliotecă spaţioasă şi confortabilă. Două computere, câteva etajere cu cărţi şi o masă albă, întinsă, indicau că era cabinetul de lucru al lui Josh, un spaţiu atât de ordonat încât până şi agrafele de prins coli se aflau într-un mic container magnetic. Întrucât soarele după-amiezii târzii încălzea camera, Josh se apropie de fereastră şi o deschise. Imediat, un mobil suspendat deasupra mesei începu să pivoteze încet, delicatele sale braţe metalice reflectând lumina. Păsări albe de hârtie pliată pluteau cu o graţie solemnă.

— Ce frumos, comentă Amy.

— Ăştia-s cocorii mei, îi explică Josh. În Japonia, cocorul simbolizează pacea şi speranţa, la fel ca porumbelul, la noi.

— Tu le-ai confecţionat pe toate? întrebă ea; numărase treisprezece.

Josh dădu din cap, mergând spre birou. În timp ce deschidea un sertar, Amy privi din nou în jur, observând cât de tehnicizat era cabinetul.

— Ai spus că proiectezi jocuri pe computer pentru fete? întrebă ea.

— Şi programe educative pentru elevi, pentru biblioteci şi aşa mai departe. Baza mea de operaţiuni e în California, dar colaborez cu experţi din toată ţara. Mare noroc am avut. Am ieşit pe piaţă chiar în momentul când a făcut explozie. Plănuiam să mut baza la Minneapolis, dar apoi a murit Shannon şi am suspendat toate acţiunile, ca

să mă pot concentra asupra fetelor.

Probabil era incredibil de ocupat. Nu-i venea să creadă că putea conduce o întreagă firmă din acel cabinet, însă chiar atunci începu să ţârâie faxul, într-un colţ. Josh nu păru să observe. Deschise un sertar şi scoase o mică formă albă de hârtie.

— Poftim, i-o oferi el.

Amy ridică în lumină canoea cât palma, minunându-se de pliurile mărunte care ţineau hârtia rigidă şi rezistentă. Pe prova bărcii era scris, cu litere mici, cuvântul „Speranţa”.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să lansezi o altă canoe a speranţei<ŞF – Joc de cuvinte intraductibil: *hope* = speranţă; *hope chest (canoe)* = ladă (canoe) de zestre (n.tr.) „ca s-o poţi menaja pe cea reală.

În timp ce privea micuţa canoe, în sufletul ei se frânse ceva, făcând-o să se simtă vulnerabilă. Mai presus de orice, Josh îi cerea să spere – şi, într-un mod subtil, îi sugera să-l spere pe el. Nu avu încredere în sine să ridice privirea.

— Nu ştiu dacă e cazul s-o accept, spuse ea.

— E doar o hârtie.

Amy, însă, clătină din cap, întorcându-se să privească valea râului, luminată de soare. Îl simţi pe Josh când veni în spatele ei, pentru a-i pune mâinile pe umeri, provocându-i o senzaţie de răcoare prin terminaţiile nervoase, încât aproape se cutremură. Preţ de-un lung moment, ea crezu că avea să vorbească, dar pe măsură ce tăcerea se prelungea înţelese că încerca să comunice într-un fel mai puternic decât prin cuvinte. Parcă i-ar fi spus că avea mai mult să-i dăruiască. Speranţă. Tăcere în doi. O canoe de hârtie. Şi o familie, în camera de alături.

Capitolul 5

Au scos pasărea în aceeaşi seară, după plecarea lui

Amy. Au fost necesare: o mătură, trusa de scule, scara, câteva prosoape, pompa de desfundat toaleta – dar au triumfat. A doua zi dimineaţă, când Josh i-a spus la telefon toată povestea, Amy zâmbi, imaginându-şi-i pe el şi tatăl lui cum urneau uscătorul din loc, ca să se poată târî în conducta de aer din spatele lui. Când pasărea şi-a luat zborul prin spălătorie, fetele au început să ţipe şi s-au trântit la podea. În cele din urmă, Kristen a aruncat un prosop peste pasăre şi a scos-o din casă. Culmea – când în sfârşit i-au dat drumul, pasărea a zburat spre gura de aerisire, fiind cât pe ce să intre iar înăuntru.

— Aşa că, avem nevoie de un animal de casă, încheie Josh. Ne ajuţi să-l alegem?

— Când mergeţi?

— Azi, mai încolo. Ai putea să vii cu noi şi pe urmă să rămâi la o baie în bazin şi la cină.

Încă dinainte de a-şi consulta agenda, Amy ştiu că n-avea să meargă. Stătea la birou, în cabinetul ei de la etajul casei, înconjurată de broşuri şi cataloage, hărţi şi scrisori, încercând să nu se simtă complet înecată sub lucrări. Ar fi trebuit să fie la lac într-o oră, pentru a-l ajuta pe Rex la o excursie de o jumătate de zi cu canoele, şi mai avea de terminat două scrisori. Se răsuci cu scaunul, înfăşurându-şi pe degete cablul telefonului.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot veni.

— Am putea aştepta până mâine. Atunci, aş veni eu cu avionul, să te iau.

Se simţi şi mai prost.

— Nici mâine nu merge. Sunt ocupată toată săptămâna.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Încerci să-mi sugerezi ceva anume?

Amy simţi un gol în stomac.

— Nimic altceva decât că am o slujbă. Ştii şi tu că trebuie să muncesc. N-oi fi adunând eu primul milion din viaţa mea, dar nici să mor de foame nu vreau.

Auzi un ciocănit, fără a şti dacă Josh bătea cu creionul în masă, sau vreuna dintre fete lovea ceva cu un ciocan, în apropiere. Nu minţea, insistă Amy în sinea ei. *Avea* de lucru. Home Trail Outfitting depindea de ea.

— Josh?

— Aici sunt. Atunci, când îţi convine? Sâmbătă? Duminică?

Îşi învârti scaunul înapoi, pentru a se uita la calendar, şi văzu că fiecare pătrăţel era însemnat. Nu s-ar fi putut spune că avea o existenţă plină de goluri aşteptând să fie umplute. Dacă voia să-şi facă loc pentru viaţa ei personală, trebuia să renunţe la altceva. Luă o hotărâre.

— Sâmbătă.

— Excelent. Cum preferi, să mergem la un picnic cu copiii, sau să ne facem un program numai noi doi?

Deşi jinduia să petreacă un timp singură cu Josh, nu-i venea uşor nici să-i pretindă să lase fetele singure.

— Mai bine un picnic, hotărî ea.

În sâmbăta aceea, la Patinoarul Nadja, uşile duble ale holului erau fixate deschise, lăsând să intre şi să iasă diverse familii, unii oameni cu patinele pe umăr. Mirosul slab de mucegai, pe care-l asociase întotdeauna cu patinoarele şi sălile de gimnastică, o frapă pe Amy încă dinainte de a intra de-a binelea în incintă, stârnindu-i un fior de emoţie. Aşteptase cu nerăbdare să le vadă pe fete patinând, aşa că se simţi dezamăgită când o văzu pe Chloe aşezată pe o bancă în zona de pregătire aproape pustie, fără ca tatăl ei să se zărească nicăieri. Vârfurile patinelor abia atingeau pardoseala de cauciuc negru, iar rozul vesel al jambierelor contrasta cu expresia ei abătută.

— Bună. Ce-i cu tine? întrebă Amy.

— M-au dat afară de la lecţie.

Dacă puneau la socoteală şi ora de muzică de luni, se întâmpla pentru a doua oară în aceeaşi săptămână ca fata cea mai mare a lui Josh să fie eliminată de la un curs, iar

Amy nu mai credea că putea fi o simplă întâmplare. Atitudinea feţei, chiar şi când stătea tăcută, rivaliza cu aceea a unui arici prost dispus, avertizând-o că trebuia să fie prudentă. Apropiindu-se, îi privi ghetele albe cu patine şi văzu că şireturile uneia erau încâlcite îngrozitor.

— Ai nevoie de ajutor ca să ţi le scoţi? întrebă ea.

— Tata a spus să încerc singură.

— El ce face, o supraveghează pe Hannah?

— Mhm.

În răspunsul monosilabic al feţei se simţea o asemenea îmbufnare, încât Amy simţi în suflet un fior de compasiune. Îi era greu să creadă că acea fată încruntată şi posomorâtă era una şi aceeaşi cu cea care se alarmase atât de profund pentru pasărea prinsă în conductă şi care se scălda aşa de veselă în piscină. „E schimbătoare”, îşi spuse ea. „Probabil îi e foarte greu să oscileze tot timpul între asemenea extreme emoţionale”.

— Şi mie mi se încâlceau destul de des şireturile, spuse. Să vedem dacă pot face ceva.

Îngenunche şi luă între genunchi patina, simţind stropii reci de apă care i se infiltrau în jeanşi. După ce-şi împinse peste umăr părul lung şi blond, dintr-o smucitură scurtă a capului, apucă nodul cu unghiile ei scurte şi, într-un târziu, îl desfăcu.

— Mulţumesc, spuse încet Chloe.

Încurajată, Amy trecu şi la cealaltă gheată, în timp ce Chloe lărgea şireturile celei dintâi.

— Nu vrei să-mi spui şi mie de ce te-au dat afară?

— Antrenoarea a spus că dacă ne prostim, să plecăm de pe gheaţă. Eu am crezut că zicea doar aşa, ca să ne sperie.

— Şi te-ai prostit?

— N-am făcut decât aşa.

Şi, cu o mutră înţepată, strânse din degete ca şi cum ar fi apăsat butonul unei butelii de parfum. Amy îşi aminti aluzia trecută la moscul antrenoarei de patinaj şi izbucni în

râs.

— A naibii mai eşti!

Privind-o prin ochelari, Chloe afişă un zâmbet spăsit, foarte asemănător cu al lui Josh. În sinea ei, Amy se simţi captivată.

— Oricum, se încruntă din nou fetiţa, tata s-a supărat rău.

În acelaşi moment, apăru şi tatăl ei, însoţit de Hannah, cu patinele la picioare, şi de o femeie înaltă şi brunetă, tot pe patine şi în costum negru de sport. Mica zonă se umplu repede cu părinţi care-şi ajutau copiii să-şi scoată sau să-şi pună patinele. Amy crezu că Josh n-o observase, ghemuită pe podea, pentru că nu dădu niciun semn de a o fi recunoscut, în timp ce o îndruma pe Hannah spre Chloe, pentru ca apoi să se întoarcă atent spre femeia cea brunetă.

— Bună, Hannah, o salută Amy.

— Bună.

Fetiţa se aşeză lângă sora ei, zâmbind când Amy începu maşinal s-o ajute la scosul patinelor.

— La sfârşit, ne-au dat crose de hochei, Chloe, şi am jucat foarte bine. Păcat că n-ai fost şi tu.

Apoi o întrebă pe Amy:

— N-ai un şerveţel?

Absentă, Amy se bătu peste buzunare şi găsi unul. Nu încerca neapărat să tragă cu urechea, dar nu putea să nu-i audă pe Josh şi pe femeie, care era în mod clar antrenoarea de patinaj. Se aflau la doar şase-şapte metri distanţă, iar femeia nu făcea niciun efort de a vorbi încet. Ba chiar râdea şi flirta într-un mod atât de bătător la ochi, încât încă vreo doi părinţi din sală priviră în direcţia lor.

Amy se concentră asupra patinelor lui Hannah, scoţând şireturile de pe cârligele metalice, dar simţi că i se înfierbântau urechile, când una dintre glumele nesărate ale antrenoarei fu urmată de râsul binevoitor al lui Josh.

— Nu poţi s-o opreşti? şopti Chloe.

Surprinsă, Amy ridică ochii, pentru a o veda pe Chloe privindu-şi tatăl şi instructoarea cu expresia unui pit-bull gata de atac. Fata o împinse uşor în umăr.

— Du-te.

Inima lui Amy făcu un mic salt, nesigură. Apoi, se ridică şi-şi trecu mâinile peste şezutul blugilor. Ce era să facă? Trebuia să treacă printre ceilalţi oameni prezenţi, ocolind capătul unei banchete, până să ajungă în sfârşit lângă Josh. Acesta întoarse capul spre ea tocmai când instructoarea îl strângea de braţ cu amiciţie intimă, iar damful de parfum ce-i ajunse la nări aproape că o făcu pe Amy să se înece de râs.

Dezinvolt, Josh se distanţă de cealaltă femeie, zâmbindu-i lui Amy în semn de salut.

— Patricia, ea e Amy Larkspur. Patricia este antrenoarea de patinaj a fetelor.

— Deci, tu eşti Amy, replică Patricia. Încântată. Patinezi?

— Numai iarna, răspunse Amy.

Patricia îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Ar trebui să încerci cândva şi vara. Eu trebuie să fug. Începe seria a doua. Pe curând, Josh.

Şi porni înapoi spre patinoar, cu costumul negru accentuându-i silueta frapantă, în timp ce se avânta pe gheaţă. Amy aruncă o privire piezişă spre Josh, aşteptând un eventual semn. O privea şi el, iar când îi văzu curiozitatea, chicoti, trecându-şi o mână prin păr.

— Tocmai ai fost înscrisă în buletinul de bârfă. Dacă nu cumva erai prezentă deja, comentă el.

Amy simţi că i se aprindeau obrajii şi porni înapoi spre Chloe şi Hannah.

— Niciodată nu m-au interesat bârfele.

— Totuşi, au să se cam intereseze ele de tine, remarcă el, cam tăios.

Nu fu sigură că-l auzise bine, în zarva din jur.

— Poftim?

— Nimic.

Chloe şi Hannah se încălţaseră deja cu pantofii, iar fetiţa cea mai mică înnoda cu grijă funda unui şiret.

— Să ştii că *nu*-mi prezint scuzele, spuse Chloe.

Amy văzu că atitudinea ei defensivă revenise din plin.

— Discutăm afară, replică Josh, pe un ton de avertisment.

Schimbarea de atitudine era atât de completă şi părea aşa de disproporţionată, încât privirea lui Amy se îndreptă spre el. Expresia i se întunecase cu severitate, în timp ce-şi privea fiica.

Chloe îşi balansă patinele, care izbiră puternic bancheta, cu un sunet înfundat.

— Chloe! exclamă aspru Josh.

— N-am vrut să…

— Aşteaptă afară.

Fetiţa îşi repezi bărbia înainte, strânse patinele la piept şi se îmbulzi pe lângă tatăl ei, spre uşă. Stăpânindu-se vizibil, Josh o ajută pe Hannah să-şi strângă lucrurile. Amy îi putea vedea încordarea în fălcile încleştate şi simţi că era atât jenat, cât şi furios. Privi în jur, dar ceilalţi părinţi nu păreau să fi observat schimbul de replici, iar o fetiţă cu pulover roşu îşi luă rămas bun de la Hannah, prietenoasă, în timp ce porneau spre ieşire.

Amy vru să-l întrebe pe Josh ce se întâmpla, dar nu apucă. Încă înainte de a ajunge la maşină, Chloe şi Hannah începură să se certe pe tema cui îi venise rândul să stea în faţă, iar Chloe îşi îmbrânci sora atât de tare, încât fetiţa de şase ani căzu peste aripa maşinii şi izbucni în plâns.

— Asta a fost! interveni Josh. Treci în spate, Chloe.

— Dar e rândul *meu* să stau în faţă! protestă fata.

— Vino aici, o chemă el pe Hannah, fără să-i mai dea atenţie lui Chloe. Ai păţit ceva?

Hannah, care încerca vizibil să-şi stăpânească plânsul, îl cuprinse pe Josh cu braţele pe după gât, strângându-l cu putere, în timp ce o ridica la piept.

— *Mereu* ţii cu ea, obiectă Chloe. Pe mine, *niciodată* nu mă crezi.

Josh nu făcu decât să se întoarcă, ajungând cu spatele spre Chloe, în timp ce continua s-o aline pe fiica sa mai mică.

Apucând clanţa portierei din spate, Chloe trase cu furie, continuând să smucească şi după ce se văzu clar că uşa era încuiată.

— Nu pot să *sufăr* maşina asta idioată!

Şi mai trase o dată, atât de tare, încât mâna îi alunecă şi se duse de-a berbeleacul. Ar fi căzut cu spatele pe asfalt, dacă nu era acolo Amy, ca s-o prindă.

— Lasă-mă-n pace, se smulse imediat Chloe din braţele ei.

Amy era şocată de iuţeala cu care se întâmplase totul. Josh întoarse capul spre Chloe, încruntat, iar Amy se temea că avea s-o certe pentru lipsa de politeţe, când Hannah spuse cu voce mică:

— Poate să stea ea în faţă.

— Nemaipomenit! oftă Josh, izbucnind într-un râs exasperat.

— N-am nimic, continuă Hannah, desprinzându-se din braţele lui. Poţi să stai tu în faţă, Chloe.

Josh îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-şi-l deasupra urechii, după care îşi propti pumnii în şolduri. Arăta hărţuit, cu totul altfel decât omul calm şi rezervat cu care se obişnuise Amy. Văzându-l aşa, nici nu ştia ce să mai spună. Copiii pe care-i cunoscuse ea nu manifestaseră niciodată o ostilitate comparabilă cu a lui Chloe, iar Amy nu dorea nimic mai puţin decât să spună vreun lucru care ar fi subminat autoritatea lui Josh.

— Hai să stăm amândouă în spate, propuse Chloe.

— Bine, răspunse sora ei mai mică.

Şi, fără alte comentarii, ambele fete intrară pe portiera din faţă, care era deschisă, şi trecură peste spătarele scaunelor, până în compartimentul din spate al

microbuzului, pe bancheta instalată cu faţa spre înapoi.

— Ufff! scoase Amy un imens oftat de uşurare.

— Scuză incidentul.

Josh întinse mâna să deblocheze portiera din mijloc şi aruncă patinele fetelor pe podeaua maşinii.

— Pare plină de furie, comentă Amy. Se îndoia că fetele îi puteau auzi, atâta vreme cât stăteau afară.

— Mie-mi spui? Toată dimineaţa a ţinut-o aşa, una după alta. Iar cu Patricia a fost imposibilă. Distrăgea atenţia tuturor copiilor din grupă, cu comicăriile ei. Pur şi simplu nu poate sta locului.

— Şi ce poţi face pentru ea?

Trăgând adânc aer în piept, Josh se încruntă.

— Mă scoate din minţi. E plină de stări emotive contradictorii. Nu trebuie decât să înveţe să şi le exprime într-un fel potrivit şi să înţeleagă că nu va cuceri atenţia nimănui dacă se poartă urât.

— De-asta nu i-ai dat atenţie? întrebă Amy. Când o ţineai pe Hannah în braţe, vreau să zic.

Josh zâmbi mohorât.

— Am încercat, măcar.

Amy privi prin fereastra din spate a maşinii, spre Hannah şi Chloe, care se jucau cu beţele de la îngheţată. Arătau destul de paşnice, dar Amy ştia de-acum că în orice moment putea izbucni un conflict. Nu voia s-o recunoască, însă atmosfera încărcată o stânjenea. O făcea să se simtă ca o incapabilă. Nu ştia cum ar fi rezolvat situaţia, dacă ar fi fost vorba de propriile ei fiice.

— Deci, eşti gata pentru picnic? întrebă Josh.

— Crezi că va fi totul în regulă?

O privea într-un fel ciudat, iar Amy simţi un nod în stomac.

— Va fi bine, spuse el. Le-am promis un picnic pe invers, cu desertul la început, aşa că m-am gândit să începem cu îngheţata. Ai ceva împotrivă?

— Nimic.

Îi deschise portiera, iar Amy se aşeză pe fotoliul din faţă, acut conştientă că era locul pentru care se certaseră fetele, cu doar câteva minute în urmă.

— Vine şi Amy cu noi? întrebă Chloe, din spate.

— Ţi-am spus că da, răspunse Josh, aşezându-se la volan.

Amy îi aruncă o privire laterală, dar el nu făcu decât să se uite în oglinda retrovizoare, începând să scoată maşina din parcare, în marşarier. Când din ventilatoare năvăli un val de aer condiţionat, Amy îl potrivi pe cel din faţa ei, ca să-i răcorească gâtul. Deşi încerca să se relaxeze, îşi dădea seama că Josh era încă încordat ca un arc, mai ales când puse radioul pe un post cu melodii country, fără a încerca apoi să lege vreo conversaţie.

Nu mai lipsea decât să ajungă la Mindy’s. Soarta nu putea fi chiar atât de sadică, mai ales când în Harmony existau încă trei cofetării cu îngheţată, mult mai atractive.

Peste cinci minute, Josh coti la dreapta şi intră în parcarea familiară a cofetăriei Mindy’s.

Superb. Exact ce-i trebuia.

Mindy’s purta numele patroanei, o femeie scundă şi simpatică, autoare a unei reţete secrete de îngheţată, constând numai din ouă proaspete, frişcă şi arome naturale. Îngheţata ei era întotdeeauna delicioasă, serviciul intim şi politicos, dar Amy o evitase toată vara, fiindcă Mindy era mama lui Andy Kyle, iar Amy ar fi pariat că Mindy ştia prea bine cât de cumplit îi frânsese Amy Larkspur inima lui Andy Kyle.

Josh le scoase pe Hannah şi Chloe din spatele maşinii şi porniră agale toţi patru spre tejghea. Localul era plin, iar patru sau cinci adolescenţi cu veste roşii nu mai pridideau cu servitul, la cele şase mese de picnic instalate pe iarbă. Din spatele tejghelei, Mindy întâmpină noii clienţi cu un zâmbet larg, după care îşi aţinti privirea spre Amy.

— Ia te uită, Amy! exclamă ea. Nu te-am mai văzut de-o viaţă. Ce faci?

— Bine, Mindy, mulţumesc. Dar tu?

— Nu prea rău. Ştii, Andy s-a hotărât să accepte postul ăla de profesor, la oraş. Sperăm să revină totuşi aici, când termină.

— Mi-a spus că merge bine. Nu mă îndoiesc că e o mare ocazie pentru el.

— Ne făceam speranţe c-o să iasă bine treaba, cu voi doi. Da' nu se ştie niciodată. Domnul e cu tine? Nu te sfii să mi-l prezinţi.

Amy gemu în sinea ei, privindu-l pe Josh. Acesta îi întinse mâna lui Mindy, prezentându-se.

— Iar ele sunt fiicele mele, Chloe şi Hannah. Am auzit lucruri nemaipomenite despre îngheţata dumneavoastră. Acum am venit prima oară aici.

Mindy nu avea nevoie de o altă încurajare. Le invită pe Chloe şi Hannah să facă o vizită în spate, după care le oferi două dintre specialităţile ei de fructe.

Josh se rezemă de tocul uşii, privind-o pe Amy îngândurat.

— Ai relaţii utile în Harmony.

Roşind, Amy se uită după Mindy, ca să se asigure că n-o auzea.

— Într-o vreme, am fost prietenă cu fiul ei.

— Mi-am dat seama. Se ocupă tot de îngheţată?

— E veterinar.

— Întâmplător, el e tipul ăla elementar de civilizat?

Obrajii lui Amy se aprinseră şi mai tare.

— Cam aşa ceva.

— Înţeleg.

Se îndoia că înţelegea, dar nu se vedea pe sine explicându-i totul acolo, cu mama lui Andy învârtindu-se prin apropiere. Uşurată, văzu că vizita se sfârşise şi, luându-şi rămas-bun, le conduseră pe Hannah şi Chloe spre o masă liberă, la umbră. Hannah începu să mănânce cu poftă, dar Chloe, lingându-şi încet ciocolata de pe linguriţă, o privi pe Amy lung şi întrebă:

— Tu ai o şustă cu tatăl meu?

Amy se uită la Josh, sperând să intervină el cu un răspuns. Josh, însă, se mulţumi s-o privească.

— Îl plac, răspunse ea. N-am fost la restaurant şi la cinema împreună, dar ne vedem din când în când. La asta te refereai?

— L-ai sărutat? continuă Chloe.

Înghiţind un nod, Amy îl privi din nou pe Josh. Buzele acestuia se întredeschideau încet, cu un surâs amuzat, leneş, iar în ochi i se citea un umor cald. Îşi linse încet îngheţata de vanilie, ridicând din sprâncene.

— Ei? întrebă el.

Până şi Hannah se opri din mâncat, privind spre Amy.

— De ce vrei să ştii? o întrebă Amy pe Chloe.

— Mama a zis să-i spun dacă tata o sărută vreodată pe alta.

— Of, Chloe…

— Ce spui, gândăcel? o trase Josh pe Chloe lângă el, pentru a o cuprinde cu un braţ.

Dacă nici înainte Amy nu fusese sigură ce să spună, acum era descumpănită complet. Hannah stătea cu linguriţa în mână, uitând de îngheţată, aşteptând să vadă ce avea să răspundă tatăl ei.

Josh îşi păstrase sângele rece; Amy trebuia să recunoască. Îi vorbea lui Chloe cu voce calmă despre Shannon, comentând cât de greu îi era că n-o mai avea pentru a sta de vorbă, mai ales când o nedumerea câte ceva.

— Mă încurc aşa de rău, spuse Chloe. Nu mai ştiu cui să-i spun diverse lucruri.

— De ce nu mi le spui mie? întrebă Josh.

— Cum să-ţi spun lucruri despre tine însuţi?

Josh rămase perplex.

— Cred că am înţeles, zâmbi Amy. Trebuia să-i dai mamei tale raportul despre tatăl tău, dar acum, când ea nu mai e, nu ştii cu-i să-i raportezi, aşa-i?

— Mda, făcu Chloe, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru.

— Ce-ar fi să-i spui bunicii tale? îi propuse Amy. Ideile tale despre tatăl tău sunt destul de importante, iar ea îl cunoaşte bine. Nu i-ai putea spune ei?

— Ei, ia staţi puţin… interveni Josh.

Chloe nu-l luă în seamă.

— Cred că aş putea, se lumină ea încet la faţă. S-ar putea să meargă.

— Şi eu, replică Hannah. Pot s-o întreb pe bunica de ce tata nu poartă pijama la culcare.

Chloe îşi acoperi gura şi ambele fete începură să chicotească.

— Băi monştrilor… murmură tatăl lor. Întinse ambele mâini, cu degetele încovoiate în formă de gheare, şi începu să le gâdile fără milă. Chloe şi Hannah izbucniră în râs şi ţipete, iar îngheţata feţei mai mici se răsturnă de pe masă, în iarbă.

Amy îi privea din cealaltă parte a mesei de picnic, pe când rumega în minte informaţia că Josh nu purta pijama. Asta însemna că dormea în şort, sau în chiloţi bikini? Sau gol? Se foi pe banchetă, simţind fizic prezenţa lui, deşi Josh nu se concentra deloc asupra ei.

„Vino-ţi în fire", îşi spuse. „Omul e atent la fetele lui. Nu te mai înfierbânta atâta după el, că ţi se topeşte îngheţata".

În sfârşit, Josh termină cu gâdilatul, când fetele se retraseră prea departe ca să le mai poată ajunge, gâfâind cu respiraţia tăiată.

— Am nevoie până la toaletă, spuse Hannah.

— Chloe, condu-o tu.

— Chiar trebuie?

— Acolo e, arătă Josh o uşă, în partea laterală a clădirii.

— Trebuie să pun hârtie pe colac? întrebă Hannah.

— O să te-ajute Chloe. Duceţi-vă.

În timp ce fiicele sale porneau spre uşa toaletei, Josh îşi acoperi faţa cu mâinile, gemând.

— Sunt oare nebun, sau maică-mea va afla foarte curând că nu port pijama?

Amy îi zâmbi, lăsând hazul situaţiei să-i alunece pe gât odată cu ultima linguriţă din îngheţata de fragi.

— S-ar putea, de fapt, să devină părtaşă a acestei informaţii.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Zâmbind, Amy se rezemă cu coatele pe masă.

— Când ai de gând să mă întrebi ce port în loc de pijama? o întrebă el.

O, Doamne!

— Ăsta-i un local familial.

— Ţi-aş putea da mai multe răspunsuri.

— Să zicem că porţi bumbac şi să ne mărginim la atât.

Josh zâmbi, impresionat.

— Eşti pe-aproape. Câte zile sunt de când te-am sărutat? Cincizeci? Şaizeci?

Amy râse.

— Câteva.

— Nu e bine.

— E realitatea.

— Hai să facem un jurământ, propuse el melodramatic. Până apune soarele diseară, ne mai sărutăm de trei ori.

— Te distrezi nemaipomenit, aşa-i?

— E un chin. Vreau să-mi promiţi sărutările alea. Măcar două.

— Uite, fetele tale tocmai ies de la toaletă.

— Unul. Promite, altfel nu mai răspund de faptele mele.

— Par să fi plâns, amândouă.

— Promite, am spus, mârâi el.

— Lui Hannah îi iese hârtie igienică din pantaloni.

Când Josh se întoarse în sfârşit spre Hannah şi Chloe, fetiţa cea mică plângea de-a binelea, iar Chloe îi spunea încontinuu să tacă din gură.

— E timpul să mergem, spuse Josh, scoţându-i hârtia igienică din betelia pantalonilor. În câteva minute, le urcă pe amândouă în maşină, dându-le fiecăreia câte un şerveţel umed ca să se şteargă pe faţă şi mâini. Închise portiera şi rămase privind spre Amy peste capota maşinii. Din nou arăta doborât de exasperare, dar părea convins că umorul lui Amy rămăsese intact.

— Ştii, spuse ea, s-ar putea să nu fie ziua cea mai potrivită în care să vă însoţesc la picnic.

Expresia lui Josh se întunecă pe loc.

— Nu spune asta.

Amy simţea convingerea crescându-i proporţional cu teama de a-l dezamăgi.

— Nu, serios. E clar că fetele au avut o zi grea. Probabil vor fi mai mulţumite să stea doar cu tine.

— Asta aşa e, dar de fapt n-au nevoie decât de-o gustărică în natură, şi totul va fi în ordine.

Îl privi cu scepticism.

— Ascultă, continuă el, nu suntem fericiţi tot timpul, Amy. Nu e niciun motiv de ruşine.

— Nici nu spun că ar fi. Dar dacă prezenţa mea va agrava situaţia?

— Nu agravezi nicio situaţie.

Cu un râs scurt, Amy trecu în spatele maşinii, pentru ca fetele să n-o audă. Josh o urmă, coborând glasul:

— Nu vreau să intru într-o analiză aprofundată a problemelor lor. Sunt doar nişte copii. Şi au să-şi revină. Lasă-le doar să mănânce şi să se zbenguiască puţin pe terenul de joacă.

Amy privi spre parcarea aglomerată de la Mindy’s şi oftă adânc. O parte din ea jinduia să-l însoţească, dar o alta, mai profundă, le înţelegea pe Chloe şi Hannah şi simţea că nemulţumirea lor putea avea într-adevăr

legătură cu ea. Cum s-ar fi putut juca de-a sărutările cu tatăl lor, în timp ce pe fete le chinuia amărăciunea? Josh avea şi-aşa o viaţă complicată, iar principala lui prioritate aveau s-o reprezinte întotdeauna fetele, sau cel puţin aşa ar fi trebuit. Amy nu vedea niciun mijloc de a se integra în acest sistem. În parte, se şi temea. Dacă, încercând să se împrietenească, ajungea în cele din urmă ca fetele s-o urască? Nu voia să rişte aşa ceva.

Când îl privi din nou pe Josh, în ochii lui se citea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată: închisă şi cunoscătoare.

— Suntem prea complicaţi pentru tine, aşa-i? întrebă el, cu glasul plat.

Amy simţi un pumn de gheaţă strângându-i inima. Clătină din cap.

— Nu. Dar s-ar putea să nu fie momentul cel mai potrivit.

— Pentru noi?

Îşi strânse buzele, coborând privirea spre bara prăfuită a maşinii. Tensiunea dintre ei era atât de densă, încât îi îngreuna respiraţia.

— Refuz să port discuţia asta în parcarea cofetăriei lui Mindy, continuă Josh. Vino cu noi la picnic şi vom găsi un moment ca să stăm de vorbă.

Amy clătină din cap.

— Fetele nu mă vor, Josh. N-au spus-o cu atât de multe cuvinte, dar nici n-ar fi trebuit. Şi nu putem avea o conversaţie serioasă, când suntem întrerupţi tot timpul. Îmi pare rău. Va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

El, însă, nu făcu decât să gesticuleze spre scaun, apoi ocoli până la portieră şi, cât putea de bine dispus, o duse până la patinoar, o lăsă în locul unde-şi lăsase maşina şi plecă.

Capitolul 6

— Atunci, amestec sau nu amestec? întrebă Amy.

Ca şi cum s-ar fi aflat în vecini, nu la şase fusuri orare distanţă, vocea mamei sale răspunse clar, din telefon:

— Nu amesteca. Uită-te doar la balonaşele alea de lapte terapeutice şi aşteaptă să dea ciocolata pe din afară.

Amy privi laptele, zahărul şi pătrăţelele de ciocolată din oală, mijind ochii din cauza luminii prea puternice de deasupra aragazului.

— Sigur nu te-am trezit din somn? întrebă Amy, cu un ultim junghi de vinovăţie.

— Aici e ora şapte, răspunse mama ei. Sunt trează de o oră şi mi-am şi făcut plimbarea. Nigel tocmai îşi bea ceaiul, în faţa mea. Dă-i bună dimineaţa, Nigel.

Amy auzi din apropiere salutul cuviincios al lui Nigel, cu accentul său irlandez, şi zâmbi. Aproape îşi putea vedea mama îndreptând receptorul în direcţia lui, peste masa aşternută cu pânză albă, veselă de porţelan, borcănaşe cu jeleu şi chifle. Apoi, mama ei reveni la aparat.

— Chiar ţi-ai curăţit cuptorul?

— Şi frigiderul, adăugă Amy.

— E grav.

— Ştiu. Nu pot dormi. Nu vreau decât ciocolată, altceva nimic.

Mama ei oftă, după care se auzi foşnetul unui ziar.

— Poate ar fi bine ca de data asta să notezi reţeta de cremă, spuse ea. Şi să n-o mai pierzi. N-o mai ai, de pe vremea lui Andy?

— Omul ăsta nici nu se *compară* cu Andy.

Din receptor se auzi un fluierat uşor.

— Şi-n plus, nu-mi iese niciodată dacă nu mi-o explici tu de la-nceput şi până când termin. Uite, acum balonaşele devin cafenii. Amestec?

— Nu amesteca.

Pe verandă se auzi un freamăt, apoi un ciocănit. Amy încremeni, după care se uită instinctiv la ceas: arăta fix

miezul nopţii.

— E cineva aici, şopti ea.

— Era şi timpul. Acum, vă puteţi descurca şi singuri.

— Ce te face să crezi că e el şi nu vreun spărgător? întrebă Amy, privind prin sufragerie, spre uşa de la intrare. Inima îi bătea de parcă de-acolo ar fi mârâit lupul cel rău şi fioros.

— Te rog, replică mama ei. Te duci să deschizi sau nu? Eu aştept la aparat.

Pe verandă, lui Josh nu-i venea să creadă că se afla într-adevăr acolo, la miezul nopţii, şi că luminile din casă erau aprinse. O persoană trează şi fără gânduri ostile ar fi venit măcar să vadă cine era la uşă. Şi-atunci, de ce întârzia?

Avea să-l creadă complet nebun, indiferent dacă răspundea sau nu. Dar, cel puţin, dacă îl găsea smintit, însemna că se deranja să se gândească la el. Ceea ce n-ar fi fost decât cel mai cinstit lucru, din moment ce nu-şi mai încăpea în piele de nervi, după fiascoul de la Mindy.

Mai întâi se aprinse becul de deasupra uşii, apoi apăru un ochi, când Amy privi pe fereastra livingului, şi în sfârşit o văzu deschizând uşa. Pe jumătate. Şi nici nu prea zâmbea. Mai mult, ţinea în mână un telefon fără cablu, ca şi cum ar fi fost pregătită să sune la 911.

— Sper că nu deranjez, spuse el.

Deşi încerca să pară calm, nu se putea abţine s-o devoreze din priviri. Amy purta o pereche de blugi vechi, tăiaţi şi destrămaţi chiar deasupra genunchilor, şi un maiou negru, lung până la coapse. Pe pieptul acestuia era scris, cu litere decolorate: PE AICI A TRECUT BABE, dedesubt văzându-se o uriaşă urmă de copită. Îşi strânsese buclele verzi şi rebele într-o pieptănăură care nu semăna decât vag cu coafura formalistă de la nunta Brianei şi a lui Lee, căci acum şuviţele de pe gât erau umede de sudoare, iar pe frunte îi cădeau câteva fire în dezordine. Deşi ţinuta ei prezenta semne sănătoase de purtare şi uzură, hainele

cădeau cu o dezinvoltură ispititoaare pe silueta ei zveltă, în timp ce, la gât, un lanţ subţire de aur se odihnea în adâncitura dintre clavicule, sclipind în lumină.

— Mă primeşti în casă, sau nu? o întrebă.

Fără să zâmbească, Amy deschise uşa puţin mai larg.

— Fii invitatul… vreau să zic, *neinvitatul* meu.

În timp ce Josh intra în living, Amy se retrase grăbită, iar el, privindu-i silueta suplă cum dispărea în bucătărie, inhală adânc. Prin aer plutea cea mai îmbătătoare aromă de ciocolată, atât de densă încât părea să cânte de-a binelea. Cu paşi înceţi, se ţinu după îmbietorul miros până la bucătărie, ajungând acolo tocmai când Amy îşi lua rămas bun şi închidea telefonul.

— Mama mea era, spuse ea.

Deci, nu un bărbat. Perfect.

— Nu-i cam târziu pentru telefoane? întrebă Josh, ca şi cum apariţia lui în prag n-ar fi fost destul de ciudată.

Amy întinse mâna spre butonul aragazului şi îl răsuci, în timp ce lua o oală de pe foc.

— La Dublin e dimineaţă. A venit deja ziua de mâine.

Josh ştia prea bine ce însemna să calculeze diferenţele de fus orar pentru telefoane, întrucât şi el o făcuse destul de des, când Shannon era în deplasare.

— De ce-ai sunat-o?

— De unde ştii că eu am sunat?

— Bănuiam.

Amy tăia o felie subţire de-un centimetru, dintr-un calup de unt, iar lui Josh i se păru că vede cuţitul tremurând, când bucata galbenă alunecă pe bufet. Culegând untul cu degetele, Amy îl aruncă în oală, peste compoziţia de ciocolată, cu un gest iute şi fluid care lui Josh îi stârnea pofta de a-i linge de unt degetele. *Bagă-ţi minţile-n cap, Kita.* Apoi, când se întoarse cu faţa spre el, îl surprinse complet nepregătit pentru expresia ei deschisă şi vulnerabilă.

— Din cauza ta i-am dat telefon, spuse ea.

Îl străbătu un fior de anticipaţie şi ştiu pe loc că în noaptea aceea urma să aibă parte de mai mult decât nişte degete unse cu unt.

— Şi ce i-ai spus despre mine?

— N-am ajuns până la subtilităţi. De-abia am lămurit reţeta de ciocolată.

Josh aruncă o privire spre oală.

— Nu e nevoie s-o amesteci?

Cu un mârâit de enervare, Amy luă un prosop de hârtie ca să se şteargă pe degete. Apoi, îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce cauţi aici? îl întrebă.

Îi plăcea când era iritată. Şi când era de-a dreptul ursuză îi plăcea. Dacă relua în minte toate greşelile din acea după-amiază, s-ar fi pomenit din nou în toiul unui conflict, când nu voia decât s-o ia în braţe şi s-o sărute până dispăreau pentru totdeauna toate îndoielile şi nemulţumirile. *Improvizează.* Îşi îngădui un pas înainte.

— Astă-seară, au venit la cină părinţii mei.

— Şi?

— Hannah şi Chloe i-au implorat să rămână peste noapte. Mai fac asta, uneori.

Se apropie cu încă un pas, iar spaţiul strâmt al bucătăriei păru dintr-odată cu zece grade mai cald. Scărpinându-se în cap, urmări să observe o eventuală reacţie, dar Amy nu făcu decât să rămână cu braţele încrucişate pe piept, nemişcată. Doar o licărire, în adâncul ochilor, îl avertiza că n-ar fi stricat să fie atent.

— Şi pe urmă?

— După ce fetele au adormit, tatăl meu mi-a cerut să-i povestesc despre noua noastră pasăre. E un papagal, pe nume Rover.

Înălţă din sprâncene dar, întrucât Amy nu zâmbi, continuă:

— Nu puteam decât să mă învârtesc prin living, aşteptând să se culce ca să pot rămâne singur şi să

meditez.

— Fascinant.

Nu-l încuraja deloc. Dacă această abordare eşua, rămânea descoperit. Mai făcu un pas spre ea. De astă dată, Amy îşi desfăcu braţele, rezemându-se nonşalantă de un colţ al bufetului, cu mâinile de o parte şi de alta.

— Şi pe urmă, geniala de maică-mea…

— Mamele sunt întotdeauna înţelepte.

— …mi-a zis: „Ce-ar fi să tragi un raid cu avionul ăla al tău?”

Sprâncenele lui Amy se înălţată, iar Josh observă, după tresăririle lănţişorului de la gât, că inima îi bătea mai repede decât era normal.

— Câtă intuiţie, comentă ea.

— Iar tatăl meu a vrut să vină cu mine.

Pentru prima oară în seara aceea, Amy zâmbi.

— Dar n-ai fost de acord.

— Nu, răspunse el şi mai făcu un pas, ajungând cu panfotii la treizeci de centimetri de picioarele ei desculţe.

În sfârşit, îşi atinsese scopul: o înghesuise într-un colţ, drăgălaşă, şleampătă şi foarte, foarte singură. În timp ce crema stătea la răcit, Josh simţi o dogoare intensă crescându-i în pântec şi-şi dădu seama că de mult timp o aşteptase: în toate zilele de aşteptare, până s-o revadă, în toate momentele platonice, cu limonadă şi îngheţată. Astă noapte, în avion, abia îşi îngăduise să spere că avea s-o găsească trează, ca să-i deschidă uşa. Acum, însă, se afla într-adevăr acolo şi dorea să savureze fiecare secundă din ceea ce urma.

La naiba cu toate explicaţiile. Îşi puse mâinile peste ale ei, care stăteau rezemate pe bufet, apoi urcă încet cu palmele de-a lungul braţelor suple şi goale, până ajunse la pielea caldă a umerilor cu muşchi încordaţi. O frecă pe sub o bretea a maioului, cu degetul mare, şi aproape că i se tăie respiraţia când îşi dădu seama că pe dedesubt nu avea sutien. Ochii i se opriră pe maioul negru, cu materialul

străpuns de vârfurile sânilor, care o dădeau de gol, aproape ascunse sub ţesătura mai groasă a literelor albastre.

— O, Doamne, şopti el.

— Închide ochii, spuse Amy.

Ochii lui se îngustară, cu o privire lungă, pătrunzătoaare, după care se închiseră.

Amy se linse pe buze, rugându-se să reuşească, după care îşi apropie gura până la un deget de a lui şi se opri astfel, ezitând, simţindu-i respiraţia pe buze şi ştiind că şi el o simţea pe a ei. Apoi, strângând cu putere în mâini tăblia bufetului, se aplecă înainte, pentru a parcurge acel ultim deget cu buzele, până la ale lui.

Cu o sudalmă, Josh o strânse la piept, iar trupul ei încordat se înălţă cu totul, spre a ajunge la acelaşi nivel. În adâncul făpturii, o poftă şi o fierbinţeală tot mai intense aprindeau totul în jur, fără nicio speranţă de a fi satisfăcute, decât din partea lui. Amy se aplecă în sărutare, fără să-i mai pese de nicio reţinere sau sfială, arcuindu-şi trupul pentru a-şi lipi complet abdomenul şi sânii de corpul lui dur. În sfârşit, îşi spuse ea. Cuprinzându-i gâtul cu braţele, scoase un mic ţipăt, cât buzele lui porniră să descrie o cărare de foc delicios de-a lungul bărbiei, pentru a coborî apoi pe gât.

Mai repede, îl îndemnă ea fără cuvinte, dar timpul părea să încetinească şi să se prelungească întortocheat, chinuitor, cu fiecare secundă impregantă de senzaţii. Mâinile i se ridicau sub maioul ei, cutreierându-i în sus spatele. Efectul palmelor răcoroase pe pielea încinsă o făcea să dârdâie, dar nu-i era frig. Gemând, îşi apăsă ochii închişi pe gâtul lui cald, inhalându-i mirosul masculin al pielii, amestecul de transpiraţie slabă şi bumbac al cămăşii.

Buzele lui îi atinseră obrazul şi tâmpla, pe când mâinile îşi continuau expediţia înceată şi îmbătătoare pe sub maiou. Îl simţi oprindu-se, după care Josh îi mângâie

coastele cu o mână, urcând încet, spre curba de sub sân. Genunchii i se topiră sub trup şi fu nevoită să stea nemişcată, în timp ce degetul lui mare îi atingea în treacăt sânul, frecând uşurel sfârcul.

O străbătu un curent arzător de dorinţă, făcând-o să geamă de plăcere. Josh o sărută din nou, mai fierbinte decât prima dată, iar Amy îi simţi forţa excitaţiei prin pantaloni, în timp ce o apăsa cu trupul lui, ţintuindu-i spatele de bufet. Un moment, rămase lipit de ea, după care, mutându-şi rapid greutatea, o ridică pe bufet, trecând între genunchii ei.

Tot trupul lui Amy era însufleţit aproape dureros de dorinţă. Când îl putea simţi atât de aproape, despărţit de ea numai prin materialul şortului ei şi al pantalonilor lui, aproape că-şi ieşea din minţi. Îl trase de cămaşă, nerăbdătoare, sperând s-o ajute şi să şi-o scoată peste cap, pentru a termina mai repede, dar el nu făcu decât să chicotească, privind-o cu capul înclinat.

Ochii îi străluceau într-o ardere sugestivă, iar pe buzele frumoase i se ivi un mic zâmbet seducător. Îşi rezemă mâinile pe talia ei, masându-i încet cu degetele mari pielea, deasupra pantalonilor scurţi.

— Întâmplător, îmi plac nasturii ăştia, spuse el.

Glasul îi era atât de profund şi îngroşat, încât părea să aibă rezonanţă în propriul ei gâtlej. Amy îşi linse buzele. Ridică mâna, pentru a începe să-i descheie primul nasture, dar concentrarea îi fu risipită dintr-odată de mângâierile mâinilor lui pe coaste. Când ea termină cu nasturele, Josh se opri, dar imediat ce trecu la al doilea, mâinile începură să i se mişte senzual pe sub sânii ei, pentru a o lua în stăpânire, iar Amy se arcui involuntar în sus, trăgând intens aer în piept. Prin spaţiul dintre betelia blugilor tăiaţi şi abdomen, Josh îşi strecură o mână în jos, până simţi cu vârfurile degetelor marginea chiloţilor bikini. Dacă se hotăra s-o mângâie în acel loc, n-avea să-i mai poată rezista. Simţea căldura şi umezeala adunându-i-se în furca

picioarelor.

— Următorul nasture, te rog, îi ceru el.

Amy înghiţi un nod şi începu să lucreze la nasturele al doilea, dar degetele îi şovăiau. Fu nevoită să se oprească, în timp ce toate simţurile i se concentrau asupra zonelor mai intime ale trupului. În cele din urmă, renunţă complet, rezemându-şi capul de dulapul din spatele ei, cu gâtul şi trupul supuse în mod delicios tuturor atingerilor cu care o învrednicea.

— La naiba, mormăi el şi, dintr-o singură mişcare rapidă, îşi scoase cămaşa peste cap. Trebuie să ai şi vreun pat, în casa asta.

— La etaj. Pe dreapta. Nu, vreau să zic, la stânga. Ştii, ia-o drept înainte.

Râzând, o ridică în braţe. Amy îi încolăci talia cu picioarele, lăsând navigaţia în seama lui. Avea scopuri mai importante, şi anume, să se piardă în muşchii delicioşi care vibrau sub pielea bronzată a umerilor lui. Cum de nu-l mai văzuse niciodată fără cămaşă? I se părea imposibil să fi fost lipsită până atunci de o frumuseţe masculină incredibilă. Iar el îşi ascunsese intenţionat cele mai convingătoare argumente, până acum, în pofida tuturor neînţelegerilor dintre ei.

Acela *nu* era amor sportiv; trebuia să i-o amintească – mai târziu.

O depuse pe pat. Amy îşi scoase blugii scurţi, cu tot cu chiloţii, şi rămase aşezată pe plapumă, numai cu maioul pe ea. Josh se debarasa de pantofi, şosete şi pantaloni, cu o viteză impresionantă, până rămase gol şi magnific, în lumina lunii ce intra prin luminatoarele de deasupra. Acopereau tot tavanul, şase la număr, iar jumătate dintre ele erau întredeschise, pentru a lăsa să intre aerul.

Josh ridică privirea.

— Frumoase luminatoare.

— Să nu-mi spui că ai venit să admiri peisajul.

— Nu, răspunse el încet, apropiindu-se de pat. N-am

în minte decât o singură privelişte.

Amy râse prelung.

— Mare păcat, spuse, dar îl lăsă să-i apuce marginea maioului, începând să i-l tragă în sus.

Dacă era posibil, scurtul răgaz nu făcuse decât să-i intensifice dorinţa, iar acum abia aştepta să-l simtă lângă ea, în ea. Josh îngenunche în faţa ei, aşa cum stătea aşezată pe plapumă, iar Amy îşi răsfiră degetele peste suprafaţa musculoasă a pieptului lui, delectându-se cu căldura pielii netede şi firele fine ale părului. Îi vedea conturul buzelor zâmbitoare şi pasiunea de sub pleoapele coborâte, pe când îi explora trupul cu privirea.

— Asta de-aici ce-i? întrebă el încet, oprindu-se cu degetul pe o mică cicatrice de deasupra sânului ei stâng, iar Amy coborî privirea într-acolo.

— Odată, când eram mică şi înotam, m-am înfipt într-un cui de la capătul debarcaderului, încercând să ies din apă.

— Au, făcu Josh, aplecându-se să sărute cicatricea.

Amy îşi frecă părul de obrazul lui, după care, când sărutările începură să devină mai insistente, iar gura lui porni să-i cutreiere sânii, se simţi cuprinsă de ameţeli şi, involuntar, se arcui pe spate. Peste o clipă, era culcată pe pat, trăgându-l deasupra ei.

Pielea o ardea în fiecare loc ce intra în contact cu el, iar dacă înainte mai încercase să se potrivească după ritmul lui lent, acum nu mai suporta să rabde.

Cu o tresărire de incertitudine, îşi apropie degetele de chipul lui, atingându-i bărbia.

— Ai la tine un prezervativ? îl întrebă, în şoaptă.

Josh îi zâmbi în lumina slabă.

— Îmi citeşti gândurile.

Pantalonii lui rămăseseră lângă pat, iar Amy îl privi cum vâra mâna într-un buzunar, pentru a scoate pliculeţul de staniol. Într-un fel, consideraţia lui o mişcă profund, adăugând încă o dimensiune sentimentelor pe care i le

nutrea.

Peste o clipă, Josh era din nou lângă ea şi, cu degete abile, îi dădu la o parte părul revărsat peste faţă, apoi o sărută pe frunte şi pe pielea sensibilă a tâmplei. Amy îi simţea trupul dur şi fierbinte pe toată lungimea făpturii ei, îşi simţea fiecare celulă înfometată a organismului întinzându-se spre el. Sânii o dureau, parcă înnebunitor de plini, iar Josh păru să ştie instinctiv că dorea să i-i atingă. Potrivind-o sub el, îşi coborî capul şi-i încercui un sfârc gingaş cu limba, sâcâind vârful încordat până când Amy aproape ţipă de voluptate.

Schimbându-şi poziţia, îi conduse bărbăţia, jinduind să-l primească într-însa.

— Pot să nu mă grăbesc, spuse el, cu glas răguşit.

— Eu nu pot.

O clipă, Josh nu se mişcă, stăpânindu-se atât de intens încât aproape închise ochii, la doar câţiva centimetri de ai ei. Apoi, păru să facă explozie, cu o energie feroce. Începu să penduleze deasupra lui Amy cu mişcări prelungi şi adânci, simţind din toată fiinţa ei o văpaie comparabilă numai cu ceea ce visase că ar fi fost posibil. Iar experienţele trecute din viaţa lui Amy erau o nimica toată pe lângă puterea pe care o simţea acum arzând înăuntru-i şi, când o străbătu năvala dorinţei lui, scoase un strigăt de plăcere.

Praful se alesese din toate concepţiile ei anterioare despre extaz şi împlinire. Erupţia care o clătină din temeliile fiinţei îi spulberă nu numai trupul, ci întregul ei univers. *Cum poate face cu mine ceva atât de incredibil?* Chiar în clipa când în jurul ei se pulverizau miliarde de stele cristaline, lăsând totul lichid şi liber, ştiu în adâncul sufletului că o parte din ea, o latură care înainte fusese sălbatică, aventurieră şi rătăcitoare, se ataşase de-acum pentru totdeauna de bărbatul din braţele ei.

Peste câteva ore, când se trezi, îl găsi potrivindu-i

plapuma sub bărbie.

— E-n regulă? şopti el.

Amy se întinse, cu membrele îngreunate de plăcere, cuibărindu-se şi mai strâns în braţele lui. Îi plăcea să-i simtă pielea lipită de a ei, mai ales pe spate, unde se afla pieptul lui cald. Braţul lui o cuprinse intim de mijloc, mângâind-o o dată, uşor, în josul pântecului. Peste bazin i se întinse o dâră de fiori, atâta lucru fiind de ajuns pentru a-i trezi în măruntaie un nou fulger de dorinţă. „E dat dracului”, îşi spuse. Se linse pe buze, rămânând cu ochii închişi.

Duse mâna stângă la spate, spre şoldul lui, apoi şi mai jos, pentru a-şi întinde degetele peste coapsa lui musculoasă.

Josh îi depuse un sărut pe ceafă.

— Mă gândeam că, dacă te-ai trezit, poate ar fi bine să stăm de vorbă.

— E ceva urgent?

Îşi schimbă puţin poziţia, iar Amy îi simţi erecţia dură apăsându-i partea din spate a picioarelor.

— Nu la fel de urgent ca altele, răspunse el.

— În fond, avem şi problema adultului responsabil.

Coborându-şi din nou mâna peste abdomenul ei, încet, Josh îi făcu muşchii să se încleşteze de la sine.

— O dată să zici „amor sportiv”, şi-ţi arunc crema de ciocolată pe fereastră. Sau, mai rău.

Nu se putu abţine.

— Amor sportiv.

— Tu ai vrut-o.

Şi, dintr-o mişcare agilă, ajunse deasupra ei, ţintuindu-i coapsele sub greutatea unui picior. Amy râse, încercând instinctiv să se elibereze, dar Josh îi împreună încheieturile ambelor mâini deasupra capului, imobilizându-le pe pernă. O dată ce o fixă în poziţia dorită, slăbi puţin strânsoarea, astfel încât Amy să se poată elibera cu un minim efort, dacă dorea, sau să rămână

captivă de bunăvoie. Îl privi în faţă şi-i văzu silueta profilată pe dreptunghiurile luminatoarelor din spatele lui. Cum putea fi atât de puternic şi de blând în acelaşi timp? rămase nemişcată, forţându-şi muşchii să se relaxeze, chiar şi când îşi dădu seama că Josh, cu mâna liberă, îi trasa o linie în josul obrazului, spre bărbie.

Îşi linse din nou buzele, simţindu-se însetată din toată fiinţa.

— Întotdeauna ai un prezervativ în buzunarul pantalonilor? îl întrebă, sperând să vorbească pe un ton de conversaţie.

— Nu, răspunse el, rezonabil. Deşi, întâmplător, acum mai am încă două. Tu ţii vreunele de rezervă în dormitor?

Îl simţi răsucindu-şi mâna, pentru a ajunge cu dosurile degetelor pe gâtul ei. Între coapse o podidi căldura, iar sfârcurile i se încordară de nerăbdare.

— Ei? insistă Josh.

— Nu.

Mâna lui îşi continuă drumul peste umăr, ocolind sânii pe departe, iar Amy strânse din buze ca să nu geamă.

— Ce e?

— Nimic.

Dosurile degetelor cotiră în sfârşit spre sâni, făcând-o să se arcuiască uşor, cu o încurajare inconştientă. Din pieptul lui răsună un mârâit profund, amuzat.

— Ai idee cât de incredibilă eşti?

Complimentul o făcu să zâmbească de plăcere şi, chiar în acel moment, mâna lui îi atinse sfârcul. Atingerea o făcu să inspire brusc, după care îi veni lui rândul să geamă.

— Vino aici, o chemă, dându-i drumul pentru a o trage deasupra sa.

De astă dată, îi scoase agrafa din păr, iar buclele ei blonde se revărsară în jurul feţei. Când o sărută, strecurându-şi degetele prin părul ei, Amy se simţi străbătută de un abandon pur şi total, nevoia atingând

culmi pe care nu le mai putea suporta. Îşi dădea seama că trupul lui, la fel ca al ei, era tot atât de flămând ca înainte, anticipând deliciile nemărginite care urmau. Nu peste mult, juisară împreună, cu o sincronizare perfectă, iar după aceea fu uimită din nou de focurile aurii care îi puteau aprinde astfel întreaga fiinţă.

Cum putea propriul ei trup să simtă asemenea plăceri intense, în feluri atât de diferite? Oare de fiecare dată când făcea dragoste cu Josh avea să fie puţin altfel? Din străfundurile minţii îi răsună un avertisment îndepărtat, amintindu-i că nimic nu făgăduia un viitor cu el, dar izgoni gândul, pentru a se concentra în schimb asupra plăcerii curate şi saturate care o încălzea.

Simţi degetele lui Josh mângâindu-i încet părul şi-i auzi sunetul regulat al respiraţiei, în timp ce se cuibărea lângă el. Deasupra, stelele licăreau prin luminatoare ca nişte puncte strălucitoare, dar o geană de lumină nuanţa slab în vineţiu negrul cerului. Peste o oră, avea să se crape de ziuă.

Era uluitor să-şi spună că lumea continua să se rotească. Părea să se fi abătut de pe traiectorie, pentru un timp.

— Cred că ne-am completat norma cu sărutările alea, spuse Josh. Cu toate trei.

Fu nevoită să se gândească un moment, înainte de a-şi aminti promisiunea legată de sărutările dinainte de apusul soarelui, din urmă cu două zile, după care se întoarse puţin, ca să-i privească faţa. Nu-i putu distinge expresia prea bine, ci doar contururile umbrite ale bărbiei, nasului şi frunţii, dar îşi dădu seama că Josh era gata să vorbească.

— Pentru o persoană atât de rezervată, continuă el, e clar că ştii când să-ţi dai drumul.

Comentariul lui o surprinse.

— Nu sunt chiar aşa de rezervată.

— Atunci, cum se face că încă mai există atâtea

lucruri pe care nu le ştiu despre tine?

— Ca de pildă?

Încet, îi înlătură un fir de păr de pe frunte şi, când răspunse, glasul îi era de o indiferenţă amăgitoare.

— De pildă, ceea ce s-a întâmplat cu fiul lui Mindy. Sau motivul pentru care fetele mele te sperie.

Amy simţi că patul îşi pierdea picioarele şi se prăbuşea într-o parte, sau cel puţin aşa îi dădea senzaţia. Cu inima bătându-i dureros în piept, se retrase de lângă el şi se ridică în capul oaselor, ridicându-şi în faţă marginea plăpumii. După câteva momente lungi şi încordate, Josh apăsă comutatorul şi prin abajurul verde al veiozei se răspândi o aură blândă, împingând umbrele spre colţurile camerei. Amy văzu că o privea încruntat, în aşteptare, şi o clipă îşi dori să stingă lumina la loc şi s-o lase să adoarmă.

Nu fi laşă! îşi impuse să-l privească drept în ochi.

— Fiicele tale nu mă sperie.

— Mă rog, nu e tocmai spaimă, dar ceva tot este.

— N-am mai fost niciodată în relaţii cu un bărbat care să aibă copii.

Colţul gurii lui se ridică încet într-un zâmbet şi, întorcându-se, Josh se rezemă într-un cot. Pieptul îi era cufundat în umbră, dar lampa din spatele lui îi contura cu lumină umărul şi braţul, reliefându-i trupul magnific şi trezindu-i lui Amy dorinţa ca legătura lor să poată fi atât de simplă şi intensă ca experienţa prin care tocmai trecuseră.

— Sper că asta nu e singura deosebire dintre mine şi ceilalţi bărbaţi pe care i-ai cunoscut, spuse el.

Amy zâmbi stânjenită.

— Nu e.

— În general, îţi plac copiii, nu-i aşa?

— Da. Abia aştept să se nască cel al lui Cottie şi Sean, ca să fiu şi eu mătuşă. Îi iubesc enorm.

Îl văzu netezind încet cu palma o îndoitură a cearşafului şi ştiu că reflecta.

— Hannah şi Chloe nu te antipatizează, spuse el. Chloe s-a temut că din vina ei n-ai mai venit cu noi la picnic.

— Îmi pare rău, Josh.

— Nu trebuie. Ai avut dreptate să nu vii. După plecarea ta, s-au relaxat.

Expiră prelung.

— Nu ştiu ce să înţeleg din asta. Să zicem că, pentru moment, nu le mai amestecăm pe fete.

O privi din nou, iar zâmbetul lui şmecher modifică tensiunea subtilă dintre ei.

— Ce s-a întâmplat cu tipul elementar de civilizat? Cel cu care eu nici nu mă compar?

— Ăla-i Andy. Fiul lui Mondy.

— Bine, atunci cu Andy. Cât timp aţi fost împreună? De ce v-aţi despărţit?

Îl privi în ochi, după care întoarse capul spre fereastră. În timp ce remarca absentă că, afară, cerul devenea şi mai violet, se gândi la Andy. Josh nu întreba doar din curiozitatea; o ştia, de-acum. Într-un fel, chiar îl interesa răspunsul.

— Pe Andy l-am cunoscut dintotdeauna.

Vocea ei scăzută răsuna încet şi limpede în camera slab luminată.

— Nu-mi amintesc o vreme când să nu-l fi cunoscut. El m-a învăţat cum să scuip de pe pod când aveam şase ani şi, o dată, l-a bătut pe fratele meu, Sean, pentru că mă tachina.

Surâse.

— Apropo de loialităţi pe invers.

Josh nu zâmbi.

— Evident, te-ai îndrăgostit de el.

— Nu l-am iubit, clătină din cap Amy. Sau, mai bine zis, da. Şi acum îl iubesc. Dar ca pe un prieten.

Îşi privi degetele cu care ţinea plapuma şi le flexă de câteva ori, ca să şi le dezmorţească. Mutându-se uşor,

ridică genunchii în faţă, pentru a-şi încrucişa braţele deasupra.

— Mă întristează şi acum faptul de a-mi da seama că i-am pierdut prietenia, poate pentru totdeauna. Nu poţi rămâne prietenă cu un om, după ce ţi-a fost amant. O ştiam, dar Andy a crezut că dacă făceam dragoste, fie şi numai o dată, mă voi convinge că-l iubeam cu adevărat.

Îl privi, sperând s-o înţeleagă. Deşi o privea atent, îi simţi o anume tensiune pe care n-o prea putea defini.

— Şi n-a mers? întrebă el.

Când clătină din cap, Amy îşi simţi buclele bogate legănându-se lângă obraji. Ridică o mână şi-şi trase tot părul peste un umăr.

— N-am simţit decât o goliciune interioară, spuse ea. Şi am ştiut că greşisem. L-am făcut să sufere atât de rău, Josh. Mă mir că nu mă urăşte.

— De unde ştii că nu te urăşte?

Îl privi intens, simţind iarăşi acea slabă tensiune. O intuiţie fulgerătoare îi stârni fiori reci.

— Tu m-ai urî, aşa-i?

— Poate, râse el. Dar cu mine nu te-ai simţit goală pe dinăuntru, nu?

Pe gât i se ridică rapid o roşeaţă fierbinte, făcând-o să ridice bărbia.

— Dacă m-aş fi simţit aşa, nu mai făceam dragoste cu tine şi a doua oară.

Buzele lui se despărţiră, într-un uşor surâs.

— Am scăpat ca prin urechile acului.

Amy se întrebă ce voia să spună, după care se lăsă pe spate, ghemuindu-se lângă el, sub plapumă. Josh întinse un braţ pe sub capul ei şi o sărută pe păr.

— Deci, Andy a fost primul bărbat din viaţa ta? întrebă el.

— Nu.

Din felul cum se opriră degetele cu care îi mângâia părul, Amy îşi dădu seama că îl surprinsese.

— Am avut un prieten, în colegiu, dar n-a durat mult.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Amy ridică din umeri.

— Nu eram destul de focoasă pentru el. N-aveam destulă energie. M-a părăsit.

— *El* te-a părăsit pe *tine?*

— Şocat mai pari! râse ea.

— *Sunt* şocat.

Şi ea fusese, la început. De fapt, în acea perioadă, incidentul fusese considerabil de usturător, şi jignitor pe deasupra. În cele din urmă, găsise o ironie amară în afirmaţia lui Brad că nu era destul de focoasă, iar trădarea lui îi provocase o suferinţă intensă. Prima tentativă de dragoste o învăţase să nu cauzeze niciodată o asemenea durere cuiva, dacă putea s-o evite, aşa că se simţise şi mai prost când ea îi frânsese inima lui Andy. Una peste alta, experienţele ei o convinseseră să ţină bărbaţii la distanţă, ceea ce-i fusese destul de uşor, cu cei câţiva indivizi prietenoşi care trecuseră prin viaţa ei. Sau, cel puţin, îi fusese uşor până la Josh. Deja se ţinea agăţată cu o mână deasupra unei noi genuni de sentimente intense şi numai Dumnezeu ştia cum avea să scape cu viaţă.

— Acum, îmi cunoşti toate secretele întunecate, spuse ea.

— Ba nu, răspunse încet Josh. Nu pe toate.

Se răsuci în braţele lui, pentru a-i vedea chipul, dar acesta n-o lămuri cu nimic.

— Ce-ar mai fi?

O atinse cu un deget deasupra inimii, iar Amy simţi contactul rece ca pe o piatră căzând într-un lac, pentru a propaga unde şi vibraţii prin toată masa apelor întunecoase.

— Cum de încă mai poţi fugi de mine? o întrebă el.

Se înfioră.

— N-a fost decât un picnic, Josh.

— Ştii tu la ce mă refer.

— Oare de ce am senzaţia că discutăm despre două lucruri diferite? întrebă ea.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

Josh stinse iar lumina şi ridică mâna spre luminator, iar Amy îi urmări degetul cu care arăta Ursa Mare. Apoi, mâna lui indică ultimele două stele ale constelaţiei, a căror linie se prelungea până la ultima stea din coada Ursei Mici.

— Ştii ce-i aia? o întrebă.

— Steaua Polară.

— Greşit. Aia e Steaua Kita. Nu răsare şi nu apune niciodată. Este mai puternică decât soarele sau luna, fiindcă e neschimbătoare.

Amy zâmbi în întuneric, absorbită de calitatea magică a vocii lui. Întotdeauna îi plăcuse Steaua Polară şi-şi putea imagina cât de semnificativă fusese pentru el în timp ce creştea, ştiind că pe cer strălucea o stea cu numele lui.

— Deci, Steaua Kita eşti tu?

— Nu. E ceea ce caut.

Un sentiment de deprimare îi învălui inima. Ea nu era neschimbătoare. Era ghid de canoe, sălbatică şi liberă, nepriponită de niciun fel de relaţii care ar fi putut-o ţine pe loc. Nu era *pregătită* să fie constantă, oricât de extraordinar la pat ar fi fost Josh. Iar el nu-i putea cere aşa ceva. Tăcerea se prelungea, devenind încordată, dar Amy nu ştia cum să răspundă. Nu-i putea vedea chipul, în întuneric.

— Şi, pe această notă tristă… spuse el, ironic.

— Doar nu pleci?

O sărută uşurel şi începu să se ridice.

— Trebuie să decolez. Nu vreau ca fetele să nu mă găsească acasă, când se trezesc.

Amy se ridică, privindu-l cum îşi lua şi trăgea pe el pantalonii. Îşi puse şosetele, apoi se legă la şireturi. „Rămâi cu mine”, îl rugă, în gând. „Măcar până răsare

soarele”.

Josh se uită prin dormitor, apoi îi zâmbi.

— Mi-am lăsat cămaşa jos. Nu te deranja.

Nici nu dorea aşa ceva. Nu dorea decât ca Josh să se culce la loc. Dar nu putea rosti aceste cuvinte, ştiind că el trebuia să se întoarcă la fiicele lui.

Capitolul 7

Dracu’ să le ia pe toate! Nu văzuse cât de incredibil făceau dragoste? Chiar nu însemna nimic pentru ea? Strângând în mâini mica manşă a hidroavionului, înjură până îşi epuiză tot vocabularul, iar atunci o luă de la început.

Ajunsese aproape de casă, când soarele răsări deasupra orizontului. Deşi era una dintre cele mai superbe aurore pe care le văzuse în viaţa lui, abia dacă o observă.

Şi Andy! Blestemată să-i fie pielea aia integră şi harnică. Nu era o nenorocire că Andy o cunoscuse pe Amy înaintea lui. Ceea ce-l omora pe Josh era faptul că Andy încercase, în esenţă, s-o cucerească pe aceeaşi cale, prin sex. Atâta despre originalitate. Iar dacă iubiţelul din oraşul natal nu reuşise, ce şanse îi mai rămâneau lui?

— Mă rog, cel puţin n-am făcut-o să se simtă goală pe dinăuntru, bombăni el cu glas tare. Bravo mie!

Ameriză cu avionul pe Blue Gill Lake şi rulă spre locul rezervat de la debarcader. Apoi, răsuci cheia în contact, se prăvăli înainte şi, frânt de oboseală, îşi rezemă bărbia de mâinile împreunate, cu ochii spre soarele ce răsărea, prin micul parbriz. Ar fi trebuit să fie înviorat, după o noapte de sex cum de ani de zile, poate niciodată, nu mai avusese. Ar fi trebuit să-l fascineze ideea că era combinat cu cea mai îmbătătoare, cea mai vrăjitoare, cea mai iritantă femeie pe care o cunoscuse în viaţa lui. Şi când colo, îl chinuia o singurătate intensă şi hulpavă, ameninţând să-l devoreze. O dorea atât de tare, încât

simţea o durere fizică, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că trebuia să se fi aşteptat ca dragostea cu ea să nu fie de ajuns. De ce se mira că nici măcar o dată nu-i şoptise că-l iubea? Nici chiar când se pierduse în acel abandon total, când nu i-ar mai fi putut lua în serios cuvintele, nici măcar ca minciună sau de complezenţă, nu scosese o vorbă despre iubire.

— Te caută cineva, Amy! strigă Larry, de pe treptele biroului. A spus că aşteaptă până vii la telefon.

În faţa Bufetului lui Dinah, unde ajuta la mutarea unei mese într-o zonă umbrită, Amy întoarse capul spre Larry şi simţi că o străbătea un tremur de nerăbdare. Zilnic primea câte o duzină de telefoane, dar după palpitaţiile din stomac ştia deja că nu putea fi decât Josh. Îi simţise lipsa, după ce o sunase, în timpul săptămânii, iar când îi telefonase şi ea, nu găsise decât robotul.

— Du-te, spuse Dinah. Mai departe mă descurc singură.

În timp ce se grăbea spre birou, Amy simţi un val de nelinişte, ştiind că succesul firmei Home Trail Outfitters era şi pentru Dinah aproape la fel de vital ca pentru Rex. Observă că Rex se afla în atelierul de reparaţii, semn sigur că şi el era îngrijorat, întrucât rareori lucra în atelier în timpul zilei.

Când intră repede în birou, văzu că acesta era gol pentru moment şi se grăbi să ridice receptorul, în camera din fund.

— Amy la telefon, spuse.

— Eu sunt, Josh.

O podidi un val de plăcere şi uşurare, şi se întoarse puţin spre perete, pentru a putea vorbi fără ca Larry s-o audă. În încăperea spaţioasă din spate, unde se aflau câteva mese şi birouri, alţi doi angajaţi studiau o hartă, cu glasurile răsunându-le înfundat.

— Ce e? întrebă ea.

— Ce-ai făcut cu barca de hârtie pe care ţi-am dat-o? N-am văzut-o, la tine acasă.

Tonul lui prietenos şi intim o ducea la kilometri întregi distanţă de locul unde se afla, aşa că închise ochii, pentru a se simţi şi mai aproape de el.

— E în living, răspunse. Pe consolă. Cum ţi-a plăcut crema?

— Ar fi trebuit să iau toată oala. Vreau şi eu reţeta.

Amy zâmbi în receptor, deschizând din nou ochii.

— Va trebui să i-o ceri maică-mii.

— Când pot s-o cunosc?

Simţi în pântec o stranie senzaţie de plutire şi-şi privi intens unghiile. Trebuia să-şi împingă pieliţele înapoi.

— Nu obişnuieşte să zboare încoace tocmai de la Dublin pentru a da reţete.

— Dacă aş ruga-o eu, ar veni?

Să ştii că da, îşi spuse Amy.

— Hai că eşti absurd.

— Să zicem, începu el, că mama mea ar muri de curiozitate să te cunoască, dacă nu te-ar fi întâlnit deja.

— Nu toate mamele sunt la fel de curioase.

— Ba sunt, când copiii lor, fie ei şi oameni în toată firea, lipsesc de-acasă toată noaptea. Şi-n plus, mi-ar face plăcere s-o cunosc pe mama ta.

— Pe-asta am şi înţeles-o. Numai pentru atâta lucru m-ai sunat?

Josh râse.

— Vreau să ne înscrii pentru o croazieră cu canoea, pe mine şi pe fete. Una cu tine ca ghid.

Prin plămâni îi năvăli un val de energie pură, tăindu-i respiraţia.

— Îmi pare rău, spuse ea. Toate locurile sunt rezervate, până la sfârşitul lui august. Trebuia să-mi spui mai dinainte.

— Înainte, nu te cunoşteam. Nu ne poţi strecura şi pe noi, undeva?

Amy îşi îndesă mâna în buzunarul şortului. Revedea rapid în minte o serie de gânduri fără legătură între ele: Josh şi fiicele sale aveau să fie responsabilitatea ei. În patul ei, Josh arăta ca un zeu. Nici în ruptul capului nu s-ar fi urcat în aceeaşi canoe cu el.

— La ce durată te gândeai?

— Două săptămâni?

Se apropie de calendar şi parcurse pătrăţele lunii iulie, toate pline cu numere ale excursiilor. Trei oameni în plus ar fi însemnat o sarcină de canoe completă, iar majoritatea excursiilor de o noapte erau deja ocupate până la capacitatea de patru canoe. Privind încruntată un număr, puse degetul pe o excursie însemnată cu cerneală violetă, în timp ce căuta într-o agendă.

— Ai intenţii serioase? îl întrebă.

— De ce, ai găsit ceva?

— Păi, nu ştiu dacă te-ar interesa. Am programată peste două săptămâni excursia unei tabere de muzică, cinci adolescenţi şi pedagogul.

— Ce e, un cor, sau aşa ceva?

— Uneori. În fiecare an vin alţii. Săptămâna trecută, pedagogul m-a sunat ca să mă anunţe că vor fi mai puţini şi n-are nimic împotrivă să-i combin cu un alt grup.

— Nu există nicio şansă ca să mergem numai tu, eu şi fetele?

Amy râse la auzul tonului rugător, scrutând calendarul plin.

— Numai dacă vrei să încerci în septembrie. Telefonul ăsta sună de sare din furcă. Cred că publicitatea îşi arată roadele, şi nici reclamele de la om la om nu stau mai prejos. Cred că Rex are cel mai bun an dintotdeauna, şi asta nu-i tot.

— Ar trebui să fie mulţumit.

Amy era de aceeaşi părere. Dar Rex, care ieşise din atelierul de reparaţii, se uita spre lac, arătând oricum numai fericit nu. Privindu-l prin fereastră, Amy simţi un

fior de teama A, ca şi cum i-ar fi scăpat ceva, ar fi uitat ceva important.

— Ce fac Chloe şi Hannah? întrebă ea, absentă.

— Hannah, bine. Chloe, mă rog, nu prea bine.

Amy uită pe dată de Rex, atentă la glasul lui Josh.

— Ce vrei să spui?

— Iar are probleme.

În voce i se auzea oboseala şi îngrijorarea; părea aproape alt om.

— La şcoală se prezintă mai bine, dar când ajunge acasă, se prăbuşeşte. Ieri s-a înfuriat aşa de rău, încât şi-a scos ochelarii şi a dat cu ei de perete.

— O, nu, murmură ea, cu un junghi de vinovăţie, ca şi cum ar fi fost într-un fel vinovată. Şi ce-ai făcut?

— I-am spus să urce în camera ei şi să se liniştească. Altceva, ce puteam face?

Nici ea nu ştia ce să-i răspundă.

— Şi şi-a revenit?

— Într-un târziu. Au venit părinţii mei la cină şi s-a mai înveselit puţin. Nu ştiu ce să zic, Amy. Trece printr-o perioadă grea. Am discutat despre ea cu psihiatra şcolii, care mi-a spus că, având în vedere toate aspectele, genul ăsta de comportament nu e neobişnuit.

— Crezi că excursia cu canoea e o idee bună? îl întrebă.

Josh nu răspunse imediat.

— Dacă n-aş crede, n-aş propune-o.

— Scuză-mă.

— Perfect, spuse el. Când e weekend-ul ăla liber? Peste două săptămâni? Înscrie-ne. Ne vedem atunci.

Deşi nu-i trânti telefonul în nas, nici mult nu mai avea.

Dimineaţa zilei de doisprezece iulie se ivi caldă şi fără vânt, cu o prognoză meteo care anunţa averse de ploaie spre seară şi temperaturi medii. Amy se afla deja la

firmă, ajutând la încărcarea canoelor în trailer şi împachetarea pachetelor cu raţii de mâncare şi a echipamentelor de camping.

Tocmai îşi punea harta şi busola într-o cutie de plastic, când în parcare intră furgonul de la tabăra muzicală. Aproape imediat în urma lui, apăru şi microbuzul lui Josh.

Walsh Harrison, un celebru trompetist din Twin Cities, deschise portiera furgonului, adresându-i lui Amy un zâmbet deznădăjduit. La vederea lui, simţi că inima îi devenea mai uşoară, ştiind din experienţă că în tot timpul drumului avea să râdă de umorul lui strengăresc. Pe Walsh îl urmau cinci adolescenţi – două fete şi trei băieţi – politicoşi şi atenţi, părând să se priceapă mult mai mult la săli de recital decât la navigaţia pe râuri.

— Bună, Walsh, îl salută Amy.

— Salut, Aim. Slavă Domnului că eşti tu. Ce zici, o ştergem şi-i lăsăm pe puştii ăştia cu ochii-n soare?

O sărută amical pe obraz, zgâriindu-i pielea sensibilă cu barba lui neagră. Adolescentele îi arătară cu degetul, şuşotind surescitate între ele.

Zâmbind, Amy îi dădu un brânci vesel.

— Am de făcut o muncă de bărbat. Iar tu arăţi exact ca un încurcă-lume.

— Uite-acolo, arătă el cu degetul mare spre cei cinci adolescenţi. Am adus şi piticii cu mine. Jason, Spus, Monica, Suzi şi Homer.

Râzând, tinerii se apropiară să dea mâna cu ea. Toţi cinci erau instrumentişti clasici, doi violonişti, doi violoncelişti şi un percuţionist, extenuaţi după repetiţiile de câte şase ore pe zi, în tabăra lor muzicală cu program intensiv. Noaptea petrecută în sălbăticie era menită să-i învioreze, pentru ca în restul şederii în tabără să-şi poată plasa studiile într-o perspectivă nouă. Amy îi puse la treabă, cu încărcatul echipamentelor, apoi îl învrednici pe Walsh cu încă un zâmbet. În ultimii patru ani, îl văzuse cu

plăcere însoţindu-i pe tinerii din taberele de muzică şi nu putea să nu-l admire. Puţini trompetişti de înaltă clasă ar fi lucrat pe mai nimic ca să inspire o adunătură de liceeni.

Walsh se uită peste umărul ei, iar Amy se întoarse, pentru a-i vedea pe Josh, Chloe şi Hannah de cealaltă parte a furgonului.

— Uite şi restul grupului, spuse ea. Să vă fac cunoştinţă.

Josh şi Walsh îşi strânseră mâinile, fetele salutară, iar tinerii instrumentişti schiţară câteva gesturi scurte. Chloe şi Hannah aveau la gât binocluri identice, mici şi colorate, iar Amy bănui că le primiseră cadou anume pentru acea călătorie. Hannah îl ridică pe al ei, aşteptând să fie admirat, iar Amy o îmbrăţişă grăbită.

— Salut, îi spuse ea lui Chloe, cu braţul încă pe după umerii lui Hannah. Mă bucur să te văd. Ai să te uiţi după păsări?

— Mhm, făcu Chloe. Şi la stele.

Zâmbind, Amy nu se putu abţine să-i ciufulească părul blond-închis.

— Îţi pot arăta o mulţime de constelaţii. Ştiu multe despre ele, de la tatăl meu.

Amy ridică privirea spre Josh şi simţi un fior de atracţie şi nelinişte. Era pentru prima oară când îl vedea, după două săptămâni, fără nimic altceva decât neplăcutele mesaje telefonice, şi-şi dorea să-i fi putut spune mai mult decât un simplu salut. Părea relaxat şi în largul lui, urmărindu-i mişcările cu o privire sigură şi gânditoare.

— Îmi pare bine că te văd.

În vocea ei înceată nu mai rămăsese nimic din volubilitatea cu care le vorbise lui Walsh şi celorlalţi.

Un moment, Josh o studie intim, apoi zâmbi.

— Asemenea.

Amy simţi că-i creştea inima de uşurare. Mai târziu, îşi spuse. Aveau să discute mai târziu.

La fel ca şi ceilalţi ghizi, Amy execută cu grupul o

şedinţă de orientare, care includea lecţii scurte ale mişcărilor cu pagaia, măsurile necesare dacă barca lua apă, modul de a sta şi a se mişca în canoe, echipamentele de salvare şi cartografierea traseului. După o ultimă pauză, pentru a merge la toaletă, a se unge cu loţiuni de soare şi contra insectelor şi a rezolva ultimele formalităţi cu Walsh şi Josh, toţi zece se urcară într-un microbuz, împreună cu Rex, care-i duse la locul de îmbarcare şi-i ajută să descarce canoele din trailer.

Pregătirile păreau laborioase dar, o dată lansaţi la apă, văzură că meritau cu prisosinţă efortul. Amy simţi înviorarea colectivă, pe când toţi îşi dădeau seama că porniseră. Whooping Lake, un lac prelung şi îngust, mărginit de brazi ce creşteau pe pante blânde, era un punct de start perfect, fiind nu numai de o frumuseţe răpitoare, ci şi destul de comod pentru a-i încuraja pe începători, în timp ce înaintau treptat spre capătul celălalt. Glasurile răsunau limpede peste apă, canotorii mai pricepuţi tachinându-i sau îndrumându-i pe novici.

La început, Amy urmări atentă grupul lui Walsh, dar nu peste mult îi lăsă s-o ia înainte, câte trei în fiecare canoe, pe când ea şi Josh veneau din urmă cu ultimele două. Stătea la pupa uneia, cu Hannah la prova, iar Josh şi Chloe se aflau în cealaltă. La început, Hannah vâsli docilă, însă braţele ei mici obosiră repede, iar Amy nu se supără când începu să nu mai dea decât ocazional cu lopata prin apa bogată în fier.

În timp ce pagaia lui Amy despica lin valurile răcoroase, coborând şi ridicându-se cu răsuciri fără efort din încheietura mâinii, muşchii i se încălzeau plăcut.

Privind spre Josh, îl auzi încurajând-o încet pe Chloe să lopăteze cu mişcări mai prelungi. Fata se întrerupse pentru a-şi împinge ochelarii pe nas, apoi îşi cufundă din nou lopata în apă. În sinea ei, Amy era impresionată de atenţia şi dârzenia feţei. Reveni cu privirea spre Josh şi o străbătu fiorul unei descoperiri.

Vâsleau în acelaşi ritm. Ea şi Josh, în două canoe separate, lopătau exact cu aceeaşi viteză. O privea, cu un zâmbet enigmatic, pe când bărcile pluteau paralel peste apa albastră, netedă ca oglinda. Când Amy se opri un moment să se odihnească, rezemându-şi lopata pe genunchi, Josh se întrerupse şi el, strigându-i lui Chloe să se oprească. Parcă legate între ele cu funii nevăzute, bărcile alunecau în tăcere împreună, iar soarele se reflecta în stropii mici ce picurau de pe pagaiele lucitoare, lăsând dâre pe apă.

— Mamă! exclamă ea.

— Te pricepi, constată Josh. E firesc să te văd aici.

— Nici nu-i de mirare. O fac de-o viaţă.

Niciodată nu mai trecuse printr-o asemenea fericire, în croazierele ei cu barca. Începu să facă lucrul la care tânjea de două săptămâni. Îl sorbea din priviri: părul brunet, răvăşit de vânt; ochii uşor exotici; linia elegantă şi ironică a buzelor. Bărbia îi ieşea înainte, cu mândrie şi cutezanţă, iar gâtul bronzat şi puternic stătea într-o poziţie de graţie masculină. Umerii musculoşi se conturau clar pe sub tricoul negru, cu mâneci scurte, care lăsau să se vadă bicepşii şi antebraţele flexate de tonus muscular şi forţă reţinută. Fiecare parte din el exercita o atracţie magnetică, iar efectul asupra lui Amy era atât de puternic, încât putea să jure că propria ei canoe era trasă mai aproape de a lui, peste apă. Dintr-odată, i se făcu sete şi fu nevoită să-şi lingă buzele, ceea ce făcu privirea lui Josh să se oprească spre gura ei. Când reveni către ochi, Amy îi văzu pe chip o expresie aproape flămândă, care aproape o făcu să geamă.

În sinea lui, Josh blestema. Dacă i se păruse că două săptămâni fără ea fuseseră destul de neplăcute, patruzeci şi opt de ore împreună, fără s-o poată atinge, aveau să fie iadul pe pământ.

Şi Walsh. Dacă Walsh era un exemplu tipic al

indivizilor prietenoşi cu care-i plăcea lui Amy să se înhăiteze, era un miracol că nu renunţase de mult la ei. În doar treizeci de secunde, îl apreciase şi ajunsese la concluzia că între ei exista o atracţie absolut nulă, cel puţin din partea lui Amy. Simţi un val de plăcere când îşi dădu seama că nu avea niciun motiv de gelozie. În acelaşi timp, îl nemulţumea faptul că Walsh ştia despre Amy lucruri necunoscute lui, ceea ce intenţiona să rectifice cât mai curând.

— Walsh îţi spune Aim, remarcă el, în timp ce începeau din nou să vâslească.

— Adevăratul meu nume e Amelia. Majoritatea oamenilor îmi spun Amy, dar rudele şi câţiva prieteni mă numesc uneori Aim.

— Îmi place cum sună.

— Numele tău al doilea care e? îl întrebă ea.

— N-am niciunul. Mă numesc doar Joshua Kita, ridică Josh din umeri. Dar al tău?

— Amelia Gladys Larkspur. După cele două bunici ale mele.

— Şi eu am fost botezată după o bunică, interveni Chloe.

— Şi eu, după un câine, adăugă şi Hannah.

Josh râse.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Şi Hannah începu să povestească despre un câine care locuia lângă casa lor, în California. Trecu o vreme până când tatăl ei îi scoase din minte informaţiile reţinute greşit, iar între timp fetele relatară o serie de întâmplări din California, cu o amănunţime stânjenitoare. Deşi Amy nu puse nicio întrebare, Josh o văzu cum reţinea indiciile: ziua de naştere a lui Chloe, când Shannon trimisese un clovn-surpriză, pentru că nu putuse veni personal; caseta video din vacanţă pe care o înregistraseră pentru Shannon şi felul cum se uitaseră la ea mai târziu, ronţăind popcorn;

costumele de casă pentru Halloween, făcute de Josh cu ace de siguranţă la cusături.

La sfârşitul mesei, pe cer începuseră să se adune nori, aducând mai devreme întunericul. Amy îi informă pe toţi ce aveau de făcut dacă trăsnetele deveneau prea puternice, dar campamentul lor nu era expus, iar buletinul meteo prognozase doar averse, nu şi descărcări electrice. Când începu ploaia, dintr-odată şi cu stropi enormi, fetele o luară la fugă spre cort, înveselite. Josh merse cu Amy s-o ajute la trasul canoelor pe mal, întoarse cu fundurile în sus, ca să nu se umple cu apă. Walsh era ocupat să agaţe sacul cu provizii între doi copaci, unde nu-l puteau ajunge urşii şi ratonii. Ploua atât de tare şi zgomotos, încât Josh abia mai vedea, dar Amy nu făcea decât să râdă, în timp ce se grăbea să-l ajute pe Walsh.

— Du-te să vezi de fete! strigă ea.

— Ce-ar mai fi de făcut? întrebă Josh, prin ploaie.

— Asta-i tot. Du-te. Vin şi eu imediat.

Amy strânse ultimele noduri împreună cu Walsh şi, când ridică privirea spre sacul mare şi verde, suspendat între copaci, ploaia o lovi în plină faţă. Un fulger scăldă întreaga zonă, o clipă, în lumină albăstruie.

Alergând către cortul lui Josh, Amy desfăcu fermoarul de la intrare.

— Deschideţi, deschideţi!

În spatele ei străluci un fulger, chiar când intra, înainte de a închide fermoarul la loc. Fetele stăteau ghemuite pe câte un sac de dormit, cu lanternele în mâini, părând cam neliniştite, cu ochii mari şi gurile strânse. În spatele lor, Josh avea pieptul gol, iar Amy înţelese că tocmai îşi schimba cămaşa cu una uscată.

— A, scuze! exclamă ea. Pot să ies şi…

— Nu! se repeziră într-o clipă mâinile ambelor fete, apucând-o de braţe.

Deşi evita să-l privească pe Josh, concentrându-se

asupra ochilor rotunzi ai lui Hannah, era acut conştientă că, în imediata ei apropiere, el îşi lua cămaşa, fără a se grăbi deloc.

— Doar nu vă e frică de câteva tunete amărâte? întrebă ea.

— Nu, răspunse Hannah, deşi următorul bubuit o făcu să tresară.

Amy râse.

— Să vă povestesc eu cum e cu adevăratele tunete.

Şi începu o relatare despre altă noapte, când se pornise o furtună atât de cumplită, încât ea şi prietenii ei ieşiseră din cort, care era prea expus, pe o stâncă de granit, şi se aşezaseră pe vestele de salvare, înşiraţi prin pădure la distanţe unii de ceilalţi, făcând apelul după fiecare bubuitură pentru a se asigura că erau cu toţii nevătămaţi.

— Vorbeşti serios? întrebă Josh.

Amy dădu din cap, privind spre el, pentru a vedea că-şi luase o cămaşă verde din păr de cămilă, cu două buzunare pe piept. În penumbra din cort, culoarea părea aproape neagră, iar textura, apetisantă.

— Glumeşte, spuse Chloe.

— Ba nu glumesc deloc. Aşa, e mai sigur. Dacă rămâneam cu toţii într-un singur cort, iar cortul era lovit… *bum!* Se zicea cu noi. Iar curentul din sol e la fel de periculos ca trăsnetul.

Chloe privi neliniştită acoperişul oblic al cortului.

— N-ar fi mai bine să ieşim? întrebă ea.

Râzând din nou, Amy îi vorbi pe cel mai încurajator ton:

— Nu. Locul ăsta e perfect sigur şi, dacă ascultaţi, veţi auzi că tunetele se îndepărtează deja.

Cu expresii preocupate, fetele ascultară atente; în jur, ploaia era atât de puternică, încât acoperea orice alt sunet. Deodată, în jurul lor explodă o străfulgerare de lumină, cu tunetul răsunând în aceeaşi clipă, iar Hannah

ţipă. Sări în picioare şi-şi aruncă braţele pe după persoana cea mai apropiată: sora ei. Deşi nici ea nu părea în apele sale, Chloe îi acoperi ochii cu mâna, strângând-o la piept.

— Nu-i nimic, Hannah, spuse ea.

Hannah o cuprinse şi mai strâns, cu faţa îngropată la pieptul ei. Când Josh se apropie, Chloe se aşează puţin mai dreaptă, clătinând din cap.

— Am eu grijă.

Amy văzu surprinderea lui Josh, care însă se relaxă imediat. Ultimul tunet fu urmat numai de bubuituri mai slabe, şi le ascultară cum se îndepărtau în timp ce ploaia continua să şiroiască în jurul cortului. Hannah se lăsă moale lângă Chloe şi, după alte câteva momente, Chloe îşi puse ochelarii într-un pantof şi amândouă se ghemuiră în sacii de dormit, una lângă alta, cu capetele pe aceeaşi pernă.

Josh rezemă o lanternă în sus, astfel încât să lumineze colţul acoperişului, răspândind doar atâta lumină cât să creeze o atmosferă plăcută, dar fără a le tulbura somnul.

Amy tocmai se pregătea să plece, când Chloe ridică iar capul, privind-o cu ochii mijiţi.

— Rămâi pe-aproape?

Simţi un junghi prin inimă şi se aplecă înainte, netezind blând părul feţei după ureche. Fără ochelari, Chloe era de o frumuseţe fragilă, cu ochi mari, având un aer bântuit în semiobscuritatea cortului, iar Amy fu mişcată în chip straniu de un dor pe care nu şi-l putea explica.

— Voi fi alături, spuse ea încet. Dorm cu Monica şi Suzi, în cortul vecin. Ascultă, li se aud vocile.

Într-adevăr, de vreme ce ploaia slăbise, căzând doar cu stropi rari, auziră râsete încete din celelalte corturi, unde cineva cânta o baladă lentă. Chloe zâmbi, culcându-se la loc.

— Noapte bună, mai spuse ea.

Amy se aplecă şi o sărută scurt pe frunte.

— Noapte bună, iubito.

O sărută şi pe Hannah.

— Vise plăcute.

— Aşa ne zicea şi mama, murmură Chloe, dar numai ca o constatare, fără nimic trist sau provocator. Vise plăcute, Amy.

Simţi un nod în gât şi înghiţi cu greu, evitând privirea lui Josh. Ieşi din cort de-a-ndărătelea şi se opri un moment, încercând să-şi limpezească minţile şi să se orienteze în întuneric. Furtuna lăsase pe cer crâmpeie cu stele, iar umezeala proaspătă făcea ca totul să pară verde şi sălbatic, în întuneric.

Cuprinzându-şi pieptul cu braţele, porni cu paşi uşori prin întuneric, spre malul de granit, căutându-şi singurătatea. După ce scoase o vestă de salvare de sub o canoe, găsi o zonă adăpostită pe ţărm, nu departe de tabără, şi se aşeză pe perna improvizată. O adiere foşni printre brazii canadieni, pinii şi molizii din spatele ei, desprinzând câţiva stropi de apă, înainte de a se linişti din nou. Norii continuau să alerge pe cerul nocturn, dar la răsărit erau luminaţi de lună, cu o aură ireală, întinzând peste lac o peliculă iridescentă. Tabloul era atât de frumos şi de solitar, încât numai se frânse de o durere inexplicabilă. Se cutremură din nou, dorindu-şi să-şi fi luat un pulover, după care, pregătită să se confrunte cu confuzia emoţională care-i zguduia inima, îşi îngropă faţa între genunchi.

Din întuneric se auzi un glas calm:

— Locul acesta e liber, vă rog?

Capitolul 8

Când Josh o văzu uitându-se peste umăr şi ridicându-şi ochii căprui şi umezi spre ai lui, toate moleculele de apă suspendate în aerul umed şi răcoros îşi aliniară dintr-odată

sarcinile, răspândind o reţea electrică de precizie în spaţiul dintre ei. O simţea în fiecare fir de păr de pe ceafă, în aerul pe care-l respira şi în foamea crudă care se împingea la suprafaţa inimii. La dracu', îşi spuse, nu putea face nimic pentru a-i controla efectul asupra lui.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

— Te-am urmărit.

Întinse alături o prelată, plasticul foşnind pe firele lungi ale ierbii ude, apoi îşi aşternu deasupra sacul de dormit şi se aşeză. Foarte subtil, Kita, gemu el în sinea lui. Dar, când întinse braţele spre ea, Amy se ridică de pe vesta de salvare pusă în chip de pernă şi i se alătură pe sacul de dormit, cuibărindu-se la pieptul lui. Josh îşi coborî palmele peste braţele ei şi simţi că tremura.

— Ţi-e frig?

— Puţin.

Îşi luase un pulover peste cămaşa din păr de cămilă; şi-l scoase şi o înveli cu el. Apoi, când îşi potrivi nasul pe umărul şi gâtul ei, simţi mirosul propriilor lui rufe curate, de un erotism straniu. Ca şi cum ar mai fi avut nevoie şi de alte stimulente.

— E mai bine aşa?

Amy dădu din cap.

— O, Josh, murmură ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Ce dor mi-a fost de tine.

Simţi scrâşnind prin el un triumf sălbatic. Perioada de despărţire nu fusese lungă, în plan general, dar suficientă pentru a observa dacă Amy o resimţea cât de cât.

— E firesc, răspunse el.

O strânse cu putere, luând-o pe genunchi, iar apăsarea uşoară a pieptului ei peste al lui îl făcu să închidă ochii. Când privi din nou în jos, faţa ei era foarte aproape, în penumbră, şi-i văzu deschizătura întunecată dintre buze, invitându-l s-o sărute.

— Unde sunt ţânţarii? întrebă el.

— Ploaia şi frigul i-au mai potolit, pentru moment.

— Ceilalţi sunt cu toţii în corturi?

— Acolo erau, când am plecat.

— Fetele au adormit. I-am cerut lui Walsh să stea cu urechea ciulită la ele.

Îi luă o mână într-ale lui şi îi mângâie degetele în lung, cu degetul mare. Cum putea fi atât de delicată şi, în acelaşi timp, atât de puternică? În cort se întâmplase un lucru intens, când Amy se aplecase să le sărute de noapte bună pe fetele lui. Erau prea mici ca să se culce în fiecare seară fără o mamă lângă ele, iar Amy ar fi fost o mamă extraordinară, dacă şi-o îngăduia. Înlătură ideea din minte, nedorind să dea frâu prea liber viselor. Trebuia să-i fie de ajuns faptul că o avea lângă el, că o putea ţine în braţe.

— Ai văzut cum se purta Chloe cu Hannah? întrebă ea, cu vocea abia mai tare decât o şoaptă în lumina lunii.

Dădu din cap, privind-o îndeaproape.

— Cred că seara asta a fost pentru ea un soi de răspântie.

Deşi nu ştia cum să descrie ceea ce simţise văzându-le pe fete atât de apropiate una de alta, avusese o senzaţie de excludere. Era o durere pe care o mai trăise demult, când fusese eliminat din viaţa lor în urma divorţului. Acum, amintindu-şi-o, ştia că alinarea pe care şi-o oferiseră Hannah şi Chloe una celeilalte era un tribut discret adus creşterii şi supravieţuirii, şi mai ştia că, în ultimă instanţă, apropierea între surori n-avea să-i reducă niciodată importanţa, ca tată al lor. Expiră încet, trăgând-o pe Amy mai aproape.

— Cresc atât de repede, încât mă uimesc. În doar trei luni, de când sunt cu mine, s-au schimbat atât de mult.

— Eşti un tată bun.

Complimentul lui Amy însemna mult pentru el. Dragostea pe care o simţea pentru Chloe şi Hannah era feroce, complexă, plină de dezamăgirile trecutului şi speranţele de apropiere viitoare. Aveau să reprezinte

întotdeauna cel mai important punct focal din viaţa lui.

În canoea de lângă cea a lui Amy, Monica îşi controla porţiunile nebronzate ale pielii, răsucindu-se în bikini pentru a-şi privi spatele, peste umăr. Suzi, la pupa bărcii, spuse ceva neauzit de Amy şi amândouă se prăpădiră de râs, făcându-l pe unul dintre băieţi să strige o glumă pe seama femeilor bărbătoase. Monica lovi cu pagaia în apă, stropind spre cealaltă canoe, iar băieţii râseră şi mai tare.

Amy simţea atmosfera de camaraderie dintre canotori şi ştia că avea să regrete sfârşitul acelei expediţii. În timp ce luaseră micul dejun, strânseseră tabăra şi lopătaseră pe primele lacuri ale traseului de dimineaţă, bancurile nu mai conteniseră, unele fiind la adresa ei şi a lui Josh. Cumva, adolescenţii percepuseră reacţiile dintre ei şi, aruncând priviri caustice către Walsh, fluierau acum primele note ale unei melodii pe care Amy o recunoscu drept „Ţiganul hoinar”. În întortocheatul limbaj codificat al tinerilor, îl desemnau clar pe Walsh ca fiind învins. Băiatul cel mai înalt reluă melodia, iar fetele hohotiră.

— Asta-mi aminteşte să-i strâng pe toţi de gât, când debarcăm, strigă Walsh, de la postul său de pasager. Muzicieni talentaţi, vezi să nu!

Fiecare dintre cele patru canoe avea locuri pentru câte doi vâslaşi şi un „pasager”, care lenevea la mijloc, fără lopată. Walsh stătea într-o canoe propulsată de doi dintre băieţi, în timp ce Amy şi al treilea băiat, Homer, vâsleau în următoarea. Monica şi Suzi o adoptaseră pe Chloe ca pasageră, iar Josh şi Hannah lopătau în cea de-a patra barcă. Înaintau încet, dar mai în faţă lacul se îngusta sub forma unui mic râu care avea să-i poarte pe lângă o râpă abruptă, cale de opt sute de metri, până la lacul următor şi ultimul.

— Dacă râul s-a umflat prea tare din cauza ploii, să trageţi neapărat la mal înainte de a ajunge acolo! strigă Amy. Există un loc de acostare, pe dreapta. Uitaţi-vă după

semnul de pe un brad, deasupra unei limbi de nisip. Nu se poate să nu-l observaţi.

În zorii zilei, îi instruise pe toţi în legătură cu traseul pe care-l aveau de parcurs şi nu-şi făcea griji; se dovediseră a fi responsabili şi demni de nădejde, cu autodisciplina pe care şi-o formaseră ca instrumentişti.

— Dacă ne ciocnim de peretele de granit, înseamnă că am depăşit limita, da? strigă Walsh.

— Exact, răspunse Amy.

— Hai o-ntrecere până la acostare, propuse Monica, de la prova canoei fetelor.

Chloe începu să fredoneze într-un ritm propriu vâslaşilor, iar fetele porniră cu entuziasm, muşchii lor tineri şi puternici lansând cu viteză canoea.

— Hai băieţii, după ele! îi încurajă Walsh.

Amy simţi o undă de emoţie, în timp ce toate celelalte trei bărci se luau după prima, străbătând lacul cu o viteză surprinzătoare. Simţea jocul muşchilor în braţe şi antebraţe, în timp ce-şi sincroniza mişcările după cele ale lui Homer, adolescentul de la prova.

— Şi! strigă ea şi, simultan, îşi mutară încrucişat pagaiele dintr-o parte a bărcii în cealaltă.

Pe ambele maluri ale lacului, lizierele de brazi se apropiau şi, peste sunetul vâslitului, Amy auzi vuietul unui curs de apă. Deşi era înfundat şi îndepărtat, ceea ce putea însemna acel zgomot îi deşteptă pe loc temerile.

— Staţi aşa! Monica şi Suzi! strigă ea. Opriţi!

Dar fetele n-o auziră, luând-o cu mult înaintea celorlalţi, cu pasagera lor mai uşoară. Băieţii din aceeaşi canoe cu Walsh încetiniră primii, iar Amy aruncă o privire în urmă, pentru a vedea expresia de amuzament a lui Walsh devenind nedumerită, pe când începea să înţeleagă că era ceva în neregulă.

Pe sub fundul canoei, Amy simţea curentul slab al lacului accelerând, pentru a intra pe matca râului, şi imediat văzu locul de acostare, însemnat clar la dreapta,

pe un copac răsturnat peste limba de nisip. Dar canoea fetelor plutea într-o direcţie greşită, reieşind că nu-l observaseră, iar Amy strigă după ele:

— Trageţi dreapta!

Îşi înfipse lopata în apă, pentru a le ajunge din urmă.

— Hei! Trageţi dreapta!

Din barca sa, la o jumătate de lungime mai în spate, Josh scoase un strigăt furios:

— Chloe!

Amy îi văzu fiica răsucindu-se pe locul pasagerului, cu ochii dilataţi de mirare, dar cu toate că înţelese strigătul lui Josh de a trage la mal şi arătă spre locul de acostare, era deja prea târziu pentru ca fetele mai mari să cârmească barca spre dreapta, în afara oricărui pericol.

— O, nu! exclamă Amy. Lopătează cât poţi de tare! îi strigă ea lui Homer, aflat la prova. Mergem după ele!

Aruncă o privire spre Josh.

— Voi, trageţi pe dreapta. Râul e prea umflat.

— Venim şi noi! răspunse el. Hannah, bagă pagaia-n apă!

— Nu, Josh! E prea năvalnic! Acostează! Dă-i înainte, Homer!

În clipa următoare, fu prea târziu ca să mai privească în urmă, căci lacul se învolbură pe neaşteptate şi canoea fu propulsată înainte, pe cursul râului. Apa gonea pe lângă peretele de granit, mai sus cu un metru şi jumătate decât cota obişnuită, iar lui Amy i se puse în gât un nod de teamă. Mai navigase de multe ori pe ape înspumate, dar niciodată cu o canoe încărcată şi cu un vâslaş fără experienţă la prova. Deşi era cu siguranţă speriat, Homer lopăta sigur şi cu putere, atent la stânci. Singura cale de a străbate un râu năvalnic era aceea de a vâsli mai repede decât curentul, cu suficientă viteză pentru a putea cârmi, căci dacă încetineau cât de cât, râul avea să-i poarte aiurea, pe cursul lui propriu, lăsându-i fără niciun control asupra bărcii.

Amy cunoştea locul unde apa curgea spre un perete de granit, înainte de a coti brusc la dreapta, şi în timp ce se apropiau, bătăile inimii i se accelerară de groază. Făcea tot ce putea pentru a ţine canoea sub control şi ştia că cele două adolescente, aflate doar puţin mai în faţă, ascunse vederii ei, nu aveau nicio şansă de a trece cu bine.

În clipa următoare, le văzu.

La o sută de metri în faţă, canoea fetelor se înclinase într-o parte şi era pe jumătate plină cu apă. Monica şi Suzi căzuseră şi se ţineau de margine, disperate. Chloe încă se mai afla pe locul pasagerului, dar canoea fiind aplecată şi umplută parţial cu apă, o păştea pericolul de a fi trasă în aval imediat ce barca ieşea din vârtejul care o prinsese. Canoea lui Amy şi Homer gonea atât de aproape de peretele din granit, încât ar fi putut să-l atingă cu mâna stângă. Aşa cum prevăzuse, curentul de lângă perete se repezea drept în vârtejul care răsucea barca fetelor, şi îl simţi pe Homer cooperând cu ea pentru a scoate canoea de pe axul râului, spre cercul vâltorii.

— Aici! strigă ea, apucând-o pe Chloe de mână, pentru a o trage peste bord, lângă genunchii ei. În clipa următoare, o prinse pe Monica de vestă, iar Homer îşi încleştă mâna de a lui Suzi. În momentul când fetele dădură drumul canoei naufragiate, aceasta scoase un trosnet ameninţător şi fu absorbită încet în curent, iar apele albe o rostogoliră dincolo de cotul râului.

Amy o privi pe Monica în faţă, observându-i trăsăturile desfigurate de spaimă. Fata se răsuci în vesta de salvare, pentru a se agăţa mai bine de bordul canoei, iar barca se aplecă primejdios într-o parte. Ţipând, Chloe se repezi în latura cealaltă. Amy se opinti înapoi, ţinând-o din răsputeri pe Monica de mână.

— Tu mai întâi! răcni ea la Homer. Trage-o pe Suzi la bord!

Tânăra îşi ridicase deja un genunchi peste copastie şi, după încă un efort, fu în canoe, aducând după ea şi un

mic val de apă.

— Bine, acum tu, se întoarse Amy spre Monica. Nu te arunca prea tare.

Canoea se lăsase atât de adânc în apă, încât bordurile abia mai ieşeau deasupra cu vreo cinci centimetri. Monica se rostogoli în canoe ca un peşte, înghesuindu-se în spatele lui Chloe. Amy ar fi vrut să arunce unul dintre saci, dar nu putea ajunge la ei, cu fetele în faţa sa, şi se temea să facă mişcări de prisos, pentru a nu dezechilibra barca.

Privi spre malul abrupt, dar suprafaţa stâncoasă nu conţinea nicio ieşitură de care să se agaţe şi înţelese că pe acolo nu puteau urca. Dacă li se arunca o frânghie de sus, ar fi avut şanse, dar Josh şi ceilalţi, dacă acostaseră, erau pe celălalt mal al râului. Singura cale de a ieşi din adăpostul relativ al vârtejului era în jos, pe râu, până la lac.

— Eşti gata, Homer? strigă ea. Nu mai avem mult. Încă două coturi mari.

— N-o s-ajungem, spuse Suzi.

— Toată lumea jos, comandă Homer. Gata, Amy.

Trăgând adânc aer în piept, Amy scrută râul în faţă, apoi împinse cu lopata, pentru a propulsa canoea încărcată înapoi pe curentul principal al râului. Chloe ţipă din nou, iar Monica o strânse în braţe, pe când Amy lopăta cu putere şi disperare ca să controleze barca grea şi dezechilibrată pe râu. Homer îşi dădea toată silinţa, dar se simţea că-l părăseau puterile şi, când trecură ca fulgerul pe lângă un bolovan, la primul cot, Amy ştiu că-şi pierdeau capacitatea de a cârmi.

— Hai, Homer! Hai! strigă ea.

În faţa lor se anunţa a doua cotitură, râul împingându-i înainte spre stânci, cu o iuţeală vertiginoasă, iar Amy văzu câţiva oameni pe creasta malului, sus. Josh şi ceilalţi alergaseră în aval de la locul de acostare, iar acum priveau râul purtându-i spre lacul de jos. Când canoea coti

brusc, Amy îşi propti din răsputeri pagaia în stâncă, pentru a nu se ciocni cu bordul de ea. Apoi, râul trecu de ultimul cot şi se deschise într-un lac întins, albastru, scuipând barca pe apele liniştite la fel de brusc pe cât o absorbise înainte în vâltoare.

Amy rosti în sinea ei o rugăciune de recunoştinţă, cârmind spre mal. Când prova canoei atinse nisipul, Homer se prăbuşi în faţă, cu capul pe genunchi şi umerii frânţi de epuizare. Suzi şi Monica se dădură jos, ude leoarcă, având feţele încă schimonosite de spaimă, se uitară o clipă una la alta şi se repeziră să se strângă în braţe. Chloe se răsuci în loc, la picioarele lui Amy, şi-şi îngropă faţa în poala ei, cuprinzând-o de talie cu toată puterea trupului ei mic şi înfrigurat.

— O, Chloe, şopti Amy. Îmi pare atât de rău.

— Ne-ai salvat, răspunse fata. Era să murim.

— Nu-i adevărat, o îmbrăţişă încurajator Amy. N-a fost niciun pericol.

Dar Chloe nu-i dădu drumul, aşa că Amy îşi înclină capul s-o sărute, ţinând-o strâns în braţele obosite. Continua să gâfâie, cu inima bătându-i nebuneşte, şi era cumplit de speriată, după ce trecuseră atât de aproape pe lângă o catastrofă.

În timp ce-şi apăsa obrazul pe părul ud al lui Chloe şi-i simţea braţele subţiri împrejurul gâtului, fu atât de mişcată de tandreţea şi recunoştinţa fetiţei, încât îi veni să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Slavă Domnului, şopti ea.

Cealaltă canoe ieşise la mal, puţin mai încolo, probabil prea avariată pentru a o mai putea repara. Echipamentele de la bord se pierduseră, luate de apă. Dar Monica şi Suzi scăpaseră cu bine, iar Homer…

— Eşti un erou, Homer, îl lăudă ea.

— Nu încerc decât să fiu bărbat, spuse el, cu glasul încă stins de oboseală.

Uşuraţi, ceilalţi râseră. Josh se apropie şi o luă pe

Chloe în braţe.

— Eşti bine, iubito?

— Mda, răspunse fata.

Cu furnicături prin braţele rămase goale, după ce o eliberase pe Chloe, Amy întâlni ochii lui Josh, peste umărul fetiţei. Obrajii lui erau încă palizi, iar în privire i se citea o răceală care-i provocă un nou soi de spaimă.

— Îmi pare rău, şopti ea.

După o secundă de tăcere, Josh răspunse:

— N-a fost vina ta.

Dar era vina ei şi ştia că o acuza, orice-ar fi spus. Pusese în pericol viaţa fiicei lui. Le lăsase pe Monica şi Suzi să şi le pericliteze, când o luaseră înainte, iar de acest adevăr nu avea cum să scape. Nu conta că fetele se grăbiseră prea tare, că nu-i ascultaseră comanda de a acosta. Amy ar fi trebuit să se afle în fruntea plutonului, ca să le oprească.

Monica îşi privea mâna, examinând-o, iar Homer o întrebă dacă păţise ceva.

— M-am lovit la mână, îşi îndoi ea încet degetele.

— Dă să văd, îi luă Walsh mâna.

— La care? întrebă şi Spus.

— La dreapta.

— Bine măcar că nu-i stânga.

Amy se miră, dar apoi îşi dădu seama că mâna stângă era mai importantă pentru cântatul la vioară. Toţi se uitau după alte răni, dar în afara câtorva vânătăi şi zgârieturi, nimeni nu mai păţise nimic. Amy scoase un oftat lung de uşurare. Era pentru prima oară când avea loc un incident atât de grav într-o excursie condusă de ea şi o zguduise profund. Simţea o enormă recunoştinţă că nu se întâmplase ceva mai rău.

— Locul de întâlnire e dincolo de lac, spuse ea, privind peste întinderea de apă în care se reflecta cerul. Le schiţă un plan de a traversa cu trei canoe, după care ea urma să se întoarcă pentru a tracta barca avariată şi a lua

bagajele rămase. Toţi începură să aranjeze grăbiţi echipamentele şi, peste o oră, ajunseră la locul stabilit.

Instrumentiştii îşi regăsiseră între timp buna dispoziţie şi comentau deja aventura prin care trecuseră. Maşina încă nu sosise, aşa că tinerii se întinseră pe stâncile de lângă apă, pentru a-şi termina proviziile. Cele două fetiţe li se alăturată cu încântare, iar Chloe reluă toată povestea, din punctul ei de vedere, ca pasageră.

În tăcere, Amy îşi luă lopata şi le făcu un scurt semn de salut lui Walsh şi Josh. Acesta din urmă spuse:

— Vin şi eu cu tine.

— N-am nimic. Poţi ajuta la încărcarea canoelor în trailer, când va sosi furgonul.

O privi intens, dar jena profundă şi sentimentul de eşec care o chinuiau o făcură să roşească, întorcând capul.

— Vin, repetă Josh, instalându-se la pupa.

Amy se uită la el, încruntată. Una era să insiste cu oferta de a o ajuta, şi cu totul alta să preia conducerea, alegând locul de comandă. Dar, când ridică ochii spre ea, cu buzele arcuite într-un zâmbet amuzat-provocator, Amy îşi înhăţă vesta şi se aşeză la prova canoei.

Josh nu vorbea, nici chiar când se apropiară de locul unde-şi lăsaseră echipamentele şi canoea naufragiată, dar Amy ridică pagaia în acelaşi moment în care şi el se opri din lopătat şi continuară să plutească în tăcere spre ţărm. Inima îi bubuia în piept, respira adânc şi plin, dar nu îndrăznea să se întoarcă spre el – nu încă. Nu vedea cum ar fi putut exista ceva mai aparte decât acea primă partidă de canotaj cu el, incredibil de perfectă, şi nu voia să-i pună capăt întorcând capul pentru un zâmbet superficial.

Când în sfârşit atinse malul cu pagaia şi coborî, se întoarse totuşi spre el, ştiind că ochii încă îi mai străluceau de încântare.

Ceea ce văzu pe chipul lui îi făcu plămânii să se comprime de durere neaşteptată. O privea, într-adevăr, dar în loc de a surâde, expresia lui părea o mască speculativ-

prudentă. Ridică încet mâna, pentru a-şi şterge sudoarea lucitoare de pe frunte.

— Ce e? îl întrebă.

— Nimic.

Răspunsul lui îi frânse inima. Nu simţise acelaşi lucru ca ea? În timp ce debarca din canoe, îi evita intenţionat privirea, iar Amy nu mai putu suporta să nu ştie la ce se gândea.

— Nu ţi-a plăcut? încercă ea din nou.

— A fost excelent, răspunse Josh, tot fără s-o privească.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nimic, repetă el. Hai să îmbarcăm bagajele şi să ne întoarcem la Chloe şi Hannah, bine?

Fără nicio vorbă, legă la pupa canoea stricată şi, peste un minut, porneau din nou peste lac. De astă dată, aveau la bord trei saci, iar canoea tractată îi urma greoaie.

Prea multe lucruri au ieşit prost, meditä ea, în timp ce trăgea cu putere la lopată, simţind cum se freca lemnul de bătăturile din palmă. Faptul de a-l iubi nu însemna că-l şi înţelegea. Înfigea iar şi iar pagaia în apă, până când, într-un târziu, fu nevoită să-şi înghită o lacrimă. Ea era de vină. Îi pusese fiica în pericol, iar Josh încă se mai resimţea după efectul şocului. Cât de egoistă putea fi, ca să creadă că-i mai ardea să admire perfecţiunea canotajului lor împreună? Propriul ei egoism o copleşea.

Când ajunseră la locul de întâlnire, furgonul sosise, iar celelalte canoe erau deja încărcate în trailer. Amy fu surprinsă s-o vadă pe Dinah în locul lui Rex şi, cu un efort, îşi împinse în planul doi propriile probleme. Întrucât Dinah se ocupa aproape numai cu bufetul şi munca permanentă de aprovizionare pentru excursii, prezenţa ei într-un loc de întâlnire nu putea însemna decât că la Home Trail Outfitters se întâmplase ceva foarte grav. Femeia între două vârste o întâmpină pe Amy cu un zâmbet gol, care nu făcu decât să-i accentueze neliniştea.

Aşteptă să fie încărcate ultimele canoe şi echipamente şi pândi un momeent când ajunseră amândouă în spatele furgonului, neauzite de ceilalţi.

— E totul în ordine? întrebă Amy.

Fiica lui Rex se mulţumi să clatine din cap.

— Îl las pe tata să-ţi spună.

Capitolul 9

Drumul de o oră, până înapoi la firmă, fu unul dintre cele mai lungi şi mai hurducate din viaţa lui Amy, iar neliniştea ce-i rodea măruntaiele îi dădea o stare de vomă.

Când intrară în parcarea de la Home Trail Outfitters, Rex abia îi lăsă timp să-şi ia rămas bun de la Walsh şi adolescenţi, înainte de a o trage deoparte.

— Stai puţin, Rex, protestă Amy. Vreau să-i salut şi pe Josh şi fiicele lui.

Josh ţinea în mână binoclurile fetelor, iar privirea lui fixă arăta că nu-i scăpase nimic din tensiunea dintre Amy şi şeful ei.

— Nu e nicio grabă, spuse el. Oricum voiam să aruncăm o privire în magazin.

Amy se îndoia serios că avusese asemenea intenţii, iar fetele părură surprinse şi ele, dar intrară docile în magazin, dispărând imediat într-un cort expus pentru vizitatori. Josh le urmă agale şi, abia aruncând o privire spre Amy, luă în mână o momeală de pescuit cu pene galbene.

Amy se bucura că rămăsese în apropiere, dar acest lucru o şi îngrijora, însemnând că şi el era conştient de necesitatea unei discuţii. Mai deznădăjduită ca oricând, îl însoţi pe Rex în cabinet, dând colţul spre biroul lui.

Când se aşeză pe vechiul său scaun rotativ, întorcându-se cu faţa spre fereastră, lumina blândă de pe trăsăturile lui o sperie, făcând-o să întindă instinctiv mâna spre a lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu îngrijorarea simţindu-se în cuvintele şoptite. Nu cumva eşti bolnav?

— Nu, răspunse Rex, strângându-i scurt mâna, înainte de a-i da drumul. Uite ce e. Azi dimineaţă, mi-a telefonat Olivia, de la bancă. A vorbit frumos, dar mi-a spus că aveam fonduri insuficiente ca să achit un cec sosit pe contul meu şi i s-a părut cam ciudat.

Amy se aşeză încet pe un taburet, aşteptându-l să continue. Ştiuse dintotdeauna că prietena ei Olivia era foarte conştiincioasă cu munca de la bancă, dar niciodată n-ar fi prevăzut ceea ce-i spuse Rex în continuare. În ajun, contul fusese golit complet, lăsându-l nu numai fără profiturile din vara respectivă, ci şi fără ultimii bani de rezervă. Tot ceea ce avea legătură cu Home Trail Outfitters fusese lichidat, lăsându-l doar cu o mică sumă pe care o economisise pentru pensionare.

— Larry a făcut-o? întrebă ea.

— Cine altul? Azi n-a venit la birou. Probabil că acum e la jumătatea drumului spre Fiji.

Se vedea clar că trădarea prietenului său de-o viaţă îl distrugea pe Rex, dar ca şi cum şocul pagubei n-ar fi fost de ajuns, cecul fără acoperire primit de Olivia era pentru prima de asigurare, scadentă în ajun. Dacă revenea neachitat la compania de asigurări, însemna că funcţionau ilegal, fără asigurare, începând de la miezul nopţii trecute.

— Vrei să spui că, accidentul pe care l-am avut azi dimineaţă, pe râu… nu era acoperit de asigurare? întrebă Amy, stupefiată.

— Nu. Dacă cecul nu are acoperire, nu era. L-am trimis la timp, însă în caz de neachitare, poliţa expiră.

Cu toate că tragedia fusese evitată, un asemenea incident presupunea totuşi anumite costuri – reparaţiile canoei, radiografiile şi celelalte eventuale îngrijiri medicale pentru Monica. De obicei, aceste cheltuieli erau suportate din asigurări, şi numai un nebun ar fi condus o firmă ca a lor fără să fie asigurat.

— Şi ce ne facem?

— Toată ziua m-am gândit la asta. Nu avem decât un singur lucru de făcut. Aştept până mâine, să revină ultimele canoe, şi închidem prăvălia.

— Nu se poate!

— N-am încotro.

Amy, însă, refuza să accepte ideea.

— Dacă închizi, fie şi numai pentru două zile, praful se va alege de toată munca ta din vara asta. Reputaţia e totul, Rex.

Pentru prima oară, Rex păru să se enerveze.

— Crezi că eu nu m-am gândit la asta?

— Atunci, ce tot vorbeşti? Ai de gând să închizi definitiv?

Rex lovi cu palma în birou, ridicându-se.

— Nu avem capital rulant. Nu suntem asiguraţi. Nu fi grea de minte, Amy. Am şi încetat activitatea.

— Nu-mi vine să cred. Cum a putut face Larry una ca asta?

— Trebuie să le dăm telefoane oamenilor, să-i anunţăm să nu mai vină. Şi să găsesc o cale de a le restitui avansurile.

Integritatea lui blândă o făcea să se simtă şi mai scandalizată.

— Nu! Trebuie să existe o soluţie. Trebuie să-l găsim pe Larry şi să luăm banii înapoi. O vom suna pe Olivia şi-i cerem ca banca să reţină cecul sau să ne acorde un împrumut. O sun pe mama mea şi pe Nigel, să le cer lor un împrumut, dacă altă idee nu găsim. *Ceva* trebuie să meargă, numai nu închide, Rex.

Rex luă o busolă, iar Amy îl văzu cum privea tremurul acului magnetic pe cadran.

Din spatele ei se auzi un zgomot, făcând-o să se întoarcă scurt.

Obrajii bronzaţi ai lui Josh erau înroşiţi de jenă, dar gura i se strânsese într-o linie hotărâtă.

— Scuzaţi-mă. Întâmplător, v-am auzit conversaţia. Cred că aş putea să vă propun ceva.

Amy era îndatorată faţă de Josh pentru Rex, atât de îndatorată încât se simţea umilită. În aceeaşi seară, stând aşezată în balansoarul de pe verandă, încerca să-şi facă ordine în sentimente şi nici nu ştia de unde să înceapă. Mai întâi, era recunoştinţa pentru sfaturile lui temeinice şi făgăduielile de asistenţă în continuare. Urma apoi iubirea dureroasă pentru el, din momentele când făcuseră dragoste pe malul lacului, sub stele. Şi mai era pătrunzătoarea vinovăţie de a fi fost cât pe ce să-i lase fiica să se înece. Ştia că Josh era supărat, că dorea să se îndepărteze de ea, dar totuşi se ivise în momentul când Amy şi Rex aveau cea mai mare nevoie de ajutor.

Prin oraş circula zvonul că Larry furase bani nu numai de la Rex, ci şi de la alte două firme cărora le lucrase contabilitatea, şi nimeni nu putea bănui unde dispăruse. Umbla vorba că era la mijloc o femeie, în pofida faptului că, de cinci ani încoace, nimeni nu-l văzuse pe Larry cu vreo persoană de sex opus. Glumele circulau, însă dacă Rex se temuse că oamenii aveau să ocolească Home Trail Outfitters, se întâmpla tocmai contrariul. Cât fusese după-amiaza de lungă, nenumăraţi clienţi trecuseră pe la birou, pentru a-şi exprima compasiunea şi a oferi o mână de ajutor. Unii aduceau cu ei sufertaşe, de parcă mâncarea ar fi uşurat şocul, şi indiferent dacă propuneau asistenţă, veseli, sau îl compătimeau cu tristeţe, Rex era vizibil mişcat.

Pe Amy o dobora oboseala. Nici chiar un duş prelungit nu-i calmase nervii şi nu-i venea să creadă că trebuia să-l revadă atât de curând pe Josh. Când el se oferise să revină şi să studieze conturile de pe computer, Rex acceptase cu vioiciune, iar Amy urma să-l asiste. Ceea ce nu observa Rex era faptul că între ea şi Josh se formase o tensiune chinuitoare, pe care Amy nu ştia cum s-o

risipească.

Când microbuzul lui opri în faţa casei, îi ieşi grăbită în întâmpinare, pentru a-l împiedica să intre şi să întârzie în vizită. Dar Josh coborî oricum din maşină, ocolind ca să-i deschidă portiera.

— Bună.

Glasul său blând şi scăzut conferea scurtului salut o notă de intimitate care o anunţa că şi el se gândire la relaţia lor.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Se strecură pe lângă el, spre scaun, apoi aşteptă în timp ce Josh închidea încet portiera.

— A sunat Rex, spuse ea.

— Aşa?

— A vorbit cu poliţia şi s-a dus la bancă pentru a îngheţa vechile conturi şi a deschide altele noi. Aşa cum ai propus tu, şi-a putut prelungi limita de credit pe rezerva de bani, ceea ce poate juca rolul unui împrumut temporar, până va găsi o soluţie mai bună pe termen lung. Olivia l-a ajutat incredibil de mult.

— Olivia pare o prietenă ideală la casa omului. Şi o bancheră deşteaptă.

— Nu va avea nevoie să se împrumute de la tine.

— Treaba asta ne priveşte numai pe noi doi.

Amy îşi încleştă degetele laolaltă, strângându-le între genunchi.

— E foarte frumos din partea ta că faci atâtea pentru Rex.

— Nu pentru Rex o fac.

Nu, evident că nu, îşi dădu seama Amy, muşcându-şi buzele, în timp ce tensiunea din abdomen se încorda şi mai tare.

— Chloe e bine? Vreau să zic, amândouă fetele, ce fac?

— Sunt frânte. Murdare. Şi plesnesc de energie. Mama a fost încântată să le ia în primire.

— Mă bucur, spuse ea, încet.

Josh o privi din nou, scurt şi pătrunzător, continuând să conducă în tăcere.

Amy stătea într-o poziţie demnă, dar nu ştia dacă se simţise vreodată mai nenorocită. Parcă între ei s-ar fi închis cumva o uşă, ceea ce i se părea complet anormal. Ţinea la el mai mult ca oricând şi nu se îndoia că era importantă pentru el. Atunci, de ce nu puteau vorbi despre ceea ce conta cu adevărat între ei?

După câţiva kilometri, intrară în parcarea de la Home Trail Outfitters, şi cu toate că se făcuse aproape opt şi jumătate, cerul era încă luminat de soarele la apus. Uşa cabinetului era încuiată, dar înăuntru ardeau luminile şi nu peste mult le deschise Dinah.

— Bună, îi salută ea. Nu eram sigură dacă veţi ajunge totuşi.

— A trebuit să-mi duc fetele acasă, în Blue Gill, răspunse Josh. Abia m-am întors.

Dinah dădu din cap, săgetând cu ochii spre Amy. Părea să înţeleagă ceva, şi deodată Amy simţi că atmosfera devenea mai încărcată.

— Rex ce face? întrebă ea.

— De fapt, a adormit. A avut o zi grea şi, când l-am văzut aţipind, i-am spus să se ducă sus şi să se uite la televizor. I-ar prinde bine să doarmă un timp.

Amy îi dădu dreptate.

— Vreo veste despre Larry? se interesă Josh.

Dinah le-o luă înainte spre camera din fund, clătinând din cap.

— Nu. Poliţia i-a trimis semnalmentele la aeroportul St. Paul din Minneapolis, dar nu cred că vor folosi la ceva. Nu e un ucigaş în serie, ca să se declanşeze o urmărire cu toate forţele.

— Nu e decât Larry, preciză Amy.

— Exact, zâmbi Dinah pentru prima oară în seara aceea. Ascultaţi, am făcut o oală mare cu ardei umpluţi.

Vreţi şi voi?

Amy îl privi pe Josh, iar fălcile sale încordate se destinseră, în timp ce accepta zâmbitor invitaţia. Mâncară toţi trei ardei umpluţi şi puţină pâine de banane adusă de o prietenă, şi cu toate că tensiunea dintre Amy şi Josh nu dispăru complet, fu oarecum risipită de mâncarea delicioasă şi prezenţa liniştitoare a lui Dinah. Cel puţin, se puteau uita unul la altul fără a se iscodi din priviri.

După ce Dinah se duse la etaj să-i ţină de urât tatălui ei, Amy şi Josh începură munca la computer.

În spatele lor, cabinetul era tăcut şi ordonat, cu excepţia câte unui zumzet al tuburilor de neon din tavan. Pe uşa cu plasă contra insectelor, o gâză se agăţa neobservată, în timp ce pădurea îşi intona cântecele greierilor şi ale păsărilor. Ferestrele dinspre lac lăsau să intre briza uşoară şi, ocazional, bâzâitul unei libelule ce se ospăta cu ţânţari. Încet, întunericul transforma verdele salciei de lângă pârâu într-un gri palid, iar cetina brazilor într-un cenuşiu mai închis, pe când ceaţa acoperea treptat lacul. Amy nu observă schimbările decât când de ridică să închidă ferestrele pentru a alunga frigul, şi luă pe ea un pulover vechi care rămăsese într-un cârlig de lângă uşă.

Josh ridică privirea de la computer.

— Ţi-e destul de cald?

— Nicio problemă, răspunse ea, deşi tremura. Veştile proaste mă fac întotdeauna să mă ia cu frig.

— Rex n-o să se bucure deloc, spuse Josh. Larry îl fura de ani de zile.

— Pur şi simplu nu pricep, răspunse Amy. Dacă Larry delapida de la Rex şi de la alte două firme, înseamnă că se umpluse de bani. De ce s-a hotărât aşa, dintr-odată, să dispară?

Josh se întoarse spre ea cu scaunul, rezemându-şi un braţ pe spătar.

— Exista riscul să-l descopere cineva?

Inspectându-şi un nasture roşu al puloverului, Amy

încercă să gândească.

— Rex, poate. Vara asta, a început să înveţe folosirea computerului.

— Şi despre zvonurile alea cu iubita ce ştii?

— Habar n-am de nimic. Întotdeauna era foarte discret cu viaţa lui personală.

— M-hmm… Am o idee.

Se răsuci înapoi către computer şi începu să mişte mouse-ul. Un beculeţ al modernului se aprinse, urmat de un ton telefonic amplificat, care suna ciudat de modern în biroul firmei de camping.

— Aveţi adresă de e-mail aici? întrebă el, încruntat.

— Nu. Cel puţin, nu ştiu să avem.

Josh căută prin mai multe settinguri din menu, apoi se rezemă de spătar.

— Bag mâna-n foc că Larry are un cont de e-mail. Acasă are computer?

— Da, răspunse Amy. De fapt, multe dintre calculele noastre contabile le făcea acasă.

Îndreptându-se la loc, Josh acţionă un motor de căutare pe Internet şi începu să tasteze. După vreo şase încercări, localiză adresa de e-mail a lui Larry.

— Da!

Privindu-i profilul, Amy îşi dădu seama că întrezărea imaginea lui Josh aşa cum arăta când lucra.

— Acum ce faci? îl întrebă.

— Îi sparg e-mail-ul.

— Nu e ilegal?

— Etic nu e, cu siguranţă. Dar, din moment ce individul tocmai a făcut praf firma lui Rex, aş zice că avem dreptul la orice informaţii putem obţine.

Cu gândul la Rex, adormit la etaj după oboseala şi tensiunea de peste zi, Amy constată că nu putea contrazice morala lui Josh. Peste un moment, acesta se lăsă iar pe spate, victorios.

— Am pus mâna pe el! Uită-te-aici, Amy! E chiar mai

grozav decât sperasem!

Fu nevoită să se aplece pentru a citi scrisul mărunt de pe display:

Mă Larry, bagăţi minţile-n cap. Îmi pare rău dacă ţi-ai făcut iluzi, da nu pot nicicum să mă întâlnesc cu tine, nici în Grand Kayman nici altudeva. Să nu mă înţelegi greşit mia-i făcut impresia unui tip, destul de drăguţ da eu nu căutam decât o relaţie on-line şi trebuiai să înţelegi. Sorumea o să facă ca toţi draci când ioi zice. Adio şi n-am cuvinte.

Pam

Împotriva propriei voinţe, Amy izbucni în râs.

— Fir-aş a naibii! Are o prietenă cu computer care nu ştie nici măcar să scrie corect.

— L-a tras în piept, răspunse Josh. Săracul Larry. Probabil a plecat aseară, chiar înainte de a-i sosi mesajul, şi sunt sigur că nici nu ştie de el. Acum, cel puţin, putem anunţa poliţia unde s-a dus.

Amy expiră prelung.

— Cât de uşurat va fi Rex. Crezi că există şanse să-şi primească banii înapoi?

— Nu ştiu.

Ar fi însemnat atât de mult pentru Rex. Îl convinsese deja că puteau salva compania, în ciuda pagubelor, dar avea să fie un urcuş contra vântului. Ascultă posibile zgomote de la etaj, însă era linişte, fără să se mai audă nici măcar murmurul televizorului.

— Rex îţi aminteşte de tatăl tău, nu-i aşa? o întrebă Josh.

— Cred că da.

— Şi, într-un fel, azi l-ai salvat, când l-ai convins să nu închidă firma. Nu e chiar acelaşi lucru, dar contează şi asta, nu?

Amy întinse mâna spre busola lăsată de Rex pe birou,

întârziind cu răspunsul.

— Nu mă gândisem la asta. Salvarea firmei lui Rex nu e acelaşi lucru cu o salvare a tatălui meu, desigur. Tatăl meu nu mai este. N-am avut nicio cale de a-l salva.

Îi era dificil să vorbească astfel cu Josh despre tatăl ei şi încercă să schimbe subiectul. Arătă spre mesajul e-mail, afişat încă pe monitor.

— Nici nu mă mir că Larry nu vorbea niciodată despre prietena lui. Dacă aflau băieţii, l-ar fi tachinat fără milă.

Josh se întinse în scaun, apoi o privi cu un zâmbet curios.

— Pe tine te tachinează cineva în legătură cu mine?

În afară de ea însăşi? Josh Kita se situa departe de subiectul oricăror tachinări. Amy se ridică, ocolind masa cu hărţi, pentru a-şi descărca energia acumulată.

— Amy? Ai vorbit cu cineva despre mine?

— Nu prea e necesar să vorbesc despre tine.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Josh înălţă din sprâncene.

— Cine mai ştie?

Amy înclină uşor capul, căutându-şi cuvintele.

— Mama mea, o dată. Şi partenerele de bridge, desigur. Şi fratele meu, Sean. Doi prieteni de-aici m-au acuzat că în ultima vreme sunt, cum să spun, cam distrată. Pe urmă, mai e şi Walsh.

— A, da. Trubadurul nostru.

— Cum ţi-a plăcut Walsh?

— Adică, dacă am fost gelos?

Amy râse scurt, apoi îl privi cu sinceră curiozitate.

— Ei, şi ai fost?

— Numai oamenii suspicioşi şi nesiguri pe ei înşişi sunt geloşi.

— Aha.

În tăcere, Josh se ridică de pe scaun.

— Pe de altă parte, începu el, dacă astă noapte te-ai fi

întâlnit pe malul lacului cu Walsh, nu cu mine, alta era situaţia.

Inima ei începu să bată într-un ritm ciudat.

— Vrei să spui că s-ar putea să fii gelos dacă m-aş săruta cu altcineva?

Josh făcu câţiva paşi spre ea.

— Noi am făcut mai mult decât să ne sărutăm.

— Îţi place s-o luăm aşa, încet, nu? Ai mai încercat-o odată cu mine, în bucătăria mea de-acasă.

Şi ştia ce se întâmplase după aceea.

Josh ocoli marginea mesei.

— Te enervează?

— Mă face să mă simt cam ca şi cum ai fi un motan, iar eu, un şoricel gras.

— Atunci, păzea!

Amy îşi încleştă degetele în tivul puloverului, simţind cum adrenalina îi străbătea venele, punându-i în alertă maximă toate terminaţiile nervoase. Picioarele lui nu scoteau niciun zgomot pe lemnul de esenţă tare al podelelor, iar mâinile îi stăteau înfundate în buzunare, cu falsă dezinvoltură.

— Nu pot, spuse ea, încet.

— Ce nu poţi?

Simţi că i se usca gâtul şi-şi linse buzele. N-avea cum să-i spună că retragerea ar fi fost mai imposibilă decât un salt până pe lună.

— Nu crezi că ar trebui să încercăm, măcar o dată, să discutăm despre disensiunile dintre noi, înainte de a-mi lua minţile cu un singur sărut?

Josh se opri, cu buzele arcuite într-un surâs prudent.

— Şi dacă zic că nu?

În disperare de cauză, Amy spuse cel mai sincer lucru care-i trecu prin minte:

— N-am suportat când ai fost furios pe mine. După accident.

Josh tresări ca şi cum l-ar fi lovit, apoi o privi cu o

intensitate atât de feroce, încât o speria.

— Nici nu poţi să-ţi închipui cât de furios am fost, spuse el, cu glas scăzut.

Inima ei tresări iar de spaimă şi, în acel moment, ştiu că nu-şi imaginase furia lui, când Chloe fusese pe punctul de a se îneca.

— Ştiu, şopti, cu gâtlejul strâns de emoţie. Ştiu.

— La naiba!

O apucă de braţe, strivindu-i gura sub a lui, într-un sărut torid, poruncitor. Fu năucită de dorinţa lui atât de brutală, dar răspunse cu tot atâta pasiune, ca şi cum i-ar fi putut dovedi cât de mult ţinea la el, prin refuzul de a bate în retragere. Se arcui lângă el, lipindu-se centimetru cu centimetru, în timp ce degetele lui i se înfigeau în carnea braţelor.

Când se desprinse de ea, Amy se poticni şi fu nevoită să se ţină de masa din spatele ei. Părul blond şi despletit i se revărsă în jurul feţei, în timp ce-şi ridica degetele la buzele îndurerate.

— Nu înţeleg, spuse ea.

Josh clătină din cap, incapabil să articuleze un răspuns. Apoi, privi prin cameră spre ferestrele întunecate, cu o expresie indescifrabilă. După ce mai trecură câteva momente lungi, tot fără ca el să răspundă, în sufletul lui Amy se aprinse învăpăiat un foc rebel de nemulţumire. Încercă să-şi menţină vocea blândă, dar emoţiile o făceau să sune tăios, insistent:

— Îmi pare rău, Josh.

— Ştiu. Şi eu am fost de vină, când am lăsat-o să se urce în cealaltă canoe, cu Suzi şi Monica. Nu asta e problema.

— Atunci, care e?

Trebuia să găsească o cale de ieşire din labirint, pentru amândoi.

— E normal să ai îndoieli.

— Tu le ai, replică el şi aşteptă, ca şi cum afirmaţia

lui ar fi fost de fapt o întrebare, cerând să-i răspundă negativ.

O străbătu o senzaţie de sfâşiere, dar în cele din urmă dădu din cap.

Josh se întoarse încet, pornind spre ferestre, iar Amy îi auzi clinchetul slab al cheilor, indicând că îşi strecurase o mână în buzunar, conform obiceiului său. Când vorbi, glasul îi era acut-sardonic:

— Vrei să-mi indici prin ceva cu cine concurez? Cu menestrelul?

Obrajii lui Amy se aprinseră şi îşi aminti fugar cum îi spusese că visa să-şi petreacă fiecare noapte în câte o altă tabără.

— Eşti nedrept.

— Atunci, spune-mi tu ce e drept, se răsuci Josh cu faţa spre ea; arăta ca un tigru, gata s-o devoreze sau s-o strivească dintr-o lovitură, ca pe o gânganie. Nu mai e de-ajuns atâta. Dacă era vorba doar de mine, aş mai fi putut continua puţin jocul. Dar nu mai pot risca să-mi las fetele cu tine, după excursia cu canoele.

Nu-i venea să creadă că putea fi atât de brutal.

— Am *spus* că-mi pare rău.

Josh păli, iar buzele i se strânseră într-o linie înverşunată.

— Voiam să spun că nu pot risca să le las să te iubească, dacă nu am nicio garanţie că vei rămâne definitiv în viaţa lor.

O ruşine arzător de îngheţată o sfredeli, când îşi dădu seama de enormitatea greşelii pe care o săvârşise.

— Nu trebuia să începem povestea asta. Mai bine te lăsam doar să mă săruţi, pentru ca niciodată să nu…

Se întrerupse, înghiţindu-şi restul cuvintelor.

— Iartă-mă. M-am exprimat greşit.

Josh râse scurt.

— Precis ca un scalpel, de fapt.

Obrajii îi ardeau, iar prin minte i se învălmăşeau

confuzia şi jena, dar nu-l putea lăsa să creadă că nu-i păsa. Simţea începutul unei numărători inverse tăcute şi ştia fără umbră de îndoială că el era pe punctul de a se întoarce şi a ieşi pe uşă. Făcu un efort să pornească spre el, punându-i degetele pe braţ. Mai reuşise cândva, cu o veşnicie în urmă, la Lake Eloise, când abia îl cunoştea. „Te rog”, îl imploră ea în gând.

Îi văzu privirea coborâtă spre degetele ei suple, în timp ce o roşeaţă slabă îi colora obrajii.

— Nu te deranja cu încercările de a mă seduce, răspunse Josh. Nu cred în amorul sportiv.

Avu nevoie de o veşnicie pentru ca mintea ei să înţeleagă pe deplin ce zicea, pentru ca durerea s-o pătrundă, dar când o făcu, izbi cu o forţă biciuitoare. Tresări, apoi se întoarse în loc, orbită. Incapabilă să mai respire, merse încet spre uşa din spate, dar picioarele tremurătoare o siliră să se oprească în dreptul ferestrelor întunecate.

Se strădui să-şi păstreze o ultimă fărâmă de demnitate.

— Atunci, te rog să pleci.

În tăcere, paşii lui se auziră sonor, când ieşi din cameră, închizând uşa.

Capitolul 10

Cu sălbăticie în suflet şi un autocontol rece, Josh întorcea clătite în bucătărie. Autobuzul şcolii trebuia să sosească peste zece minute şi, pe lângă micul dejun, fetele mai aveau nevoie să se pieptene, să-şi ia gustările şi să se încalţe. Le puse pe farfurii ultimele clătite fierbinţi, turnă deasupra sirop şi o tăie pe a lui Hannah în mici felii pătrate. Când începu s-o taie şi pe a lui Chloe, fata făcu un gest de refuz.

— Pot şi singură, spuse ea.

Fără să zâmbească, Josh îi privi faţa serioasă şi se

strădui să-şi îmblânzească expresia.

— Bine.

Chloe îşi împinse ochelarii pe nas, privindu-l cu scepticism.

— Ar trebui să faci un jogging, sau ceva, spuse ea. Să te descarci.

Josh îşi frecă ţepii de pe bărbie cu o mână.

— De ce anume să mă descarc?

Îndreptând furculiţa spre el, îi răspunse cu gura plină:

— *Ştii* tu.

— Ce? întrebă Hannah. Încă n-a vorbit cu Amy? Ştiu să scriu corect „Amy”. Ia ascultaţi.

În timp ce intona cele trei litere, conferindu-le tuturor statut de majuscule, cu vocea ei de copil, Josh gemu şi luă peria de păr.

— Aveţi două minute ca să prindeţi autobuzul, le spuse el.

— Când o vom vedea? se interesă Hannah, îndurând mişcările periei în timp ce-şi îndesa în gură ultima furculiţă cu micul dejun. Niciodată nu apuc să-i arăt că ştiu să înot.

— Mda, tată, adăugă şi Chloe. Când o vedem pe Amy?

— Nu ştiu. E bine?

— Ei, nu te înfuria pe *noi*, răspunse Chloe.

— Nu sunt înfuriat.

Dar era de ajuns simplul gând la Amy ca să-l înfurie.

Pe treptele autobuzului, Hannah se întoarse pe jumătate, pentru a-i zâmbi.

— Mi-a venit o idee, tăticule. Cu Amy, nu poţi folosi *cuvintele*. Noi, la şcoală, aşa facem când suntem supărate.

— Foarte interesantă propunere, dovlecelule. Mulţumesc.

Dracu’ să le ia de cuvinte. Cu un semn de rămas bun, scoase ziarul din cutia poştală şi porni încet înapoi pe alee.

Nu-i ducea dorul. Adusese numai belele, din clipa când apăruse plângând în naos, la nunta lui Lee şi a Brianei. Încă de pe-atunci ar fi trebuit să-şi dea seama că era ultima femeie cu care să se încurce.

E normal să ai îndoieli, spusese ea.

Normal pe naiba!

În timp ce se apropia de casă, începu să-şi târşească picioarele pe pietriş, după care se codi la gândul de a intra înăuntru, unde-l aştepta munca. Programul lui, casă, toată viaţa lui, păreau la un loc o imensă capcană. Îşi putea imagina ani şi ani desfăşurându-se în faţă-i, fetele pornind în fiecare dimineaţă spre autobuz, trecând prin şcoala primară, apoi prin cea medie şi prin liceu. Iar Josh bătea pasul pe loc, singur, în timp ce Amy Larkspur se aventura prin propria ei viaţă, fără el.

— La dracu'!

Se răsuci şi porni cu paşi mari spre bradul cel mare unde atârnau leagănele fetelor, fiecare cu câte un arc de rouă rămasă în adâncitură. Cuprinse alene cu degetele o frânghie, savurându-i asprimea binevenită.

Nu erau decât vreo cinci milioane de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună, în seara trecută. De exemplu: „Hannah te adoră din clipa când i-ai dat prima îngheţată pe băţ", sau „De când i-ai salvat viaţa lui Chloe, eşti cea mai apropiată mamă pe care ar putea-o avea vreodată".

Fusese furios când Chloe aproape se înecase, dar acest lucru nu-i reducea încrederea în Amy şi tocmai asta îl şoca. Încercă să-şi imagineze ce-ar fi simţit dacă altcineva era la conducerea expediţiei, sau dacă, în fond, Shannon însăşi i-ar fi pus vreodată fiicele în primejdie. Furia şi nevoia de a da vina pe cineva ar fi plasat între el şi acea persoană o distanţă de netrecut. Şi totuşi, în cazul lui Amy, după ce trecuse primul moment de groază, ştiuse că era într-adevăr un accident, fără niciun vinovat, cu excepţia râului.

Nu trebuia să începem povestea asta, spusese ea.

Cuvintele se învârteau fără milă prin gândurile lui.

Nu „începuse*ră*” nimic. *El* o urmărise necruţător, în pofida grupului de bridge, în ciuda indivizilor prietenoşi, cu toate capriciile ei despre amorul sportiv, care aproape îl omorâseră. El se îmbulzise în viaţa ei, în canoea ei, în esenţa vitală a muncii ei, în amintirile despre tatăl ei, chiar şi în patul ei.

Amy se rezemă pe mânerul maşinii de tuns iarba şi porni cu ea în josul pantei de lângă casă. Firele tăiate zburau în vânt, se auzea un zgomot asurzitor, iar gazele de eşapament acopereau cu mult mireasma ierbii tunse, cel puţin la început. Când ajunse la marginea gazonului, se întoarse şi porni înapoi în sus trăgând maşina după ea, fără niciun efort de a tunde în timpul urcuşului. Revenită iarăşi în vârf, poziţionă din nou maşina şi porni încă o dată în jos, pe o fâşie paralelă cu prima.

Îi plăcea cum îi vuia prin cap zgomotul, împiedicând-o să se gândească la subiecte dificile. Mai bine zis, la *persoane* dificile. Putea să se concentreze asupra liniilor verzi de pe peluză şi a durerii din muşchii pulpelor, decât să pândească dacă suna sau nu telefonul. La un moment dat, maşina, mereu cu probleme, se gripă.

— Na-ţi-o frântă!

Verifică butonul de reglaj, apucă mânerul negru şi smuci cu putere de cordon. Motorul tuşi jalnic, refuzând să pornească. Inspiră adânc şi trase din nou, dar tot degeaba. O furie iraţională începu să-i clocotească prin vene şi apucă mânerul cu ambele mâini, smucindu-l din răsputeri în afară.

— Să te ia toţi dracii!

Dădu drumul cordonului, care se repezi înapoi în motorul mort.

Ce-o apucase? Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Drăcovenia rămăsese iarăşi fără carburant – nicio scofală. Se aşeză brusc în iarba înaltă, acoperindu-şi faţa cu

degetele.

— Îmi vine să-i sucesc gâtul, şopti ea, cu venin.

N-avea niciun talent la acel joc idiot al tăcerii.

Ştia că Josh telefonase la Home Trail Outfitters, dar nu întrebase de ea. În schimb, Rex îl informase despre speranţele poliţiei de a-l captura pe Larry în Grand Cayman. Rex o numise pe Dinah co-proprietară a firmei, iar perspectivele pentru restul verii se prezentau în lumina unui optimism prudent. În timp ce Amy se învârtea neliniştită prin apropiere, aşteptând ca Rex să-i predea ei receptorul, acesta închisese, privind-o cu o expresie de scuză.

— N-a cerut să-ţi vorbească, spusese el.

Trecuseră de atunci patruzeci şi opt de ore, fără niciun apel, nicio vizită amicală, niciun semn de viaţă. Ce aştepta? O mai făcuse şi înainte, era clar că puţin îi păsa dacă treceau zile întregi fără să-i vorbească. De ce acum ar fi fost alta situaţia?

O, Doamne, îşi spuse, înţelegând în cele din urmă.

Josh nu-i cerea să se transforme într-o fiinţă perfectă. O înţelegea, cu toate defectele şi vechile ei dureri, cu vindecarea şi independenţa ei. Nu voia să renunţe la cea care era. O dorea pe ea însăşi, cât de bună putea fi.

La *asta* se referise, spunând că o vedea ca pe Steaua Polară. Nu ca pe o fiinţă fixă din punct de vedere fizic, legată de pământ, ci ca pe o forţă constantă, făcând parte dintr-o iubire atât de puternică încât avea să supravieţuiască şi să se dezvolte pe tot parcursul celor mai imprevizibile schimbări de direcţie.

— O, Doamne, Dumnezeule, murmură ea, cuprinsă de panică. Mă gândesc la măritiş, când el nici măcar nu mi-a cerut mâna.

Problema asta trebuie s-o discutăm împreună, îşi spuse.

Porni grăbită prin curtea laterală, spre casă. Avea să-şi ia cheile, să-şi înhaţe poşeta şi să demareze. O privire

spre ceas o înştiinţă că urma să ajungă acasă la Josh, în Blue Gill, pe la ora cinei, dacă pornea la drum imediat. Simţi în stomac un spasm de teamă şi emoţie. N-avea să-i dea nici măcar un telefon. Urma să apară pur şi simplu, ca şi cum acolo ar fi fost locul ei. Urma să…

Se opri locului.

— Ţi s-a terminat benzina, spuse Josh, ridicând privirea, cu buşonul rezervorului în mână.

Zâmbetul lui Amy începu din unghiile de la picioare, urcând până în vârfurile firelor de păr din cap. Niciodată şi nicicând nu mai arătase atât de irezistibil ca în acel moment, aureolat de lumina după-amiezii târzii, cu vechea maşină de tuns iarba lângă genunchi. Cămaşa cu modele albastre îi venea ca turnată pe umerii laţi şi, cu toate că zâmbetul îi strălucea de umor, ironia amuzată din privire ascundea o undă de dor neîmplinit. Îi cunoştea acea expresie. I-o văzuse săptămâni în şir, fără a şti cu adevărat ce însemna.

Acum, însă, ştia. Dragostea pentru ea îi era întipărită în toate liniile masculine ale trupului şi simpla lui vecinătate deştepta în trupul ei o reacţie feminină. Pornind cu paşi înceţi, lăsându-şi şoldurile să se mişte cu graţia pe care o simţise, cândva, într-o rochie de domnişoară de onoare, se hotărî să-l facă să-şi regrete ultimele cuvinte pe care le rostise despre seducţie.

— Ce frumos din partea ta că ai trecut pe-aici, spuse ea.

Josh arcui încet o sprânceană, intrând imediat în alertă.

— Aveam drum prin zonă.

„Mincinosule”, replică Amy în gând.

— Care mai e situaţia cu Rex? continuă el.

— Merge bine. Afacerile sunt constante. Acum, când nimeni nu mai fură, profiturile ar trebui să se adune frumuşel. La sfârşitul verii, vom organiza chiar şi o reuniune sărbătorească, pentru foştii clienţi.

— Foarte bună idee, spuse el, deşi nu părea deloc să asculte.

Amy gesticulă spre capacul rezervorului.

— Îţi mulţumesc pentru diagnostic.

— Întotdeauna îţi tunzi iarba?

— Numai când creşte prea înaltă.

— Voiam să zic, nu ţi-o face fratele tău, sau altcineva?

Proptindu-şi o mână în şold, îl privi întrebătoare.

— Un alt bărbat, adică?

Din felul cum o privi, fu chinuitor de conştientă de propriul ei trup zvelt, de la firele de iarbă de pe tenişi şi genunchiul julit, până la decolteul maioului şi părul nepieptănat, cu toate zonele intermediare. Josh făcu un pas spre ea, peste iarba netăiată şi moale, iar Amy înţelese jocul pe dată.

— De obicei, spuse el, maşinile de tuns iarba şi bărbaţii merg mână în mână.

Amy zâmbi uşor.

— Ce te face să crezi că e ceva neobişnuit la mine sau la maşina mea?

— Aha. Asta-i întrebarea zilei.

Mai făcu un pas, iar Amy ridică mâna, pentru a-şi înlătura din ochi o şuviţă de păr.

— Sunt nouăzeci şi nouă de ore de când te-am văzut ultima oară, spuse el, chipurile cu nepăsare. Le-am numărat.

Inima ei făcu un salt.

— Oh, Josh.

— Fetele vor să ştie când vii să le vezi.

Pentru prima oară, privirea ei şovăi, şi-şi înlănţui degetele la spate.

— Ce mai fac?

— Bine. Se simt singure. Ca altă cunoştinţă de-a mea.

Reveni cu ochii spre el şi văzu, la colţurile gurii, că zâmbetul îi era crispat. „Şi ca mine”, spuse în gând, dar cuvintele refuzară să iasă.

— Te-ai gândit cât de cât la ceea ce am discutat în seara aia, sau ai fost prea ocupată să tunzi iarba? o întrebă el.

Deşi râse, inima o durea.

— M-am gândit puţin.

Observă că Josh nu mai înainta, ca şi cum ar fi uitat jocul de a o încolţi, sau ar fi ajuns la o barieră invizibilă, care-l ţinea la doi metri distanţă. Îşi trecu degetele prin păr, pe deasupra urechii, apoi vârî mâna în buzunar.

— Ştiu că e prea curând, dar am trecut prin multe, Amy, şi nu mă refer numai la accidentul de canotaj. Începând din seara aceea de la nuntă, m-ai ajutat cu fetele mele în moduri pe care nici nu le bănuieşti. Credeam că eram un tată bun, dar tu mi-ai arătat cum pot fi şi mai bun. Mai generos, cred.

— N-am făcut nimic.

— Auzi, tu nu-ţi dai seama că încerc să-ţi spun ceva?

În ochi îi ardea un foc ascuns. Amy îşi stăpâni râsul.

— Scuză-mă.

Când Josh îşi propti o mână în şold, privind-o încruntat, sprâncenele ei se înălţară cu o inocenţă studiată.

— E vorba de felul în care m-ai schimbat pe mine, apoi de ceea ce ai făcut pentru fete.

Vorbea ca şi cum ar fi consultat o listă memorată – ceea ce, desigur, făcea într-adevăr.

— Şi despre felul cum ne potrivim la pat, despre latura ta cinstită şi calmă, asemănătoare mie, şi felul cum ne certăm – întotdeauna comic – şi…

— Răspunsul e da! îl întrerupse ea, năpădită de un val de iubire, zâmbind de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— Ce?

— Da, repetă Amy. Nu vorbim despre acelaşi lucru? Nu asta m-ai întrebat tot timpul?

— Voiam să te cer în căsătorie.

— Ştiu! Şi răspunsul e da!

Se repezi înainte, aruncându-se în braţele lui, iar Josh o învârti într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Scoase un strigăt de triumf, după care îi strivi gura sub a lui, sărutând-o atât de apăsat încât Amy abandonă orice încercare de a mai respira.

— Eşti imposibilă, spuse el. Abia dacă-mi vine să cred.

— Eu abia aştept să mă mărit cu tine.

— Hannah şi Chloe vor fi în culmea fericirii.

— Şi mama mea la fel.

— Chiar vorbeşti serios? Ştii ce înseamnă asta?

Amy se reculese puţin, lăsându-se pe spate în braţele lui pentru a-l privi în ochi. Cu un deget, îi urmări conturul gurii, îndrăgostită de felul cum zâmbea jucăuş, numai pentru ea.

— Te iubesc, Josh. Toată viaţa te voi iubi. Vreau să petrec fiecare zi cu tine, orice s-ar întâmpla, oriunde ne-am duce.

— Hai să rămânem acasă, o vreme, propuse el.

— Mi se pare corect.

O sărută din nou, iar Amy îi căzu la piept, în pragul leşinului, lăsându-se în sfârşit pradă ameţelilor. Braţele lui o ţineau strâns, atât de calde şi puternice, atât de pline de muzica din inima ei, încât avea senzaţia că dansau.

— Am ceva pentru tine, vârî el mâna în buzunar.

Când văzu cutiuţa de hârtie plisată, Amy recunoscu stilul origami al micii canoe pe care i-o dăruise el.

— Ce este?

Josh o ridică între degetul mare şi cel arătător, iar înăuntru, spre mirarea ei, răsună ceva.

— O geamandură pentru canoea de zestre?

— Într-un fel. Deschide-o şi uită-te.

— Mă dau bătută.

— Hai, deschide-o.

Desfăcând pliurile albe, Amy privi înăuntru, de unde

îi făcu cu ochiul o licărire aurie. O, Doamne, îşi spuse, în timp ce sângele i se scurgea din obraji.

— E un inel, şopti ea.

— Pentru tine.

Îl scoase din cutiuţă, punându-şi-l în palmă, pentru a privi cum razele aurii de soare se reflectau în cerculeţul strălucitor şi făceau să scânteieze diamantul. Cu un râs uşor, Josh luă inelul din mâna ei tremurătoare.

— Pe deget trebuie să-l pui, nu în palmă, spuse el, potrivindu-i inelul pe degetul suplu.

Amy îşi privi inelul pe deget, minunându-se cât de frumos arăta, dar nici nu se putea compara cu profunzimea sentimentelor pe care i le purta omului care i-l dăruise.

— Când l-ai luat?

Josh râse din nou, strângând-o încă o dată în braţe.

— Vrei să spui, de când ştiu? Din noaptea când am făcut prima oară dragoste.

— Atunci când mi-ai vorbit despre steaua Kita?

Dădu din cap, cu ochii atât de aproape de ai ei, încât îi putea privi cercurile negre şi perfecte ale irişilor.

— L-am cumpărat a doua zi dimineaţa.

Amy era atât de mişcată, încât nu mai avea grai. Ridică privirea spre cer, aproape aşteptându-se să fie deja seară, pentru a putea găsi Steaua Polară strălucind deasupra, dar lumina aurie a după-amiezii de iulie continua să-i scalde, constantă şi caldă. Apoi îşi dădu seama că, deşi n-o vedea, Steaua Polară era în acelaşi loc, dincolo de bolta albastră. În tot acel timp, Josh o iubise, iar Amy o ştiuse în adâncul sufletului, chiar dacă o ascunsese de ea însăşi.

Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr blond şi-i surâse, privindu-i cu drag fiecare milimetru al chipului lui frumos.

— Abia aştept să mă urc din nou cu tine într-o canoe, spuse ea, gândindu-se cât de perfect vâsliseră împreună.

— În canoea de zestre?

— Categoric.

Sprâncenele lui se înălţară.

— Singuri?

La o adică, îşi spuse Amy, poate că nu era nevoie să vâslească. În timp ce o străbătea un val de voluptate seducătoare, îi adresă cel mai lasciv zâmbet al ei. Îşi pierduse fără speranţă sufletul de pionieră.

— Cât se poate de singuri, răspunse.

Epilog

În vara următoare

Amy împinse canoea de zestre pe râul lat şi lent, după care se instală grăbită la pupa, pentru a savura prima cufundare a pagaiei în apă. Era o dimineaţă dureros de frumoasă, iar lumina strălucitoare a soarelui pe apă reflecta perfect fericirea din inima ei. Canoea aluneca lin pe apa limpede, purtându-i familia cu toată graţia pe care şi-ar fi putut-o dori vreodată tatăl ei. Chloe lopăta la prova, în timp ce Josh şi Hannah profitau la maximum de privilegiul pasagerilor.

— Cremă de ciocolată ai adus? întrebă Hannah.

— E în coşul de picnic.

— Aici? se răsuci Josh spre coş.

— Auzi, Chloe, spuse peste un moment Hannah. Tata a găsit crema.

Când Chloe se întrerupse din vâslit, întorcându-se să privească peste umăr, de pe pana pagaiei căzură stropi de apă, strălucind în razele soarelui.

Amy simţi o stranie emoţie, oprindu-se să se odihnească şi ea, cu lopata pe genunchi. Încă nu-i venea să-şi creadă norocului, cu un soţ atât de minunat şi asemenea fiice incredibile. Niciun dar nu s-ar fi înălţat la nivelul fericirii simple şi îmbătătoare de a se afla astfel în sânul familiei. Chiar trecuse numai un an de când îl

cunoştea pe Josh Kita?

Se căsătoriseră de Thanksgiving, înconjuraţi de rude, parteneri de bridge şi un grup oacheş de la firma de camping. Chloe fusese domnişoara de onoare a lui Amy, Hannah ţinuse florile, iar Briana, sosită împreună cu Lee, plânsese cel mai abitir dintre toţi.

Amy şi Josh se înţeleseseră să petreacă iarna în Blue Gill, unde învăţau fetele. Acolo, îşi găsise de lucru ca profesoară de ştiinţe ale naturii, în şcoli şi tabere de iarnă, iar Josh o ducea cu avionul ori de câte ori avea de călătorit la distanţă. Îi plăcea la nebunie să stea cu el în avion, privind peisajul îngheţat, departe jos. Priveliştea se potrivea cu felul în care se schimbase şi se extinsese propria ei viaţă, de când îl iubea.

Odată cu sosirea verii, se mutaseră înapoi în casa lui Amy, ca să fie mai aproape de serviciu şi de familia lui Sean. Josh îşi amenajase un mic loc de lucru în sufrageria unde învăţase, cândva, să joace bridge.

Josh se răsuci într-o parte, pentru a-i întinde o porţiede cremă, iar genunchiul lui i se ciocni de picioare.

— Pe ce meleaguri eşti dusă? o întrebă.

— Ştii, azi e aniversarea nunţii lui Lee şi a Brianei. Acum un an, ne-am cunoscut.

— Ce, credeai că am uitat?

Şi scoase din rucsac un pachet învelit în hârtie de mătase.

— Ce-i acolo? întrebă Chloe. Dă-mi să văd.

— E o pereche de mocasini, răspunse Hannah, în timp ce Amy desfăcea pachetul.

— Nicio grijă, le spuse Josh. Am şi pentru voi două, acasă.

Îi zâmbi lui Amy, sărutând-o pe genunchiul gol.

— Nu mai fi aşa de şocată. Nu ai motive să te simţi prost, numai pentru că nu mi-ai pregătit nicio surpriză.

— Dar am o surpriză.

— Ce? O batistă nouă?

— Ceva mai mare, răspunse ea, căutând să nu se trădeze.

Josh înclină capul, curios, încercuindu-i genunchiul cu degetele.

— Să fie oare acest ceva mai mare decât o cutie de pâine?

— La început, nu.

Degetele lui Josh îi strânseră genunchiul neaşteptat de puternic, în timp ce ochii i se repezeau spre ai ei.

— Nu cumva…

Dar Amy nu mai putea păstra secretul. Zâmbea atât de larg, încât avea impresia că i se despica toată faţa.

— Ba da, spuse ea. Sunt.

Josh o cuprinse într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât canoea se clătină ameninţător, făcându-le pe fete să ţipe.

— Ce e? Ce e? întrebă Chloe.

Un moment, Hannah fu singura în stare să răspundă:

— Cred că avem o pasăre nouă.

— *Sfârşit*